

BARBARA D.
МИТ

РЕШИЛИЦА
ЛЮБОВТА

НА

БАРБАРА СМИТ

ГРЕШНИЦА НА ЛЮБОВТА

Превод: Николай Долчинков

chitanka.info

ГЛАВА 1

Лондон, 1822 година

Той възнамеряваше да ѝ даде добър урок.

Застанал в мрака под сянката на едно дърво, мъжът оглеждаше къщата. На външен вид не приличаше на бордей. Бе построена от същия светъл камък, от който бяха построени и съседните домове в тихата уличка. Дъждът обливаше високите прозорци и се спускаше по колоните от двете страни на верандата. Три гранитни стъпала водеха към дискретна бяла врата, чието бронзово чукче блестеше леко в сумрака. От време на време върху дантелените завеси се открояваха силуетите на хора, които се движеха из осветените стаи на приземния етаж.

Според информацията, която беше получил от шпионите си, сега проститутките трябваше да вечерят. На втория етаж се виждаше само мъждукащата светлина на свещ в една от стаите.

Нейната стая.

Изпита прилив на решителност. Никой не трябваше да стане свидетел на срещата им. Възнамеряваше да я изчака в будоара ѝ и да се възползва от изненадата...

Завъртя се на пети и прекоси мокрия паваж. Дъждовните капки се разбиваха в наметалото му. С дрънчене на сбруя край него мина един файтон. Мъжът извърна глава и се вмъкна зад редицата от къщи.

При третата забеляза една обикновена дървена врата, която служеше за входа за прислугата.

Беше отключено и той влезе вътре. Спря се и се огледа в здрача. Откъм предната част на къщата долиташе дрънченето на прибори, примесено с оплакванията на някаква жена и пискливия смях на друга. Вляво от него се намираще вратата за кухнята в мазето. Вратата вдясно водеше към стълбището и той мина през нея.

Стените на коридора на втория етаж бяха покрити с похотливи картини. Златен лъч светлина излизаше от една отворена врата и сякаш го подканваше да тръгне натам.

Вървеше бързо и безшумно. Щеше да я изненада, когато тя се върнеше след вечерята, и веднъж завинаги щеше да сложи край на плановете ѝ.

Прекрачи прага и замръзна на мястото си.

Тя беше в стаята.

Жената седеше на столче пред тоалетната масичка. Прашенето на огъня в камината сигурно беше заглушило шума от стъпките му, защото тя не го забеляза и продължи да реши косата си.

Изглеждаше млада, на не повече от осемнайсет години. Не че възрастта ѝ имаше значение. Като другите жени с нейната професия, госпожица Изабел Дарлинг беше несравнима в манипулирането на мъжете.

Този път обаче си беше намерила майстора.

Тя се любуваше на отражението си в огледалото, като обръщаше леко глава с полузатворени очи, сякаш беше пленена от собствената си красота. Всяко движение на четката повдигаше косата и откриваше съблазнителните форми на тяло, облечено в медночервен пенъор.

Тялото му реагира с естествена възбуда. Кръвта му закипя и слабините му се стегнаха. Прииска му се да изостави намеренията си и да се възползва от услугите ѝ.

Дяволите да я вземат!

Той стисна пръсти и влезе в будоара, дебелият килим заглуши стъпките му. Една отворена врата в далечната стена откриваше стая, в която се виждаше огромно легло с огледало на таблата. Леглото, в което тя обслужваше клиентите си.

Той застана зад нея и се спря. Тънките му пръсти, облечени в черни ръкавици, се спуснаха върху раменете ѝ и се забиха леко в нежната плът. Кожата ѝ беше като бебешка, топла и мека като коприна.

Четката ѝ застина във въздуха и изненаданият ѝ поглед се стрелна към неговия в огледалото. Очите ѝ бяха големи и кафяви, а миглите ѝ — гъсти.

Тя си пое дълбоко дъх, при което гърдите ѝ се издигнаха и привлякоха погледа му. Той се наведе по-близо, за да ги огледа. Това можеше да му отреди място в ада, но така му се искаше да я вкуси...

Тя изкрещя диво и се обърна рязко, без да става от столчето. Четката за коса се заби в ребрата му. Лицето ѝ беше изкривено от ярост, когато тя замахна отново.

Той сграбчи китката ѝ.

— На ваше място не бих направил това, госпожице Дарлинг.

— Кой сте вие? Кой ви пусна тук?

— Сам се пуснах.

Тя се опита да издърпа ръката си.

— Махнете се, преди да започна да викам.

— Давайте. Останалите жени са твърде далеч и няма да ви чуят.

Той долавяше страха ѝ. Ноздрите ѝ се бяха разширили, а устните ѝ трепереха едва забележимо. Мъжът се наслаждаваше на властта си над нея. Само с едно рязко извиване на ръката си можеше да счупи китката ѝ. Можеше да я накаже за онова, което бе сторила, и за онова, което възнамеряваше да стори.

Измъкна четката от пръстите ѝ и я остави върху тоалетната масичка. След това сложи ръцете си от двете ѝ страни и прошепна в ухото ѝ:

— Това не е начинът, по който се посреща гост. Отразява се зле на бизнеса.

Изабел Дарлинг се дръпна назад и премигна подозрително.

— Не знам кой сте, но не съм ви канила тук. Тази къща е затворена.

— Не и за херцог Линууд.

— За херцог...? — Тя го огледа без притеснение от главата до петите — бяла вратовръзка, сако, сиво наметало, черни панталони и лъснати до блясък скъпи обувки. След това отметна глава, при което косата ѝ се разпиля около стройното ѝ тяло и докосна места, които желязната му воля и самообладание го възпираха да не докосне с пръсти. — Твърде сте млад, за да бъдете Негова светлост. Твърде... твърде...

— Цивилизован — довърши той с нотка на презрение.

Тя дори не можеше да си представи колко се различаваха бащата и синът.

Изабел Дарлинг седеше и го наблюдаваше.

— Вие сте синът на Линууд — каза бавно след малко. — Вие сте Джъстин Кълвър. Граф Керн.

Той потвърди предположението ѝ с подигравателен поклон.

— Виждам, че сте направили необходимите проучвания.

Тя погледна в огледалото и сръчно прибра косата си в кок. Женствеността на движенията ѝ го омагьоса. Желанието да впие устни в меката ѝ кожа се бореше с решителността му да довърши онова, за което бе дошъл тук.

— Вървете си. Аз имам работа с Линууд.

— Вие имате работа с мен. Баща ми е неразположен и аз се грижа за делата му.

— Въпросът е деликатен. — Тя сложи ръце върху тоалетната масичка. — Мога да почакам, докато херцогът се почувства по-добре, за да разговарям лично с него.

— Не. Ще уредим въпроса още сега.

— Напротив, трябва да настоя...

— Настоявайте колкото си искате, госпожице Дарлинг. Няма да постигнете нищо. — Тонът на Керн не оставяше никакво съмнение — Прочетох онези измислени мемоари, или поне частта, която сте му изпратили.

Тя посрещна хладния му поглед.

— Винаги ли отваряте писма, на които пише „поверително и лично“! Това не е почтено. — Обърна му гръб и продължи да оправя косата си. — А сега си вървете.

Керн се задъха от гнева, който едва успяваше да овладее. Тя никога нямаше да се види с баща му. Всъщност никой извън семейството нямаше да се види с баща му.

Успял да се овладее, наведе се напред и ѝ се намръщи в огледалото.

— Чуйте ме добре. Ще имате работа с мен и само с мен. Мога да се обзаложа, че не сте предвидили това, когато сте замислили малката си измама.

В продължение на няколко секунди Изабел Дарлинг остана загледана в отражението му. Цялото ѝ тяло излъчваше изненадана невинност. Миг по-късно на устните ѝ се разля лукава усмивка и впечатлението за непорочност се изпари мигновено.

Тя стана грациозно от столчето, беше толкова ниска, че едва стигаше до рамото на Керн. Докато се отдалечаваше от него, бедрата ѝ се поклащаха чувствено. Пенъоарът ѝ не откриваше толкова много от стройната ѝ фигура, колкото бе очаквал той. Въпреки това Изабел Дарлинг бе възплъщение на мъжките фантазии.

На неговите фантазии.

— Тогава кажете каквото имате да ми казвате — измърка тя.

— Вие притежавате една неморална творба, в която е включен и баща ми. Ако се осмелите да я публикувате, ще се погрижа да ви арестуват за клевета.

— Тогава докажете, че мемоарите са фалшиви. Това ще направи съдебният процес доста интересен, милорд.

Той стоеше напълно неподвижно, вбесен от дързостта ѝ, но още по-вбесен, защото трябваше да признае, че тя беше права. Изабел Дарлинг притежаваше средство, с което можеше да опетни доброто му име, да превърне баща му в посмешище, семейството му — в обект на клюки и критики.

— Негова светлост се е възползвал от майка ми — продължи Изабел. — Всички би трябвало да научат за непочтеното му поведение. Освен ако, разбира се, не изпълните молбата ми.

— Молба. — Керн се изсмя рязко. — По-точната дума е изнудване.

— Така ли мислите? — Тя почука с показалец по брадичката си. — Хм. Аз бих нарекла това правосъдие.

— Правосъдие? Смятате да принудите баща ми да ви финансира. Да ви представя като дама. Да представи една извънбрачна дъщеря на проститутка във висшето общество.

Погледът ѝ си остана все така непоколебим и безсрамен.

— Точно така.

Керн започна да крачи из будоара.

— Това е смешно. Вие нямате потекло и възпитание. Мястото ви не е сред елита на обществото.

— Не е по-смешно от това баща ви да се явява в кралския двор и да се преструва на почтен.

— Във вените на Негова светлост тече кралска кръв.

— А похотта на развратник тече в неговия... — Тя замълча. — Е, знаете какво имам предвид.

— Майка ви е била курва, която е вършила онова, за което се плаща на курвите.

Изабел пребледня, но не сведе глава. Малките ѝ бели пръсти се свиха в юмруци.

— А на вас кой ви плаща да се държите като праведен сноб, господине?

— Много забавно. С колко злато може да се купи мълчанието ви?

— Не искам вашите пари. Влизането в обществото ще бъде достатъчно.

— За да можете да подлъжете някой богат глупак да се ожени за вас? Не съм съгласен.

Въпреки че жената продължаваше да го гледа по същия начин, както и преди, графът не можеше да се отърси от впечатлението, че Изабел Дарлинг преследваше някаква друга, скрита цел.

— Че защо да не се омъжа добре? Искам живота, който бе отказан на майка ми. Тя беше една бедна женица, която Линууд прельстил. А след това я оставил на милостта на съдбата.

— Мелодраматични глупости — отрече Керн, сякаш всичко това нямаше значение. — Тя бързо си е намерила друг клиент. Всъщност смея да твърдя, че е обслужвала твърде много мъже още докато е била с баща ми.

Погледът на госпожица Дарлинг потрепна и Керн с радост осъзна, че предположението му се беше оказало вярно. Имало бе и други мъже. И то много. Несъмнено тя знаеше всичко за тях, тъй като беше прочела мемоарите.

А колко мъже бе подмамила Изабел Дарлинг? Колко клиенти бяха прокарвали пръсти по това прекрасно тяло? Колко мъже бяха делили леглото ѝ?

И защо, за бога, на него също му се искаше да го сподели?

Той тръгна към нея.

— Не се правете, че не знаете, госпожице Дарлинг. Жените с вашата професия сте еднакви. Забавлявате всеки, който е готов да плати желаната от вас цена.

— Така ли? Няма сума, която би ме накарала да обслужа вас.

— Да предположим, че се съглася да ви финансирам. Да ви оставя да влезете в обществото, за да осъществите плана си. Какво ще ми дадете вие в замяна?

Когато спря само на няколко сантиметра пред нея, той забеляза, че очите ѝ се разшириха. Във въздуха се усещаше напрежение, сякаш току-що бе паднала мълния. Керн бе дошъл тук, очаквайки да се срещне със загубяла, опитна проститутка, а не с това изящно момиче

с тъмни очи и красиви черти. Колкото и да го ядосваше планът ѝ, не можеше да не се възхищава на смелостта ѝ. Тя не отстъпи дори и сега.

Тялото му изгаряше от желание по нея, но той успя да се въздържа, въпреки че клепачите ѝ потрепнаха леко, което му показва, че тя беше готова да отстъпи. Устата ѝ беше мека и чувствена, устните ѝ — леко разтворени и откриваха блестящи бели зъби.

Никога през живота си Керн не беше правил предложение на обикновена проститутка. Тази обаче го възбуждаше толкова, че той не можа да издържи. Наведе глава към нейната, повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Вещица — измърмори. — Подходила си съвсем неправилно още от самото начало. По-разумно би било да потърсиш моето благоразположение.

Златисти искрици проблеснаха в кафявите ѝ очи. Той усети, че потръпна леко. Миг по-късно тя му обърна гръб и се отдалечи.

Изабел застана зад един стол. Тялото ѝ излъчваше гняв, но когато заговори, гласът ѝ беше съвсем спокоен.

— Вие сте също толкова противен, колкото и баща ви. — Ще ме въведете в обществото... или ще публикувам мемоарите до един месец.

Керн стисна зъби. Какъв глупак беше, че се беше оставил хубостта ѝ да му замае главата. Ако похожденията на баща му бяха разкрити в печата, щеше да настъпи истински ад. Скандалът щеше да опетни името на цялото му семейство и щеше да се отрази дори и на годеницата му, лейди Хелън Джефрис. Подобно нещо сигурно щеше да провали годеча му.

Но той нямаше — не можеше — да отстъпи пред такова изнудване. Това беше противно на всичките му принципи.

Керн тръгна към Изабел Дарлинг. Тя остана на мястото си, като мъченик, застанал предизвикателно пред дебнеш го лъв. Не, по-скоро като аморална кучка. Зад физическата ѝ красота се криеше грозен характер.

Този път той даде воля на яростта си. Пръстите му се увиха около нежния ѝ врат и той усети пулса ѝ през тънката материя на ръкавиците.

— Играете опасна игра, госпожице Дарлинг. Но ще ви се наложи да си намерите друг идиот.

— Няма да посмеете да ми откажете — каза тихо тя.

— Напротив — той я изгледа презрително. По-лесно би било да направя дама от една прокажена, отколкото от вас.

Тя изсъска неволно и се втренчи смело в него въпреки обидата. Дори и сега мекотата на кожата ѝ продължаваше да го възбужда. Керн се отврати от желанието си да я събори на пода и да получи освобождаването, което тя продаваше на останалите мъже.

— Виж ти, виж ти — каза протяжно един дрезгав женски глас откъм вратата. — Каква мила картинка.

При тези думи Изабел се опомни и отстъпи назад толкова бързо, че сякаш стаята се завъртя около нея. А може би това усещане се дължеше на замайващия ефект от твърде дългото вглеждане в безмилостните зелени очи на граф Керн.

Същинско възплъщение на арогантността, той се обърна спокойно към жената, която току-що бе застанала на вратата, сякаш само преди миг не бе държал Изабел за гърлото. Тя все още усещаше натиска на пръстите му, гладки и заплашителни, способни да задушат живота ѝ. Потисна желанието си да потръпне и се загледа в Кали, която прекрачи прага на будоара ѝ.

Твърде силното полюшване на бедрата ѝ привличаше погледа към съблазнителното ѝ тяло. Годиците не се бяха отразили много на Каландра Хюз, на лицето ѝ имаше само няколко бръчки, а бронзоворусата ѝ коса прикриваше сивите косъмчета. Тя обожаваше мъжете — или по-скоро, вниманието, което ѝ оказваха.

Сякаш беше изпълнителка в мюзикхол, тя бавно свали дантеления шал от врата си и откри дълбокото деколте на роклята си.

— Засрами се, Изабел — измърка, без да сваля нито за миг светлосините си очи от лорд Керн. — Не трябва да пазиш такъв красавец само за себе си.

Изабел се вцепени.

— Това е личен разговор.

— Сигурна съм, че е така. — Кали се приближи до Керн и се наведе напред, за да му позволи да огледа по-добре гърдите ѝ. — И кой сте вие, господине?

Той сякаш не чу въпроса ѝ.

— Извинете ме, госпожо. Тъкмо си тръгвах.

— Толкова скоро? — Тя се нацупи съблазнително и плъзна ръка под неговата. — Може би предпочитате компанията на жена, която има по-голям опит в деликатното изкуство на задоволяване на господата...

— Лельо Кали — прекъсна я Изабел. — Има нещо, което искам да обсъдя с теб.

— По-късно.

— Веднага. Гостът ми може да си излезе и сам.

Кали изглеждаше разочарована, но пусна ръката на Керн. Графът се поклони официално на двете жени. Острият му поглед се вторачи за миг в Изабел и тя отново усети онова странно чувство в стомаха си. Той я караше да изпитва тревога още от мига, в който се бе появил за първи път в огледалото ѝ и я бе уплашил до смърт. Керн излезе от будоара, без да поглежда назад.

„По-лесно би било да направя дама от една прокажена, отколкото от вас.“

Изабел стисна едно шишенце с парфюм и за миг се изкуши да го захвърли след него. Отвращаваше се от начина, по който я караше да се чувства той, сякаш беше червей, който би искал да смачка със скъпата си обувка. Графът не беше нищо повече от един богат сноб, който смяташе, че стои над онези, които нямаха щастието да притежават неговото богатство.

Може би бе убеден, че всичко между тях беше уредено, но Изабел беше на друго мнение.

— Е — каза Кали и отклони вниманието на Изабел от графа. — За какво толкова важно искаше да говорим?

Изабел се опита да пропъди червенината от бузите си.

— За нищо. Просто не исках да тръгнеш с него.

— Разбирам. — Кали се приближи замислено до нея. — Значи малкото момиченце на Аврора най-сетне бе посетено от джентълмен. Кой е той?

— Един арогантен тъпанар.

Кали повдигна леко вежди.

— Не са ли такива всички мъже? — Тя отиде до тоалетната масичка и оправи златистите си къдрици, като същевременно наблюдаваше Изабел в огледалото — Чудех се защо се държиш толкова тайнствено напоследък. Сега вече знам. Най-накрая си си намерила обожател.

Изабел потърси някакво обяснение.

— Баща му е бил приятел на майка ми и това е всичко.

— Колко забавно. Сега пък синът е харесал дъщерята. Но това не трябва да ме учудва. Ти си също толкова красива, колкото беше и Аврора.

На Изабел ѝ се искаше да може да отрече това. Въпреки че всеки път, когато видеше отражението си, не можеше да не забележи невероятната прилика с лицето на майка си, тя все пак се чувстваше неудобно, както когато като малка грубияните я бяха обиждали заради незаконния ѝ произход.

— Нашата Изабел си има свой собствен чар — обяви ниската, закръглена жена, която влезе в будоара сега. Леля Минерва, или Мини, както обичаше да я нарича Изабел, изпълни стаята с енергия. — Бих искала да знам какво търсеше лорд Керн в тази къща.

— Лорд Керн? — Устните на Кали се разтвориха от изненада. Тя посочи към вратата, през която си беше тръгнал графът — Наследникът на Линууд? Той ли беше?

— Да. Видях го да излиза, каза ми, че е влязъл през задния вход. Ти си виновна, Каландра Хюз, че отново си забравила да заключиш вратите. Можеше да влезе някой скитник и да ни създаде проблеми.

— Не съм слагиня, че да проверявам дали вратите са заключени — отвърна обидено Кали.

— Ще си изпълняваш задълженията като всички останали, госпожичке, ако не искаш да се озовеш на ъгъла на някоя улица в Уайтчапъл.

— О, не, госпожице Всемогъща Мини. — Кали приближи другата жена. — На смъртното си легло Аврора обеща, че винаги ще имам дом тук.

— Ако спазваш правилата в този дом. А това означава да изпълняваш задълженията си, а не да лежиш до обяд и да се гиздиш до вечеря.

— Слушай, стара вещице. Това, че не си толкова красива, колкото мен...

— Престанете! — Изабел застана между двете жени. — Незабавно прекратете тази караница. Не ви прилича.

Мини се втренчи гневно в Изабел в продължение на няколко секунди, след което сведе глава.

— Извинявай. Понякога проклетият ми ирландски характер взема връх. Майка ти постоянно ме хокаше за това.

— Е, аз не виждам нужда да се извинявам — каза Кали, като отметна русата си коса, — тъй като Изабел наруши правилото да не приемаме мъже в къщата. Тя е причината всички ние да обещаем да се откажем от проституцията. Но може би нашето малко момиченце вече не е толкова чисто както преди.

Мини си пое гневно дъх и Изабел вдигна ръка, за да предотврати приближаващия сблъсък.

— Изпратих господина да си върви и това е краят на историята.

— Той ще се върне — каза Кали. — Виждала съм този поглед и у други мъже. Запомни от мен: ще се върне. — С тези думи тя излезе от стаята.

— Ама че жена — Мини размаха юмрук — Човек може да си помисли, че тя е херцогиня Линууд, а не проститутка. Не ѝ обръщай внимание, миличка. По-късно ще си поговоря с нея.

— Моля те, недей.

— Хайде, хайде — Мини се загледа в Изабел — Ти си ми скъпа като собствена дъщеря. Няма да позволя на никого да те обижда.

Изабел успя да се усмихне разсеяно. Въпреки че не бяха роднини, тя се държеше с Мини и останалите жени, сякаш ѝ бяха лели. Мини често я бе посещавала в провинцията, където майка ѝ Аврора я беше пратила да живее под грижите на гувернантка, далеч от бордея. Когато миналата година майка ѝ беше починала, Изабел се бе върнала в Лондон. Не че бе имала някакъв избор. Разточителна до крайност, Аврора Дарлинг бе пропиляла спестяванията си и бе умряла бедна.

Мини избърса с престилката си една статуетка на богиня, изработена от алабастр.

— Сега искам да ми кажеш защо лорд Керн дойде да те посети.

Изабел отвори уста, но бързо я затвори. Не бе смятала да каже на лелите си толкова скоро. Е, графът беше издал тайната ѝ.

Проблемът ѝ беше толкова голям, че коленете ѝ се подкосиха и тя трябваше да седне на един шезлонг. Изабел се опита да пропъди болката, но ефектът от срещата ѝ с лорд Керн се прояви отново и тя усети как очите ѝ се изпълват с горчиви сълзи на раздразнение.

— Света Богородице! — Мини се плесна с ръка по бузата — Вярно е, че имаме нужда от пари, но не ми казвай, че си се продала на

негово благородие.

— Разбира се, че не съм! — Изабел си спомни момента, в който той я беше обвинил, че е проститутка, и тя се бе зачудила — само за миг — какво ли би било да се съблече за него, да го остави да я докосва по всички начини, за които бе чувала от лелите си.

— Тогава да не те е обидил? — Мини седна до Изабел и обвиръка около нея, за да я успокои. — Само ми кажи и аз ще се погрижа за този кръвопиец.

— Нямаше нищо такова.

— Тогава защо се е промъкнал през задния вход, за да те види?

— Защото... — Изабел се зачуди дали да не излъже нещо, но проницателният поглед на другата жена изискваше истината, също както и онзи път, когато още едва проходила бе взела една от блестящите диамантени обеци на майка си. — Защото писах на баща му.

— На Линууд? И какво може да иска едно малко момиче като теб от такъв стар козел като него?

Изабел скочи на крака.

— Извини ме. Наистина не ми се говори повече за това.

Тя се втурна в спалнята — спалнята на майка ѝ — и започна да отваря напосоки чекмеджетата, докато не намери квадратно парче лен измежду бельото. Изабел избърса бузите си с треперещи ръце. Дяволите да го вземат лорд Керн за това, че беше дошъл тук.

„По-лесно би било да направя дама от една прокажена, отколкото от вас.“

Изабел отметна глава назад и се втренчи в тавана с изящните позлатени корнизи. Обидните думи на графа не излизаха от ума ѝ. Той нямаше никаква представа колко дълбока рана ѝ беше нанесъл. Нямаше как да знае колко силно бе мечтала да бъде приета в обществото, което щеше да отблъсне детето на една куртизанка.

Когато бе видяла отражението на графа в огледалото, тя сякаш бе видяла самия дявол — онези очи с такъв необичаен зелен цвят, гарвановочерната му коса, суровото изражение, което можеше да разтопи метал. Огромен и застрашителен, той се бе извисил над нея, беше я изненадал и бе провалил подготвения ѝ в продължение на седмици план.

Тя бе очаквала, че ще трябва да преговаря с един болнав мъж, застаряващ безскрупулен аристократ, който лесно щеше да се съгласи да изпълни желанията ѝ. Всички благородници искаха на всяка цена да запазят безценната си репутация неопетнена. Тези страхливци бяха посещавали майка ѝ под прикритието на тъмнината и винаги си бяха тръгвали преди разсъмване.

Сега Изабел проклрнаше собствената си наивност. Трябвало бе да отиде в имението на Линууд и да поиска среща с херцога. Твърде много зависеше от приемането ѝ във висшето общество. То беше първата стъпка към узнаването на истината. Никой не можеше да ѝ помогне, ако херцогът отнесе тази истина със себе си в гроба.

— Заради мемоарите е, нали? — обади се Мини иззад нея. — Намерила си мемоарите на Аврора и ги използваш за постигането на някаква глупава цел.

Изабел се обърна рязко и видя, че жената беше застанала в рамката на вратата с ръце на хълбоците.

— Откъде знаеш за дневника на мама? — попита Изабел. — Аз го открих едва преди месец.

Мини сви рамене.

— Помня, че тя пишеше често в онази малка тетрадка. Въпреки че никога не говореше много за това.

Изабел бе открила съвсем случайно малкото томче, което майка ѝ беше скрила в пресата за дрехи.

— Съжалявам. Трябваше да ви кажа, когато открих мемоарите, но... — Тя замълча и прехапа устни. Истината беше, че не бе искала да сподели намеренията си с „лелите“ си. Дневникът беше твърде скандален, твърде красноречив. И твърде показателен за недостатъците на майка ѝ.

Мини стоеше неподвижно на мястото си.

— И какви преувеличени глупости описва Аврора?

— Разказва истории за... мъжете, които са споделяли живота ѝ през годините. Това е всичко. — Типично в стила си, майка ѝ не даваше точни дати, но правеше поетични описания на бурните си любовни връзки с редица благородници.

Изабел бе прочела с удивление мемоарите от началото до края. Едно нещо беше да си представя как майка ѝ забавлява господата, които са я посещавали, съвсем друго бе да научи подробности за

сексуалния ѝ живот. А когато бе отворила последната страница, Изабел бе останала шокирана от записаните думи...

— Тогава, да не би да изнудваш Негово превъзходителство? — Мини гледаше неодобрително — Да не би да си го заплашила, че ще публикуваш мемоарите, ако той не си плати?

Мини бе отгатнала част от истината. Изабел реши да се възползва от това.

— Мама не остави нищо ценно. Знаеш колко неразумно харчеше. Прекрасно би било да се махнем от Лондон с теб, леля Кали, леля Ди и леля Пърси. На леля Пърси ѝ е особено необходим свежият въздух в провинцията. А останалите... трябва да се освободим от всичко това. — Изабел посочи с ръка към стаята с тапицериите ѝ от розов сатен, позлатени гълъбчета и дантели. Да се живее тук, бе все едно да се живее върху сватбена торта.

— Това обаче не е всичко — каза бавно Мини. — Чудя се дали не искаш да разбереш кой е баща ти. Какво пише в дневника за него?

Изабел усети как стомахът ѝ се свива болезнено. Отиде до прозореца, откряна завесите и се загледа в тъмната улица.

— Мама го нарича Аполон. Не посочва истинското му име, а само, че е бил благородник. — След това тя попита тихо: — Сигурна ли си, че мама никога не ти е говорила за него?

— Не — Мини въздъхна тежко. — Аврора умееше да пази тайни, това е сигурно. Тя живя сама тук, докато не се роди ти. Тогава той я изостави... както и теб. — Тя замълча. — Но Линууд не е баща ти, ако това е, което си мислиш. Аврора се запозна с херцога едва след твоето раждане.

Изабел вече го знаеше от мемоарите на майка си. Тя продължи да гледа встрани, тъй като Мини винаги бе успявала да разчете изражението ѝ безпогрешно.

— Благодарна съм на бога за малката услуга, която ми е направил.

— Онова, с което си се заела, не е много разумно, моето момиче. — Мини се раздвижи из спалнята зад гърба на Изабел. — Баща ти не се интересува от теб. Нито веднъж не дойде да те види. Дори не знаеш как е истинското му име.

— Той е праснал пари на мама за моето обучение.

— Ха! Веднага след смъртта на Аврора спря да изплаща тази мизерна сума. Но ние все още не сме стигнали до приюта, така че не е необходимо да се опитваш да го намериш.

— Не съм казвала, че го търся — отвърна Изабел.

Тя се беше вкопчила здраво в кадифената завеса. Преди много време, когато още бе вярвала в приказките, си бе представяла баща си като крал на някакво вълшебно кралство. Когато селските деца ѝ се бяха присмивали, бе копняла да им докаже, че наистина е принцеса. Изабел бе изчакала едно от редките си посещения в Лондон, за да зададе на майка си всички въпроси, които я бяха вълнували.

Никога нямаше да забрави изражението на Аврора тогава. Разплакана, майка ѝ се беше оттеглила в спалнята си. Когато бе видяла вечно веселата си майка обзета от меланхолия, Изабел бе останала потресена и болката ѝ се беше превърнала в презрение към човека, който ги беше изоставил. Тя не се интересуваше от него като свой баща и никога нямаше да се заинтересува.

Не, Изабел имаше друга причина да се опита да го намери. Причина, която нямаше нищо общо с парите. Ако всичко се развиеше добре, скоро той щеше да разбере, че тя беше разкрила самоличността му от мемоарите на майка си.

— Все още изглеждаш твърде разстроена — каза Мини. — Да не би Аврора случайно да е писала нещо за болестта, от която си отиде?

Устата на Изабел пресъхна.

— Само няколко реда.

— И какво точно пише? — Мини се приближи до нея. — Каж ми, миличка. Можеш да се довериш на леля си.

Тихият, успокояващ глас пропъди опасенията на Изабел. Тя не бе казала на Мини цялата истина, защото не искаше да даде на леля си повод да се опита да попречи на плановете ѝ. Не ѝ беше признала, че една-единствена цел я изпълваше с решителност да влезе във висшето общество, независимо от рисковете. Изабел се беше зарекла да постигне тази цел, когато бе прочела последните ужасяващи редове от мемоарите на майка си.

Може би все пак трябваше да каже за това на Мини. И без това тя рано или късно щеше да разбере.

Изабел се обърна колебливо към леля си. Мини стоеше с наклонена на една страна глава и изражението ѝ показваше

загриженост. Изабел си пое дълбоко дъх и изрази с думи едно ужасно подозрение.

— Мама пише, че... че някой иска да ѝ попречи да довърши дневника си.

Мини присви очи.

— Да ѝ попречи? Кой?

— Един от господата, които са ѝ били любовници. — Изабел изрече ужасната мисъл, която не ѝ даваше мира от един месец. — Разбираш ли, той е отровил мама. Тя е била убита.

ИСТИНСКИТЕ ПРИЗНАНИЯ НА ЕДНА КУРТИЗАНКА

Април 1821

Миналата нощ Зевс дойде при мен.

Неочакваното му посещение в будоара ми ме зарадва, защото той се държа, сякаш не бе минало никакво време от ужасната ни караница преди толкова много години. Възрастта не е пощадила и Негова светлост Л. Той обаче изглеждаше нетърпелив да изиграе бика на моята Европа и аз го накарах да се поизпоти доста. Едва след като ме покори най-славно, той изясни истинската цел на посещението си — нареди ми да прекратя писането на мемоарите си.

Не мога да разбера как Л. е узнал тайната ми, защото не съм говорила с него от години. Може би, ако не бях толкова ядосана, щях да успея да разбера кой е бил шпионинът му. Също като Хера в яростта си, аз изпратих моя Зевс да си върви с жестоко одрано ухо.

Сега, когато той е научил тайната ми, могат да го последват и други. Тези мои похотливи любовници не биха искали да видят подвизите си отпечатани в книга. Те са високопоставени мъже, също толкова могъщи, колкото и безсмъртните богове на Олимп, с чиито имена съм ги

нарекла — и по-сладострастни, отколкото би могла да се надява една жена.

Всъщност, колкото повече мисля върху възможностите, толкова по-нетърпеливо очаквам да се срещна отново с всеки един от тях.

ГЛАВА 2

Това беше тя.

Цялото тяло на Керн се стегна, докато той гледаше през прозореца на каретата. Преди няколко минути мъжът бе излязъл от двореца Уестминстър, след като бе напуснал Камарата на лордовете по време на дебатите по някакъв селскостопански закон. За разлика от наследниците на други титли, които убиваха времето край масите за хазарт, Керн вярваше, че трябва да се подготвя за момента, в който щеше да заеме полагащото му се по наследство място в парламента. Днес обаче се бе чувствал толкова неспокоен, че се бе оказало невъзможно да седи на едно място. Бе открил, че не можеше да престане да мисли за нея.

Каретата излезе от правителствения комплекс и навлезе в съседните бедняшки квартали. Графът по навик посегна да дръпне завесите. Когато каретата спря на пресечката между две тесни улички, той я забеляза.

Една жена вървеше по паважа край порутените сгради. Късен слънчев лъч правеше тъмната ѝ коса да изглежда огнена.

Въпреки че виждаше само гърба на жената, той разпозна стройното тяло и походката с поклащащи се бедра. Това беше същото тяло, което го бе преследвало в сънищата му през изминалите три нощи.

Жената сви към един набит, брадат мъж, който я повика откъм някаква странична уличка. Скитникът ѝ подаде една бутилка и когато тя я сграбчи и отпи жадно, той я дръпна към себе си и опипа задника ѝ.

Керн сграбчи дръжката на вратата. Краката му се напрегнаха от порива да скочи и да ѝ се притече на помощ. Тогава каретата подмина двамата и той успя да види лицето на жената. Тя имаше грубата, съсухрена кожа на алкохоличка. В ъгълчето на тесните ѝ устни се стичаше джин.

Напрежението напусна Керн и той се отпусна сред кожените възглавници. Колко глупаво беше да обърка една обикновена уличница

с красивата и лукава Изабел Дарлинг.

Загледа се мрачно в гъмжилото от хора — крадци, джебчии, просяци и проститутки, които обикаляха в търсене на клиенти близо до Уестминстърското абатство. Госпожица Дарлинг нямаше причини да упражнява професията си в Дяволския акър. Тя притежаваше луксозен бордей на няколко мили оттук. И сигурно щеше да спечели много от публикуването на мемоарите на майка си.

Керн се намръщи още по-силно и се размърда върху седалката. Можеше да си представи каква сензация щеше да предизвика една такава книга. Цял Лондон щеше да се тълпи, за да се сдобие с нея и да прочете за благородните любовници на Аврора. Скандалът щеше да разтърси обществото и да посрами почтеното име Линууд. Като глава на семейството по време на хроничните заболявания на баща си, Керн трябваше да се подготви за предстоящата криза.

Имаше и още нещо, което трябваше да направи веднага.

Тази задача го притесняваше. Той беше длъжен да предупреди Джордж Джефрис, маркиз Хатауей. През целия си живот бе смятал маркиза за образец на почтеност и джентълменско поведение. Хатауей беше уважаван държавник, в когото се вслушваше дори министър-председателят. През годините той се бе държал повече като баща на Керн, отколкото херцог Линууд.

Връзките между двете семейства бяха от поколения. Дядото на Керн бе отгледал Хатауей и малкия му брат, когато двамата бяха останали сираци, а по-късно Хатауей бе върнал услугата, осигурявайки на Керн напътствията, от които толкова отчаяно се нуждае едно момче, чийто баща изчезва от дома си в продължение на седмици — а понякога и на месеци — и сменя постоянно любовниците си, като се появява само колкото да направи още едно дете на своята нещастна херцогиня.

Керн помнеше майка си като мадона, която никога не се усмихваше и стоеше затворена в покоите си. Тя се разплакваше при най-малката провокация и още от малък той бе знаел, че не трябва да я безпокои. Въпреки това я беше обожавал и бе живял за онези редки мигове, в които му бе отделяла внимание. Сега можеше да разбере тъгата, която бе изпълвала целия ѝ живот. Тя се беше омъжила за един непрокопсан развратник, а Керн беше единственото от шестте ѝ деца, което бе успяло да оцелее.

Тя бе починала, когато той бе навършил десет години. Той си спомняше смътно как я бе видял да лежи в ковчега със скръстени върху гърдите ръце. Когато бе настъпил моментът да бъде затворен ковчегът, той бе изпаднал в паника, защото си я беше представил обвита в тъмнина и нападната от червеи. Той се беше нахвърлил върху викария, бе ритал и крещял, докато лорд Хатауей не го беше изнесъл навън и го беше държал докато не се бе наплакал и изтощил напълно.

Линууд не бе присъствал на погребението. По това време той бе някъде из континента и въпреки че беше побързал да се върне у дома си веднага след като бе научил, че жена му е тежко болна, бе пристигнал с една седмица закъснение за погребението ѝ.

На сутринта, когато Керн бе тръгнал за първия си срок в Итън, баща му отново не се беше появил да го изпрати, тъй като не бе успял да се събуди след поредната, изпълнена с разврат нощ. Хатауей се беше отбил да пъкне в ръцете на момчето кесия със златни монети и да помахва за довиждане на отдалечаващата се карета.

Керн винаги бе знаел, че ще се ожени за единствената дъщеря на Хатауей, когато тя навършеше пълнолетие. Подобно на него, лейди Хелън Джефрис също бе загубила майка си като малка. Сега Хелън беше на осемнайсет години, а той на двацет и осем. Двамата щяха да се оженят след два месеца, малко преди края на сезона. Бракът беше напълно приемлив за него, тъй като лейди Хелън бе както хубава, така и с добър характер, а и така двете известни семейства щяха да се сродят завинаги.

Ако Хатауей все още го смяташе за добра идея. Ако Керн успееше да оцелее след бурята, предизвикана от някоя си Изабел Дарлинг.

Пръстите му се стегнаха около дръжката на вратата, когато каретата зави зад ъгъла на площад „Гросвенър“. Дяволите да я вземат онази проклета продавачка на похот. Ако някога я видеше отново, може би щеше да се изкуши да удуши кучката и веднъж завинаги да сложи край на долния ѝ план.

Конете спряха пред голяма градска къща от светъл камък. Един паж, който носеше запалена факла, отвори вратата на каретата. Керн си сложи шапката, излезе навън и застана неподвижно за известно време, като вдишваше хладния вечерен въздух. Той се подготви да се срещне с Хатауей.

Дискретността беше най-ценното качество на маркиза. Сега Керн трябваше да го уведоми, че поради годеща си с него дъщерята на Хатауей можеше да стане обект на присмех. Честта задължаваше Керн да оттегли предложението, което ѝ беше направил.

Той се изкачи бавно по стълбите, които водеха към заобиколената от колони входна врата, където го посрещна един слуга, който го въведе във вестибюла. Керн познаваше тази къща също толкова добре, колкото и собствения си дом: от мраморното стълбище до фамилните портрети върху ламперията на стените.

— Хатауей тук ли е? — обърна се той към слугата, който пое палтото и шапката му.

— Да, милорд, но е зает с гост от провинцията.

По дяволите! Керн беше нетърпелив да приключи неприятната задача, заради която беше дошъл тук. Сега щеше да му се наложи да овладее нетърпението си и да изчака.

— Въведи ме тогава — той долови гласове и даде знак на слугата да тръгне напред, след което го последва в дневната стая с нейния висок таван, тапицирани в зелено шезлонги и позлатени столове.

— Лорд Керн — обяви слугата.

Погледът на графа бе привлечен към камината, където стоеше домакинът му. Дребен, но внушителен мъж, лорд Хатауей притежаваше гордото излъчване на военен герой. Гъстите му бели вежди бяха смръщени, а посивялата му руса коса беше неестествено разрошена.

Наблизо седеше по-малкият му брат, преподобният лорд Реймънд Джефрис, пастор на църквата „Сейнт Джордж“. Раменете му бяха прегърбени под финия плат на свещеническите му одежди. Той стискаше с две ръце дръжката на бастуна си и притискаше тъпия му край, забит в килима. На лицето му беше изписано нехарактерно за него мрачно негодувание.

Враждебността, която витаеше във въздуха, изненада Керн. Той имаше смътното чувство, че присъствието му дразнеше лорд Реймънд. Това само по себе си озадачаваше графа, тъй като той винаги се бе чувствал добре дошъл в този дом и към него винаги се бяха отнасяли като към член на семейството.

На един шезлонг встрани от вратата се бяха настанили две жени, обърнати с гръб към Керн. Русата лейди Хелън Джефрис се обърна да

го поздрави с усмивка, изражението ѝ беше толкова безгрижно, че той усети прилив на решителност да се бие, за да получи ръката ѝ.

Но само един поглед към другата жена беше достатъчен да пропъди всички нежни чувства.

Единствено тя не се обърна с лице към него. Сиво боне скриваше чертите ѝ от погледа му. Късното следобедно слънце правеше тъмните ѝ къдрици да изглеждат като пламтящи. Тя се държеше като принцеса, с изправени рамене и вдигната глава. Само преди три дни той бе поставил ръце върху тази гладка бяла кожа.

Не. Сигурно отново бе започнал да халюцинира.

Керн се приближи към шезлонга. Тя седеше спокойно, сложила ръце в скута си. Беше облечена в скромна, сива рокля.

Миг по-късно той се втрени в лукаво чувствените кафяви очи на Изабел Дарлинг.

Искаше му се да отхвърли онова, което виждаше. Как, по дяволите, копелето на една проститутка беше успяло да се вмъкне в един от най-почтените домове в Англия? Какви лъжи беше наговорила на Хатауей? Какви истини бе казала на Хелън?

Огънят в камината съскаше, сякаш се забавляваше. Изабел Дарлинг стана от мястото си с победоносна усмивка и тръгна към графа, на няколко крачки пред него, тя направи грациозен реверанс.

— Лорд Керн — измърка. — Каква чест. Братовчедка ми ми е разказвала толкова много за вас.

— Братовчедка? — повтори смирено той.

— Ами, да. Аз съм братовчедка на лейди Хелън. Госпожица Изабел... Дарси. — Тя замълча, като го гледаше изпод миглите си, сякаш го предизвикваше да се опита да опровергае думите ѝ.

Керн възнамеряваше да отвърне нещо, но преди да успее да отвори уста, Хелън се приближи и хвана Изабел под ръка.

— Не е ли това една прекрасна изненада, Джъстин? Не знаех, че съм имала братовчедка. Тя току-що пристигна в града.

— И вече се представя сама на господата — подметна кисело преподобният лорд Реймънд и размърда пръсти около изработената от слонова кост дръжка на бастуна си. — Най-добре ще е някой да научи това момиче на обноски.

— О, боже, да не би да обърках нещо? — Изабел вдигна ръка до бузата си и се изчерви силно. — Моля да извините провинциалните ми

маниери.

— Засрами се, чичо Реймънд, поставяш гостенката ни в неудобно положение. — Хелън придружи Изабел обратно до шезлонга. — Скъпа Изабел. Нали мога да те наричам Изабел?

— Нищо друго не би ми доставило по-голямо удоволствие.

— Не трябва да се обиждаш — каза Хелън и потупа ръката ѝ. — Тук всички сме от едно семейство и е напълно нецивилизовано от страна на татко и чичо да се държат толкова грубо. Та ти току-що пристигна.

— Страхувам се, че ви се натрапвам — на всички ви. — Изабел сведе глава и откри нежната извивка на врата си. — Както казвах, ненавременната смърт на родителите ми ме остави в не съвсем завидно финансово положение. Може би бихте могли да ми препоръчат някой почтен пансион...

— За бога, в никакъв случай. И дума да не става да живееш у непознати. — Хелън се изкиска. — Е, и ние сме ти непознати, но се надявам, че няма да е за дълго. Надявам се, че скоро ще бъдем приятели.

— Колко сте мили — промълви тихо Изабел. — Толкова успокояващо е да знам, че живея на безопасно място... сред хора, които мислят за мен.

Тя лъжеше толкова умело. Керн усети как в него се надига ярост.

— Сигурно търсите работа като гувернантка или компаньонка — каза той. — Позволете ми да ви помогна да си намерите добро място. Незабавно.

— Благодаря, милорд, но моите проблеми едва ли трябва да занимават една толкова високопоставена личност като вас.

— Напротив, аз се възхищавам на хората, които търсят честен начин да си изкарват прехраната. Притежавате ли някакви специални умения?

Намекът му накара Изабел да пребледнее. Погледът ѝ срещна неговия и той видя негодуванието и решителността ѝ да си проправи път в обществото. Тя му хвърли една лъчезарна усмивка.

— Съжалявам, но предложението ви за помощ закъсна, милорд. Малко преди да влезете, братовчедка ми ми предложи място в домакинството си.

— Не просто място, тук ще имаш дом. — Очите на Хелън блестяха от сълзи на съчувствие. — Изабел ще бъде моя компаньонка. Тя ще ме придружава в обществото. Нали, татко?

Изражението на маркиза не издаваше мислите му.

— Разбира се — каза безизразно той. — Госпожица Дарси трябва да остане у нас за сезона. Настоявам за това.

Керн се намръщи от изненада. Защо, по дяволите, Хатауей приемаше измислиците на Изабел за чиста монета? Едва ли беше толкова глупав...

Керн сграбчи облегалката на един стол и му се прииска това да беше вратът на Изабел.

— Откъде точно идвате, госпожице Дарби?

— Дарси — поправи го тя, без да отмества поглед от неговия. — Пристигнах с пощенската кола от Нортумбрия. Пътувах почти четири дни.

— Странно. По акцента бих ви взел за лондончанка.

— Скъпата ми покойна майка е прекарала детството си в Лондон. Несъмнено съм възприела нейния акцент.

„И разпуснатото си поведение също.“ Той се изкушаваше да я изобличи, но Хелън бе прехапала устни в очакване, а той не искаше да й причини болка — поне не преди да беше стигнал до дъното на тази заплетена история. Той се обърна към домакина.

— Хатауей? Никога не си споменавал, че семейството ти има клон с име Дарси.

Маркизът сякаш се вцепени. В тъмните му очи се появи тревожно пламъче.

— Връзката е доста далечна. Въпреки това госпожица Дарси е добре дошла тук.

— Разбирам. Тя носи ли препоръчително писмо?

— Това е невъзможно. Всичките й роднини са вече покойници. — Предупредителната нотка в гласа му показва на Керн, че не трябваше да задава повече въпроси.

Графът се втрени в Хатауей. Маркизът знаеше истинската самоличност на Изабел. Но откъде? Невъзможно беше той да се е срещал с Аврора Дарлинг. Хатауей не можеше да бъде един от мъжете, описани в мемоарите.

Дали?

Невъзможно.

Тогава Хатауей хвърли един поглед на брат си, който гледаше с усмивката на човек, стиснал до болка зъби. Десет години по-млад от маркиза, преподобният лорд Реймънд Джефрис бе имал развратна младост. Той накуцваше в резултат на един отдавнашен дуел, скандалът, за който брат му бе успял да потуши без много шум. Инцидентът обаче го беше накарал да улегне, да се ожени за момиче от почтено семейство и да се прехранва от патронажа на Хатауей.

Лорд Реймънд. Разбира се!

В миналото лорд Реймънд сигурно бе имал връзка с Аврора Дарлинг и сега Хатауей — както винаги — се опитваше да предпази брат си от евентуален скандал.

Свещеникът се изправи с помощта на бастуна си.

— Искате ми се да имам време за празни приказки, но трябва да подготвя литургия за утре.

— Погрижи се да е интересна — каза Хелън. — С братовчедката Изабел ще те слушаме от семейната пейка.

— Темата на проповедта ми ще бъде „Аз съм добрият пастир и познавам стадото си.“ Никой от нас не може да излъже Всевишния, защото Той винаги знае какви тайни крием в сърцата си. — Хвърли мрачен поглед на Изабел, след което си тръгна.

— Ще те изпратя — каза Хатауей.

Двамата братя напуснаха дневната, съпроводени от силното тропане на бастуна на лорд Реймънд, което бе израз на безмълвен гняв. Двамата бяха наклонили глави един към друг и Керн едва успя да се въздържа да не тръгне след тях и да им поиска обяснение.

Той все пак щеше да говори с маркиза. Щеше да го притисне да сложи край на този маскарад. Този път Хатауей не трябваше да предпазва брат си от скандала. Много по-лошо можеше да стане, ако Изабел Дарлинг успее да се омъжи за някой аристократ.

Керн усети леко докосване върху ръката си. Лейди Хелън му се усмихна.

— Ще останеш ли за вечеря, Джъстин?

Тя имаше ясните очи и порцелановата кожа на току-що завършило училище момиче, но за първи път наивността ѝ го раздразни.

— Поканен ли съм?

Хелън го погледна озадачено, почти обидено.

— Разбира се. Винаги си добре дошъл.

Графът се засрами от собствената си грубост. Тя, разбира се, нямаше никаква представа на какво се дължеше лошото му настроение. Хелън не познаваше мрачната страна на живота.

Той сложи нежно ръка върху нейната.

— Разбира се, че ще остана за вечеря, ако с това ще ти доставя удоволствие.

— Сигурен ли си? Ако имаш други планове...

— Нямам.

Изабел Дарлинг стоеше и ги наблюдаваше с леко повдигнати вежди. Погледът ѝ не пропускаше нищо и ако се съдеше по извивката на красивите ѝ устни, терзанията на Керн я забавляваха.

— Смея да кажа, че причината за колебанието на Негова светлост съм аз, милейди. — Тя се наведе съзаклятнически напред и за миг Керн се уплаши, че щеше да разкрие тайната си, за да опетни невинността на Хелън. След това Изабел продължи. — Несъмнено той се страхува, че твоята братовчедка от провинцията може да го постави в неудобно положение, като използва неподходяща вилица.

Хелън се изкиска.

— О, Джъстин не е чак толкова придирчив. А и ти определено не си селянка.

— Облечена съм като такава, това е несъмнено. — Тъмните ѝ очи му се присмиваха и въпреки волята си той усети отново привличането ѝ. — Какво ще кажете, милорд? Дали няма да бъде по-лесно да направите дама от една прокажена, отколкото от мен?

Момиченцето беше използвало собствените му думи срещу него. Той се поклони официално.

— Преувеличавате, госпожице Дарси. Не бих си и помислил да се правя на Пигмалион, но подозирам, че ще успеете да се справите доста добре и сама.

Погледите им се срещнаха: неговият — твърд, нейният — загадъчен мамещ, привличащ. Керн не можеше да свали очи от нея, макар да осъзнаваше, че Хелън е застанала до него, без да знае как се измъчва годеникът ѝ.

— Сезонът започва прекрасно — каза усмихнато Хелън и плесна с ръце. — О, с какво нетърпение го очаквам! През следващите седмици

двете ще се забавляваме много добре.

Тя беше успяла. Беше се вмъкнала в кръга на елита!

Изабел усети, че коленете ѝ се подкосяват, и приседна на един стол в огромната тоалетна стая на лейди Хелън. Чувстваше се облекчена от това, че беше успяла да се измъкне от враждебното присъствие на лорд Керн в дневната. Когато го беше видяла да влиза, Изабел се беше уплашила за първи път в живота си, че може да припадне. Бе очаквала той да я изобличи и се бе приготвила да чуе как я обявява за измамница.

Той обаче не беше го направил. Очевидно искаше да защити годеницата си от неприятните последствия, независимо колко много щеше да бъде наранена гордостта му. Неговата себеотдайност я изненадваше. Какво ли щеше да бъде и тя да можеше да предизвика подобна любов у някой мъж?

Изабел си наложи да се осъзнае. Лорд Керн просто бе показал задължителната за един джентълмен галантност към дамата си. Хатауей също бе действал по същия начин, за да защити единствената си дъщеря.

Когато този следобед тя бе отишла при маркиза и бе показала на него и брат му някои заклеяващи записки от дневника на майка си, Хатауей беше побеснял. Лицето му бе почервенияло толкова силно, че Изабел се беше уплашила, че може да му стане нещо. За негова чест, той не се беше нахвърлил върху нея, нито пък се бе опитал да отрече истината, както бе направил отначало лорд Реймънд. Маркизът бе останал дълго загледан в нея, скрил мислите си зад каменно изражение. След това, точно когато Изабел бе започнала да смята, че всичко е загубено, се бе съгласил с условията ѝ. За да защити репутацията на брат си, Хатауей щеше да я приеме в дома си и да я представи пред обществото като своя далечна родственица.

За разлика от лорд Керн, който беше отказал да я подкрепя. Ако знаеше, че подозира баща му в убийство, той сигурно щеше да я удуши със собствените си ръце.

Изабел почувства нов прилив на решителност да постигне целта си. Мини ѝ бе осигурила допълнителна информация, която потвърждаваше подозренията, за които майка ѝ пишеше в мемоарите

си. Изабел си спомни за доказателството, което беше открила преди три дни.

След като бе разказала на Мини истината за убийството, повъзрастната жена се беше отпуснала върху леглото и се беше загледала в пода. След известно време тя бе вдигнала поглед.

— И мислиш, че Линууд е отровил Аврора?

— Или някой от останалите ѝ любовници. Кой друг може да е бил?

— Бях забравила за това и досега не съм ти го казвала — бе започнала бавно Мини, — но сега... Чудя се дали да ти го кажа.

— Какво? Знаеш ли кой е бил? Знаеш ли кой е направил това с мама?

— Вечерта, преди Аврора да се разболее, аз видях един джентълмен да влиза в спалнята ѝ. Беше твърде тъмно и не разпознах лицето му, а и тогава това не ми направи никакво впечатление, защото тя не обичаше да се месим в живота ѝ... Не, сигурно грешиш. Майка ти умря от треска.

— Не греша и онова, което си видяла, го доказва — бе заявила уверено Изабел. — Онзи мъж сигурно ѝ е дал отровата. А аз възнамерявам да го открия.

Очите на Мини се бяха разширили от удивление и тя бе стиснала ръцете на Изабел.

— Не прави нищо прибързано, дете. Не можеш да се бориш с такива влиятелни мъже. Остави всичко така, както си е.

— Не мога. Все някак ще успея да го открия и ще го накарам да си плати за престъплението.

От този момент Изабел отказваше да се вслушва в съветите на леля си да се откаже от намерението си. Нищо не можеше да ѝ попречи да потърси възмездие за смъртта на майка си. Нито огромното предизвикателство да стане част от висшето общество, нито това, че щеше да ѝ се наложи да минава за дама, нито дори заплахата от това, че трябваше да се среща с арогантни аристократи като лорд Керн.

— Скъпа братовчедке, изглеждаш ми замислена — каза през смях лейди Хелън. — Престани да витаеш из облаците и ми кажи какво мислиш за тези.

Изабел премигна към момичето, което беше застанало пред нея. Хелън беше протегнала ръце напред, за да ѝ покаже две рокли. И двете

бяха последна дума на модата и подхождаха на момиче с бялата кожа и стройното тяло на Хелън. По погледа ѝ Изабел осъзна, че тя очакваше някакъв коментар.

— Много са красиви — каза Изабел.

— Шивачката ми ги изпрати тази сутрин. Е, коя да бъде?

— Коя какво?

Хелън се изкиска.

— Коя от двете искаш да облечеш за вечеря, разбира се?

— О! — Нещо стегна гърлото на Изабел.

Тя протегна ръка и погали меката коприна. Колко щедро от страна на Хелън да дели гардероба си с нея. Изабел се беше подготвила за среща с някаква разглезена млада дама, но Хелън я беше посрещнала с отворени обятия. Някак си това правеше цялата измама малко по-трудна.

— Не мога ли да нося онова, с което съм облечена сега?

— Не, за бога. Татко държи на официалното облекло по време на вечеря. — Хелън се обърна и започна да тършува из огромния гардероб — Джъстин е същият като него в това отношение. Не можем да ги разочароваме.

Изабел се вбеси.

— Лорд Керн не може да ти казва какво да обличаш. Той все още не е твой съпруг.

— Но скоро ще бъде — Хелън се обърна, като притискате към гърдите си една светлосиня рокля. — Не изпитваш ли най-голямо страхопочитание, когато го гледаш? Той е толкова хубав, толкова умен, толкова идеален, че никога не знам какво точно трябва да кажа пред него.

„Аз се сещам за няколко ругатни.“

— Казвай му онова, което мислиш, и толкова. Карай го да се вслушва в мнението ти.

— Като го казваш така, изглежда много лесно. Но аз признавам, че се страхувам да не го отегча с празни приказки за балове, клюки и незначителни неща. Той прекарва голяма част от времето си в парламента.

— Но той няма работа там — не можа да прикрие изненадата си Изабел. — Баща му е все още жив.

— Джъстин казва, че се подготвя за времето, когато ще стане член на Камарата на лордовете. А по отношение на политиката аз съм напълно невежа. — Хелън въздъхна. — Ти как успяваш да говориш с него с такава лекота?

Хелън изглеждаше непресторено разтревожена и Изабел прехапа устни, за да не каже на момичето, че лорд Керн е един надут досадник.

— Аз не съм сгодена за него — каза тя. — Може би затова не се притеснявам от величието му.

— А и сигурно си с няколко години по-възрастна от мен. — Хелън побърза да добави: — О, глупости, не исках да кажа, че няма да можеш да си намериш съпруг, а само, че вероятно имаш по-голям опит от мен в светските дела. През последните години не съм излизала от класната стая, където ме учиха на всичко, което трябва да знае и може една дама. — Лицето ѝ засия и тя се усмихна лъчезарно. — Трябва да се омъжа на деветнайсетия си рожден ден, на десети юни. Знаеше ли това?

„Осемнайсет и започва деветнайсетата.“ Изабел седеше неподвижно на мястото си. Нейният рожден ден беше на дванайсети юни. Хелън грешеше, по някакво странно съвпадение, разликата във възрастта им беше само два дни. Но колко различен беше животът им. Изабел бе израснала с майка куртизанка и лели проститутки, докато Хелън бе расла заобиколена от сигурността и уважението, които се полагаха на една дама с благородно потекло.

— Не — отвърна тихо тя, — не знаех.

— Сватбата ми ще е прекрасна. Ще бъде най-интересното събитие на сезона — Хелън се завъртя из стаята, като не пускаше синята рокля. — Само си представи как вървя между пейките в църквата „Сейнт Джордж“, хората пее, розите цъфтят и всички се усмихват. Ще бъде прекрасно като в приказка.

Докато я гледаше, Изабел изпита силен копнеж. На петгодишна възраст тя си бе мечтала да бъде принцеса. Тази мечта я беше привличала и обгръщала като топла вълна. Беше си представяла как ще живее в дворец и никога вече няма да яде пюре от ряпа. През деня щеше да се разхожда с кучето си, което щеше да се сгушва до нея вечер. В крайна сметка, нали баща ѝ щеше да бъде кралят.

Когато навърши осем, Изабел вече бе разбрала, че приказките са лъжи. Тя живееше в бедна селска къща и редовно ядеше пюре от ряпа.

Кучетата бяха мръсни същества и не трябваше да иска да има куче. Нямахме баща, а само майка, която живееше далеч и която не можеше да бъде притеснявана с детински молби. Така ѝ казваше намусената госпожица Дод, която я учеше на задължителните за младите дами знания и умения.

На дванайсетгодишна възраст Изабел вече знаеше, че не е и дама. Беше се родила не в красиво имение, а на някакво износено одеяло. Беше предмет на селските клюки, защото я бяха изгонили от града. Майка ѝ беше заета да върши непристойни неща с богати господа.

Но от време на време Аврора вземаше дъщеря си при себе си и тогава Изабел се чувстваше толкова щастлива! Мама я обсипваше с целувки и я обличаше в коприна и дантели, сякаш Изабел беше някаква кукла. През следобедите те наблюдаваха господата и дамите, които се разхождаха в Хайд парк, а вечер обикаляха покрай красивите домове на благородниците, чиито обитатели се бяха събрали около масата и не се хранеха с пюре от ряпа.

Тогава Изабел отново започваше да си фантазира, че е принцеса. С годините разшири фантазиите си с надеждата да срещне някой принц. Той щеше да се влюби в нея от пръв поглед и да я отнесе на коня си в замъка, където двамата щяха да живеят щастливо до края на живота си. Тя щеше да доведе там и мама и двете щяха да бъдат известни дами, на които всички щяха да се възхищават.

Разбира се, смъртта на майка ѝ я беше върнала към горчивата действителност. Както винаги. И ето, че сега Изабел най-последно живееше в дворец. С тази разлика, че не тя беше принцесата. Тази роля се падаше на лейди Хелън.

Красивата, сладка, наивна лейди Хелън, която се движеше из стаята, сякаш танцуваше със своя невидим принц.

— Опасно е човек да вярва в приказки — почувства се задължена да каже Изабел. — Някой ден може да го събудят доста грубо.

— О, боже! — Хелън спря пред Изабел и се загледа в нея със съчувствие. — Ти си преживяла толкова много ужасни неща, но аз възнамерявам да ти покажа колко прекрасен може да бъде животът. И за да те уверя, ти ще бъдеш една от придружителките ми на сватбата ми.

— Струва ми се, че това не е много мъдро...

— Моля те, Изабел, трябва да се съгласиш. Ще започнем да пазаруваме още в понеделник. И докато избираме булчинската ми рокля, ще накупим дрехи и за теб. Моите дрехи не подхождат на цвета на кожата ти. Ако искаш да впечатлиш обществото, ще ти трябват бални рокли, обувки, ветрила и хубави бонета.

Това беше точно предложението, което Изабел се беше надявала да чуе, тъй като не разполагаше с много пари. Старата ѝ сива рокля ѝ беше останала от дните, когато бе учила в провинцията, а роклите, които бе наследила от майка си, бяха твърде неприлични за една млада дама, която твърдеше, че е израснала в провинцията.

— Как ще реагира баща ти на тези разходи?

— Ще остане доволен. Татко е най-щедрият и най-възпитаният джентълмен на света. Сама ще се убедиш в това.

Не. Изабел никога нямаше да повярва, че това може да се отнася за Хатауей или за някой друг благородник. Набожният му брат беше използвал майка ѝ, беше се възползвал от нуждата от обич, която бе изпитвала Аврора.

Въпреки това Изабел затаи дъх, когато усети мрачен копнеж. През целия си живот тя бе изпитвала нужда от баща, който да я прегръща, когато се чувства наранена, да я слага вечер в леглото и да я разказва приказки, да споделя надеждите, мечтите и страховете ѝ. Тя искаше да има защитата, близостта и любовта, които се долавяха в гласа на лейди Хелън.

Радостта на Изабел от първоначалния ѝ успех се изпари и бе заменена от горчивина. Дали Хатауей се беше съгласил да изпълни желанията ѝ само за да защити безценната си репутация? Дали пък не беше действал в името на дъщеря си, за да я предпази от скандал? Отговорът караше Изабел да се чувства омърсена, сякаш бе опетнила с нещо това щастливо семейство.

— Толкова се радвам, че ще живееш у нас — Очите на Хелън блестяха, докато се настаняваше на колене пред стола на Изабел и я хващаше за ръцете — Ще бъдем най-добри приятелки. Ти ще бъдеш братовчедката — не, сестрата, за която винаги съм си мечтала.

Допирът на тези топли, доверчиви пръсти само засили неудобството на Изабел. С огромно усилие тя успя да си наложи да се усмихне. Лейди Хелън не знаеше истинската причина за присъствието

на Изабел тук. Въпреки това истината можеше да излезе наяве, и то доста скоро, ако тя успееше да докаже, че лорд Реймънд бе отровил Аврора Дарлинг.

Междувременно Изабел трябваше да разследва още един мъж. Аврора се беше опитала да прикрие истинската му самоличност, но в мемоарите си беше оставила улики, които не бяха убягнали на Изабел. Тя се беше досетила за самоличността на баща си.

Сега възнамеряваше да го открие.

ГЛАВА 3

Тази вечер Изабел щеше да се появи за първи път в обществото.

Един млад паж и помогна да слезе от каретата на Хатауей. За миг задържа облечената му в ръкавица ръка, докато оглеждаше огромната къща, чиито прозорци блестяха от светлината на свещите и я правеха да прилича на приказен замък. Обзе я паника и сърцето ѝ затуптя учестено. Тази вечер щеше да се присъедини към висшето общество. Тази вечер щеше да танцува с представителите на елита. Тази вечер щеше да остави зад себе си обикновените хора, които се бяха събрали от другата страна на улицата и се възхищаваха на безкрайната върволица от карети, които стоварваха изисканите си пътници пред входа на къщата.

Пажът подръпна дискретно ръка и върна Изабел към действителността: тя задържаше редицата от гости. Младата жена пусна ръката му и му се усмихна.

— Благодаря, господине.

Младежът се изчерви, докато се покланяше леко.

— Да, милейди.

Милейди. Почтителното обръщение я изпълни с радост. С помощта на Хелън бе прекарала последните две седмици в подготовка, усвоявайки правилата на доброто поведение. Изабел се беше научила да танцува под ръководството на учител по танци и се беше сдобила с множество прекрасни рокли, най-хубавата, от които беше облякла сега. Обличането беше най-лесната част от маскарада ѝ. Сега обаче ѝ предстоеше най-голямото изпитание — дали щеше да успее да заблуди тези аристократи?

Изабел се присъедини към колоната от гости, които се качваха по стълбите към заобиколената от колони веранда. Долавяше шумоленето на копринените поли на роклята си, откъслечни думи от разговори и весел смях. Въпреки всичките си страхове и съмнения, беше изпълнена от радостно вълнение. Баща ѝ беше част от този свят.

Изкачваше стълбите с гордо вдигната глава. Имаше право да бъде тук. Да, имаше право. Най-сетне щяха да се държат с нея като с дъщеря на благородник, а не като с незаконно дете на проститутка.

Студени пръсти, облечени в ръкавица, уловиха предмишницата ѝ и я стиснаха силно. Тя вдигна поглед и видя намръщеното лице на лорд Керн. Радостта ѝ бе помрачена мигновено.

Бялата вратовръзка контрастираше рязко с мургавата му кожа и черната му коса, а светлината на факлите хвърляше зловещи сенки в зелените му очи. Той не беше онзи приятен мъж, който бе говорил с нея и с Хелън в каретата. Цялото му поведение излъчваше враждебност.

— За бога, проявете малко повече дискретност.

Той беше майстор на преструвки и успяваше да прикрие мрачната страна на характера си от всички, с изключение на Изабел. Тя не обичаше да бъде мразена, въпреки че по време на годините, през които селските грубияни я бяха обиждали, беше научила какво значи да бъде наранявана.

— Моля? — отвърна с възможно най-високомерния си тон.

— Ако държите да флиртувате със слугите — изсъска той, — поне го правете, когато наоколо няма никой.

— Да флиртувам? — Осъзнавайки, че той имаше предвид пажа, тя се вбеси и снижи гласа си забелязала, че една от дамите пред нея ѝ хвърли любопитен поглед. — Предполагам, че никога не сте казали любезна дума на слуга. В противен случай несъмнено щяхте да възприемете любезността ми.

— За вашата любезност се носят легенди — измърмори той. — Особено по отношение на по-богатите мъже.

— Държете се просташки, милорд — Тя се втренчи в ръката му, която все още стискаше здраво предмишницата ѝ. — Пуснете ме. Можете да си намерите друга, която да придружавате.

Той не я пусна.

— Хелън е единствената друга жена в нашата група. Тя обаче върви след нас с баща си, затова двамата сме принудени да играем вашата игра.

— Прекрасно — процеди през зъби Изабел. — Но когато влезем вътре, ще ви бъде много благодарна, ако стоите далеч от мен.

— Благодарността ви е твърде преждевременна — той се наведе по-близо до нея и тя долови аромата на одеколона му, който предизвика неочаквано разтапящо се чувство в нея. — Бъдете спокойна, госпожице Дарлинг. Нямам намерение да ви изпускам от погледа си нито за миг.

Тя се овладя да не потръпне. Какво искаше да каже той с тази заплашителна забележка? Лорд Керн притежаваше властта да провали всичко. Само една дума и тя щеше да бъде разобличена.

Близостта на останалите гости правеше личните разговори невъзможни. Двамата продължиха да се движат към масивните врати, предадоха палтата си на един слуга и се наредиха зад гостите, които очакваха да бъдат поздравени от домакините. Изабел чу Хелън да говори с баща си, след което лорд Керн се присъедини към разговора им и се разсмя на една от забележките на Хелън, при което чертите му се смекчиха от топлина и чар.

Докато ги наблюдаваше, Изабел изпита силно чувство на празнота. Всички, освен нея, имаха правото да бъдат тук по рождение.

— Госпожице Дарси?

Лорд Хатауей протегна ръка, предлагайки ѝ да я придружи до домакина и домакинята. Тя се вгледа в лицето му, търсейки проявената от Керн враждебност, но откри само хладна учтивост. Това я накара да се почувства още по-виновна, че използваше този мъж и дъщеря му като пешки в играта си. В първите няколко дни, които беше прекарала в дома на маркиза, Хатауей не ѝ беше продумал нито дума. Напоследък обаче поведението му беше започнало да се променя леко. Докато се хранеха миналата вечер, беше похвалил маниерите ѝ. Тази вечер, по време на пътуването насам, беше вметнал в монолога на Хелън няколко комплимента за преобразяването на Изабел. Може би наистина я приемаше.

— Колебаете се — отбеляза маркизът. — Не се страхувайте, Уинфри не хапят.

Изабел го хвана под ръка и се усмихна сърдечно.

— Благодаря, милорд. — След това добави импулсивно: — Държите се повече от сърдечно. Оценявам това.

Маркизът не ѝ се усмихна в отговор. Тъмните му очи потъмняха още повече, сякаш съжаляваше за това, че бе проявил любезност към жената, която го изнудваше.

— Любезността ми се дължи само на загрижеността ми за Хелън — каза сухо той. — За вас ще бъде по-добре, ако запомните това.

— Разбира се. — Колко глупаво бе постъпила, като си бе мислила, че може да бъде приета от тези хора. Въпреки че беше облечена като дама, тя притежаваше душата на човек извън техния кръг. И беше сред тях само с една цел.

Хатауей поведе Изабел напред и я представи на домакините като своя далечна роднина от провинцията. Лорд и лейди Уинфри я поздравиха учтиво и тяхното одобрение я накара да почувства облекчение. Беше минала първия изпит. След малко Хатауей се присъедини към група мъже, които си говореха за политика, докато лорд Керн придружи Изабел и Хелън по голямото стълбище, което водеше към балната зала.

Дългата зала беше украсена като египетски базар и по стените висяха подобни на палатки драперии. В ъглите бяха поставени палми, а кристалните полилеи блестяха като звезди на фона на тъмното небе. В една ниша в далечния край на залата се намираха музикантите, които сега настройваха инструментите си. Прислужници, облечени в арабски дрехи, предлагаха питиета на гостите. Очакването, което се долавяше във въздуха, повдигна отново доброто настроение на Изабел и учести пулса ѝ.

Тя беше тук, наистина беше тук. Беше една от малкото избрани, които бяха допуснати на бал във висшето общество. Тя почука с върха на балната си обувка по полирания под на залата. Тази вечер можеше да се случи всичко. Очакваха я хиляди нови преживявания, също толкова привлекателни, колкото и съкровищата от пещерата на Аладин.

Дори намръщеното лице на Керн не можеше да помрачи настроението ѝ. Най-сетне Изабел имаше възможност да задейства плана си и възнамеряваше да се позабавлява добре в процеса на изпълнението му. Тя усещаше прилепналия към бедрото си скрит вътрешен джоб, в който се намираше тънкият дневник на майка ѝ. Изабел го носеше винаги със себе си, заедно с една малка кама. Възнамеряваше да си уреди срещи с няколко господи, споменати в спомените. И щеше да започне още тази вечер.

Стомахът ѝ се сви неволно. Щеше да започне с мръсника, който може би беше баща ѝ...

Лорд Керн ѝ се поклони.

— Бих искал да ви поканя за втория танц.

— Благодаря, но не е необходимо — отвърна твърдо Изабел. — Разбираемо е да предпочетете компанията на годеницата си.

— О, но Джъстин вече ми обеща първия кадрил и един валс по-късно — каза Хелън и махна с облечената си в ръкавица ръка. — Трябва и ти да му обещаеш два танца. Така другите господа ще му завидят за късмета и ще започнат да се тълпят около теб.

Изабел се засмя с престорена срамежливост.

— Наистина, всичко това е толкова необичайно за едно селско момиче като мен. Може би ще бъде най-добре да остана незабелязана за известно време...

— И да се криеш сред палмите? — Хелън се изкиска. — Не ставай глупава, Изабел. Заклевам се, ти си една от най-красивите дами тук. Не мислиш ли така, Джъстин? Не е ли братовчедка ми несравнимо красива?

„Тя е змия. Лукава, отровна змия, предрешена като изискана дама.“

Керн стисна зъби, за да не изгърси нещо необмислено. Как можеше Хелън да бъде толкова сляпа? Изабел Дарлинг беше подигравка с представата за крехка, непорочна женственост.

Въпреки че младостта ѝ придаваше определена свежест, тя изглеждаше твърде предизвикателна и екзотична в нефритенозелената рокля, която обгръщаше плътно гърдите ѝ и се спускаше по очертанията на тялото ѝ. Тя нямаше нужда от бижута, за да привлича погледите към пълнотата на млечнобелите си гърди. Роклята подчертаваше цвета на кожата ѝ, кафявите ѝ очи и лекия намек за огън в къдриците ѝ. Едва ли някой би могъл да я обърка със срамежлива девица.

Никой, освен Хелън. Сладката, наивна Хелън. Той определено предпочиташе нейната деликатна руса хубост пред предизвикателната чувственост на Изабел.

Керн се обърна към годеницата си, взе ръката ѝ и я целуна.

— Скъпа, признавам, че се възхищавам само от теб. — След това хвърли един бегъл поглед към Изабел и добави: — Не се съмнявам обаче, че госпожица Дарби може да бъде привлекателна за определен тип мъже.

— Госпожица Дарси — поправи го Хелън с изненадваща острота. — Наистина, Джъстин, можеш да се постараяш поне да запомниш името на братовчедка ми. И ако искаш да продължаваш да ме посещаваш, ще споделяш възхищението ми от нея. Държа вие двамата да бъдете най-добри приятели.

Раздразнен, че Изабел вече беше успяла да си спечели привързаността на Хелън, той се насили да се извини.

— Моля за извинение, госпожице Дарси.

— Няма нищо. Аз също не помня добре имена. — Тя се приближи до един оазис от палми, където бяха поставени столове за онези, които бяха твърде стари, за да танцуват.

— Музикантите ще засвирят скоро, така че най-добре ще е да си намеря място, откъдето да мога да гледам.

— Бързо, Джъстин — каза Хелън и подръпна графа за ръкава. — Трябва да представиш Изабел.

Блясъкът в сините ѝ очи го накара да изпита лошо предчувствие.

— Да я представя ли?

— Разбира се. Знаеш много добре, че тя не може да танцува, ако не бъде представена официално на партньора си. Трябва да намерим най-подходящия мъж тук. — Хелън се обърна и огледа хората в балната зала, които вече започваха да се подреждат за първия танц.

— Аз наистина не искам да ви притеснявам — каза Изабел. — Мога спокойно да изчакам...

— О, прекрасно! — Хелън се вглеждаше в другия край на залата. — Господин Чарлз Мобри стои сам до онази колона. Ти си учил с него в Итън, нали, Джъстин?

— За съжаление — отвърна Керн.

— Той не само че е наследник на виконт Елсингтън, но има и доход от двайсет хиляди годишно — довери Хелън на Изабел. — Малко е резервиран, но ти ще успееш да го накараш да се отпусне. Елате и двамата и побързайте.

Хелън се опитваше да намери партньор на Изабел? Това беше качество, което Керн не искаше да вижда у иначе кротката си годеница. Докато вървеше мрачно след тях, той осъзна, че това необичайно поведение на Хелън сигурно се дължеше на влиянието на Изабел Дарлинг. Тя влияеше лошо на неговата годеница, пълнеше главата ѝ с неподходящи идеи. А колебанието, което показваше Изабел, не беше в

състояние да го заблуди. То също беше част от опита ѝ да накара хората да повярват, че е някаква слабохарактерна селянка, а не алчна изнудвачка, която е тръгнала да си търси богат съпруг.

Поне Чарлз Мобри беше твърде голям елитист, за да се остави да бъде пленен от чара ѝ. Керн го помнеше като напрегнат човек, който се смяташе за поет и често изпадаше в депресии. Мобри едва повдигна вежди към Изабел, а брадичката му се издаде царствено над красивата вратовръзка, която красеше доста едрите му гърди. Керн ги представи един на друг, след което отстъпи назад и започна да наблюдава как Изабел се усмихва и флиртува с Мобри. За неприятна изненада на графа, мрачното изражение на Мобри се стопи като восък и той покани Изабел на танц.

Оркестърът засвири кадрил. Керн поведе Хелън към дансинга. В началото на танца тя направи реверанс пред него и се усмихна щастливо със зачервени от успеха бузи.

— Не е ли велико? — прошепна. — Господин Мобри често идва на тези събирания и никога не благоволява да удостои с вниманието си дама с по-ниско социално положение от своето. Единствено нашата Изабел успя да го накара да промени това.

— Той е сноб, а не риба. И несъмнено ще се откъсне от въдицата, когато открие, че примамката не притежава нищо на свое име.

Вместо да се притече на помощ на Изабел, Хелън се намръщи замислено.

— И аз се притеснявам за същото — каза тя. — Мисля, че ще поговоря с татко за това.

Керн почти не я чу, защото наблюдаваше намръщено как Изабел грациозно изпълнява сложните стъпки на танца, сякаш през целия си живот бе танцувала по балове. Светлината на свещите падаше върху медночервените ивици в тъмнокафявата ѝ коса, а нефритенозелената рокля галеше женствената ѝ фигура. Мобри вече не изглеждаше отегчен и бе спрял да вири нос. На лицето му беше изписано изражение на влюбен хлапак. Когато стъпките на танца го доближиха до партньорката му, тя навеждаше глава към него и двамата си казваха нещо. Устните ѝ бяха извити в лека усмивка, а очите ѝ го галеха, сякаш сърцето ѝ беше негово притежание.

Керн усети някаква тежест в гърдите си. Дяволите да я вземат малката мръсница. Всичко това само доказваше, че скъпите дрехи и

изисканите обноси не бяха способни да прикрият низката ѝ природа. Но ако той обичаше да се обзалага, никога не би заложил, че първото ѝ завоевание ще бъде Чарлз Мобри.

Докато графът я наблюдаваше, Изабел се наведе и прошепна нещо на ухото на Мобри. Мъжът се хвана с ръка за сърцето.

Господи! Да не би вече да се опитваше да си уреди среща? Дори и Изабел Дарлинг едва ли беше толкова безсрамна. Какво тогава му беше казала, по дяволите?

— Никога не съм си мислила, че някога ще танцувам с мъж с вашето положение — измърмори Изабел, придавайки нюанс на страхопочитание на думите си — Сигурно познавате всички в обществото.

— Те са само едни крякащи кокошки. — Пепелявосивите очи на Чарлз Мобри се спуснаха към гърдите, преди да се върнат отново на лицето ѝ. — Вие обаче сте райска птица. Ярко слънце, което пропъжда скуката на това отегчително събиране.

— Засрамете се, господине, ще ме накарате да се изчервя. Предпочитам да говорим за вас, отколкото за мен.

— Скъмността само подсилва красотата ви. *„О, моята любов е като червена, червена роза, току-що цъфнала през юни. О, моята любов е като сладка мелодия...”*

Следващата стъпка ги отдалечи и спаси Изабел от домогванията му. Тя се замисли какъв беше най-добрият начин да научи онова, което искаше. Докато обмисляше, погледът ѝ се плъзна над множеството танцуващи и срещна погледа на лорд Керн.

„Бъдете спокойна, госпожице Дарлинг. Нямам намерение да ви изпускам от очи нито за миг.“

Изразът му я накара да се почувства виновна и да се изчерви. Дяволите да го вземат. Да не би да очакваше тя да направи някаква грешка? Изабел нямаше никакво намерение да излиза извън рамките на приличието. Поне не в негово присъствие.

Танцът я върна отново при партньора ѝ. В мига, когато Чарлз Мобри улови отново ръката ѝ, тя му се усмихна лъчезарно.

— Ако ми позволите да кажа това, вие сте надарен с твърде приятен характер. Сигурно имате много приятели, които ви се възхищават?

Големият му гръден кош се изду от гордост.

— Мнозина оценяват по-изтънчените ми умения. Но вие, госпожице Дарси... вие сте невероятно проникателна.

Над горещия му поглед беше надвиснала една пясъчноруса къдрица, а пръстите му се бяха вкопчили в нейните. Той беше готов, напълно готов, да изпълни всяко нейно желание. Когато си помисли какво щеше да поиска от него, пулсът ѝ се учести. Тя сведе изящно очи и прошепна:

— Толкова сте любезен. Може би... о, не смея да ви помоля за това.

Ръката му стисна нейната още по-силно.

— Какво? Какво има? Кажете ми!

— Бих ви помолила за една услуга, но се познаваме твърде отскоро.

— Кажете какво искате, моя червена, червена розо. Ще ви донеса въглен от вулкана Везувий, стига да пожелаете. Скъпоценен камък от короната на руския цар. Звездата от самите небеса...

— Не искам такива геройства — побърза да каже Изабел. — Отскоро съм в града и не познавам никого. Чудех се дали... след като познавате толкова много хора в обществото, дали не бихте ме запознали с някого.

Той тревожно повдигна русите си вежди.

— Ако компанията ми ви е неприятна...

— О, не, съвсем не. Вие сте идеалният джентълмен. Не, аз само се интересувам да открия няколко от познатите на покойната ми майка.

Стъпките на танца ги разделиха отново за няколко секунди, докато си разменяха партньорите. Въпреки че нарочно се опитваше да предизвика съчувствието на Мобри, Изабел усещаше буца в гърлото си. Колко щеше да бъде щастлива майка ѝ, ако бе имала възможността да танцува на такъв бал и да се радва на вниманието на някой хубав господин и да знае, че той отвърща на чувствата ѝ.

Но нито един от любовниците ѝ не ѝ беше предложил почтен живот. Когато Аврора беше заплашила, че ще разкрие мръсните им тайни, един от тях я беше убил. Изабел знаеше, че имаше голяма вероятност убиецът да е бил баща ѝ.

С всеки удар на сърцето ѝ старата болка се опитваше да сломи самообладанието ѝ. Искаше ѝ се да избяга от тази бална зала и да се върне сред познатата обстановка на бордея.

„Страхливка“ — скастри се мислено тя. Трябваше да се срещне с този човек. Това беше като необходимостта от изпиване на горчиво хапче. Изабел бе живяла в света на мечтите твърде дълго. Време беше да застане лице в лице с реалността.

Тя усети леко стисване на пръстите си и се озова отново срещу Чарлз Мобри.

— Скъпа госпожице — каза той, — ако ми позволите да уредя представянето ви на когото и да било тук, това ще ме направи най-щастливият мъж на този свят.

Успехът бе толкова близо. Кадрилът приближаваше към края си и тя нямаше намерение да стои тук и да чака танца си с Керн. Той несъмнено с удоволствие щеше да се откаже от изпълнението на това задължение.

„Бъдете спокойна, госпожице Дарлинг. Нямам намерение да ви изпускам от погледа си нито за миг.“

Тя се отърси от неприятните мисли и се усмихна лъчезарно на Мобри.

— Тогава нека да се разходим до залата за карти. Подозирам, че господинът, с когото искам да се срещна, може да бъде там. Но искам да ми обещаете, че ще ме оставите сама да повдигна темата за майка ми, когато аз реша...

Докато Мобри я отвеждаше от дансинга, тя си наложи да овладее нервите си. Ако всичко минеше по план, Изабел щеше да застане лице в лице с баща си.

Танцуващите се бяха събрали в единия край на залата и пречеха на Керн да вижда Изабел и Мобри. Той прикри нетърпението си, докато Хелън си разменяше любезности с херцогиня Ковингтън.

Обичайно беше след края на танца една млада дама да се върне при придружителката си. Хатауей обаче бе възразил, че не трябва да водят придружителка, защото някоя роднина по женска линия би могла да се замисли над връзката на Изабел със семейството и да разкрие истината. По времето на обиколките по магазините и събиранията, на които Хатауей не можеше да придружава дъщеря си, с нея отиваше старата госпожица Гилбърт, която беше гувернантка на Хелън от години и твърде много ценеше работата си, за да си позволява да задава въпроси.

Тази вечер госпожица Гилбърт си беше останала вкъщи, а Хатауей се беше уединил с политическите си другари в библиотеката. Керн предпочиташе да бъде с тях, но обстоятелствата го бяха накарали да играе ролята на бавачка.

Тълпата се разпръсна. Останалите танцьори заеха местата си. Изабел и Мобри ги нямаше никъде. Къде бяха отишли, по дяволите?

Хелън и херцогинята обсъждаха каква трябва да бъде височината на шапката на една дама. Керн се усмихна на херцогинята с най-очарователната си усмивка, извини се, хвана Хелън под ръка и я дръпна настрана.

— Но, Джъстин — възрази тя, когато двамата започнаха да си пробиват път през множеството, — аз не бях свършила разговора си. Тъкмо казвах, че ако перото в шапката на дамата е по-дълго от лицето ѝ, тя изглежда смешно непропорционална...

— Музиката засвири отново. Нали беше обещала да танцуваш с младия Блейки? А, ето го и него — Оркестърът засвири кадрил. Керн предаде Хелън на изчервилият се граф Блейки. — Извинете ме — каза Керн и се поклони на Хелън. — Трябва да намеря братовчедка ти за танца.

Изабел и Мобри бяха напуснали балната зала. Керн успя да установи това, след като направи една обиколка на огромното помещение, като разменяше поздравии с някои свои познати и избягваше други, за които знаеше, че са многословни. Той излезе в коридора и започна да оглежда хората, които се намираха там. Две жени на средна възраст се плъзнаха по стълбите към дамската тоалетна. В трапезарията в другия край на коридора слугите нареждаха приборите за среднощната вечеря. Той надникна над балюстрадата и забеляза няколко закъснели гости във фойето отдолу. Други влизаха и излизаха от приемните зали на долния етаж. Да не би Изабел да беше успяла да подмами Мобри в някой тъмен ъгъл?

С бързи стъпки Керн слезе на приземния етаж, надникна в библиотеката и продължи към дневната. Мебелите бяха отместени встрани, за да могат да бъдат сложени малки маси за игра на карти. Няколко игри вече бяха започнали и в тях участваха дами и господа, които предпочитаха да не танцуват. И тогава той я видя.

В далечния ъгъл на стаята, тъмна като греха на фона на камината от бял мрамор, стоеше Изабел Дарлинг. Чарлз Мобри се правеше на

идиот, кланяше ѝ се, докато я настаняваше да седне, след което тръгна да ѝ вземе питие. На масата вече седеше един мъж, когото Керн не познаваше. Мъжът беше едър, имаше гъсти бакенбарди и дълбок белег на едната буза.

Керн трябваше да се зарадва, че вижда Изабел да се занимава с игра на карти. Но нейното внимание беше насочено към непознатия, а твърде очарователната ѝ усмивка накара Керн да изпита подозрение към намеренията ѝ.

Той тръгна между лабиринта от маси.

— А, госпожице Дарлинг — каза той. — Надявам се, че ви трябва четвърти?

Изабел погледна остро към него и се намръщи. Или не го харесваше, или беше замислила нещо. Графът реши, че вероятно и двете му предположения бяха верни. Тогава устните ѝ оформиха учтива усмивка и той осъзна, че тя възнамеряваше да му откаже, така че бързо придърпа един стол и седна.

В този момент Чарлз Мобри се върна с две чаши шампанско и подаде едната на Изабел.

— Керн, старче. Не мислех, че си падаш по хазарта.

— Изненада! Когато партньорката ми за танца изчезна, нямаше какво да правя.

Изабел се изчерви едва забележимо.

— Представете си, дамата се е осмелила да ви пренебрегне. Уверена съм, че ако се върнете в балната зала, ще намерите дузина други, които с удоволствие биха заели мястото ѝ.

— Не е ли тя самата любезност? — попита Мобри, сякаш нямаше предвид конкретна личност. След това погледна Изабел като кученце. — *„Красотата е истина, истината е красота“*.

Изабел сведе клепки.

— Вие сте голям ласкател, господине.

— *„Красотата провокира крадците повече от златото“* — парира Керн.

— Тогава побързайте да си тръгнете, преди да бъдете изкушен да откраднете — подметна Изабел с лукава усмивка. — Уверена съм, че ще успеем да намерим някой по-опитен джентълмен за четвърти играч.

Усмивката ѝ го жилна в слабините. Той си я представи в леглото със спускаща се по извивките на тялото ѝ нощница и спусната коса,

разпиляна върху възглавниците. Ефектът, който имаше върху него, го отвращаваше, въпреки че за разлика от другите мъже Керн беше способен да контролира низките си страсти.

— Хайде, хайде, моя очарователна Дама Купа — каза Мобри. — Лорд Керн може и да е новак в игрите на карти, но поне ще изравни шансовете в нашата партия на вист. Керн, позволи ми дати представя партньора ти, сър Джон Тримбъл.

Керн кимна на мъжа, който седеше срещу него. Носът на Тримбъл беше голям и безформен като на боксьор. Лицето му беше набръчкано, по бузата му минаваше дълбок белег.

— За мен е удоволствие — изсумтя той. — Въпреки че може би няма да искате да се присъедините към нашата игра. Виждате ли, аз нямам достатъчно средства, за да правя големи залози.

— Добре — съгласи се Керн. — Тогава ще играем заради удоволствието от победата.

Тримбъл размеси сръчно картите. Изабел го наблюдаваше напрегнато и прикрито и Керн се зачуди на какво се дължеше интересът ѝ към него. Тримбъл сам беше признал, че не беше богат. Освен ако...

Не. Той не можеше да е бил един от любовниците на Аврора Дарлинг. Тя си бе подбирала мъжете според богатството и положението им и не би удостоила с внимание някой като сър Джон Тримбъл.

Керн престана да мисли за това. В действителност интересът на Изабел беше насочен към Мобри. В сравнение с балната зала, където приличието позволяваше на една жена да танцува само два пъти с един мъж, залата за карти ѝ даваше по-голяма възможност да приложи върху него уменията на професията си.

Тримбъл раздаде картите и Керн разгледа ръката си. Знаеше правилата на играта от времето, което беше прекарал в училище и когато бе смятал, че може да си спечели одобрението на баща си само ако прегърне греха...

Затръшна вратата към тези мрачни спомени. Сега те не означаваха нищо, съвсем нищо, освен един тъжен урок, научен за сметка на честността му.

— За тази ръка козът е каро — каза Мобри на Изабел и потупа с пръст картата, която се намираше в средата на масата. — Това

означава, че карите са по-силни от всички останали бои.

— Знам малко за тази игра — отвърна тя и повдигна леко рамене.
— Достатъчно, за да се оправя.

Всъщност тя играеше умело, въпреки че Керн долови липса на концентрация у нея. Усети допира на плата на роклята ѝ до крака си, когато тя почука с обувката си по пода. Изабел направи няколко грешки, в резултат на което двамата с Мобри загубиха играта. Когато след един час двамата бяха спечелили само две ръце, тя сложи картите си на масата и се усмихна със съжаление.

— Добре, че не играхме за пари. — Сигурно щях да изгубя всичко.

Мобри се пресегна през масата и я потупа по ръката.

— Много добра игра, госпожице Дарси. С вас за партньор аз винаги съм победител.

— Необходимо е време да се изучат тънкостите — добави сър Джон. — Аз лично играя от около трийсет години.

Тя се наведе напред към него и гърдите ѝ обтегнаха плата на роклята ѝ.

— Тогава може би ще бъдете така любезен да ме научите на тези тънкости?

Очевидно озадачен от вниманието, което му отделяше една красива млада жена, сър Джон се загледа в нея с присвити вежди. За разлика от Керн, той не знаеше, че Изабел Дарлинг обичаше да омагьосва всеки мъж, когото срещне.

— За мен ще бъде чест... госпожице Дарси — отвърна учтиво Тримбъл. — За съжаление, утре заминавам за седмица-две при един приятел в провинцията. Може би, след като се върна?

— Би било чудесно — съгласи се тя.

— Братовчедка ви ще се чуди къде сте — каза Керн. — Трябва да се върнем в балната зала.

Той стана и подаде ръка на Изабел. Тя се поколеба и хвърли един последен поглед на Тримбъл, след което прие подадената ѝ ръка. Графът се зачуди колко ли мъже бяха галили нежните ѝ пръсти, колко дълго ги беше дразнила, преди да вдигне полите си...

Докато се измъчваше от мрачни фантазии, той внезапно осъзна, че Мобри бе коленичил пред Изабел и я гледаше с обожание.

— Мога ли да ви посетя, госпожице Дарси?

Тя се усмихна.

— Разбира се...

— Друг път — тросна се Керн.

Той я дръпна за ръката и я измъкна вън от залата за карти. Усмивката ѝ изчезна и бе заменена от леден поглед.

— Необходимо ли е да се държите като кретен?

— Да, когато вие се държите като куртизанка — отвърна тихо той.

— Не съм направила нищо недостойно за една дама.

— Покорявате всеки мъж, когото срещнете.

— Така ли? И вас ли съм успяла да покоря?

Тя му се присмиваше. Присмиваше му се. Докато вървяха по стълбите, той долови аромата на парфюма ѝ и се зачуди дали и кожата ѝ беше също толкова сладка. Графът се наведе към ухото на Изабел и прошепна:

— Това не е нещо, с което можете да се шегувате. Аз лично ще се погрижа да не посрамите Хатауей и семейството му.

Изабел отвърна на предизвикателния му поглед по същия начин.

— Това заплаха ли е, милорд?

— Смятайте го за обещание. Виждате ли, аз възнамерявам да проваля плановете ви да подмамите някой богат глупак да се ожени за вас.

Тя сведе очи и не му позволи да отгатне мислите ѝ.

— Щом така казвате, милорд.

Дяволите да я вземат! Защо му се струваше, че зад чертите на това прекрасно лице се криеха тайни, които той не можеше да разгадае? Тя не криеше нищо. Целта ѝ беше напълно прозрачна и стара като света. Тя беше тръгнала на лов за богатство и искаше да си намери богат съпруг. Стремеше се към положение, далеч по-високо от онова, което си беше спечелила с непочтения си живот. И не се интересувахе кого трябваше да манипулира и кого да нарани, за да постигне целта си.

Той я придърпа в една празна ниша, сграбчи брадичката ѝ и я повдигна, за да я накара да го погледне в очите. Кожата ѝ бе топла и мека, създадена, за да изкушава мъжете.

— Искам да ви предупредя, госпожице Дарлинг. Ако подмамите някой нищо неподозиращ джентълмен в недискретност, аз ще бъда

там, за да ви спра. Няколко добре подбрани думи ще го накарат да ви види такава, каквато сте в действителност — проститутка, продавачка на похот и изнудвачка.

Откъм балната зала се разнесе музика. Обидните му думи кънтяха в ушите на Изабел, сякаш се подиграваха на веселата мелодия, която свиреха музикантите. Тя стоеше неподвижно със стиснати устни. Стрелата на графа беше улучила целта си. Въпреки това обаче той не се радваше, а усещаше само някакво безпокойство, което приличаше на срам. Беше уверен, че не греши в преценката си за нея, но една част от него искаше да протегне ръка и да погали бузата ѝ, да целуне устните ѝ и да ѝ върне усмивката.

Без да продума, тя мина покрай него и тръгна към балната зала, оставяйки след себе си ухание на парфюм. Достойнството, което излъчваше походката ѝ, го караше да се чувства някак си по-малко мъж.

И му беше много трудно да си спомни защо точно я мразеше.

ИСТИНСКИТЕ ПРИЗНАНИЯ НА ЕДНА КУРТИЗАНКА

Един от първите уроци, които научава една куртизанка, е да търпи презрението на обществото. Тази истина научих твърде рано.

Докато пробвах една шапка в магазина на Бонд стрийт, влезе господин Терънс Д. Тъй като се бях наслаждавала на компанията му през изминалата седмица, аз тръгнах към него, но той ми обърна гръб и каза нещо на собственика на магазина, който се приближи към мен, измъкна шапката от ръцете ми и ме избута на улицата.

Тръгнах си вбесена. Как смееше един от клиентите ми да се поставя толкова високо над мен? Все още бях разстроена, когато сър Джон Т. дойде да ме посети и ме намери обляна в сълзи. Той ме прегърна, без да иска плътски услуги, и се държа с мен като приятел. Изслуша оплакванията ми от всички онези, които ме презираха, и нито за миг не спомена за собствените си нужди.

Въпреки това няма мъж и жена, които да са способни да лежат един до друг, без да се породят определени желания. Затова, когато сълзите ми пресъхнаха, аз го поканих на едно великолепно пътуване до Елисей. Нежният му допир ме накара да се почувствам като богиня, създадена да бъде обожавана от него.

Онези, които го смятат за грозен, нямат никаква представа за същността на душата му, те не виждат колко добре разбира той женското сърце. Уви, потеклото му го принуди да се омъжи за момиче от добро семейство, но аз се успокоявам с мисълта, че той ме обичаше преди нея. Той е почтен мъж, който би разкрил личните ни отношения само от загриженост към мен. Но аз не мога да запиша на тези страници историята на живота си, без да кажа, че сър Джон Т. е единственият мъж, на когото наистина имам доверие. Само той знае тайните ми. Само той знае сърцераздирателната истина за детето ми.

Истината, която ще отнеса със себе си в гроба.

ГЛАВА 4

— Крайно време е да се върнеш — извика Кали, докато влизаше в голямата, полутъмна спалня в дома на Хатауей.

Изабел затвори вратата. Приятното замайване от първия ѝ бал се изпари, когато се вгледа по-внимателно в Кали. Русата ѝ коса се спускаше по раменете ѝ, безвкусната жълта рокля беше опръскана с кал, а гърдите ѝ сякаш всеки момент щяха да изскочат от скандално дълбокото ѝ деколте.

— Изглеждаш като хубавицата на някой джентълмен — скастри я Изабел. — Защо не си облякла слугинската си униформа? Не ми казвай, че си излизала.

Кали погали бедрата си.

— И какво, ако е така? Не е честно само ти да се забавляваш, докато аз се мотая сама тук.

— Ти трябва да се правиш, че си ми прислужница. Нали така се разбрахме.

— Само защото искам да ти помогна да откриеш убиеца на Аврора. — Кали протегна ръка и опипа зелената копринена рокля, с която беше облечена Изабел — Но може би ти си ми разказала някаква измислица. Може би истинското ти намерение е да си намериш богат и почтен съпруг.

Изабел свали ръкавиците си. Сега не му беше времето да обсъжда обвиненията, които лорд Керн ѝ беше отправил преди няколко часа.

— Казах ти вече, мама пише в спомените си, че се страхува да не бъде отровена. Бих ти дала да ги прочетеш сама, но...

— Но аз не мога да чета толкова добре — завърши Кали и сви рамене. — И все пак, от онова, което ми каза, излиза, че Аврора не е оставила никакви доказателства в потвърждение на опасенията си.

— Неколцина от бившите любовници на мама са я посетили няколко седмици преди смъртта ѝ. Всеки от тях е имал достатъчно време да ѝ даде отровата с нещо, което я яла или пила. Леля Мини е

видяла някакъв мъж да се вмъква в стаята ѝ в нощта, преди да се разболеет.

— Така ли? — Кали премигна изненадано. — Но той вероятно е бил клиент.

Изабел поклати нетърпеливо глава.

— Симптомите на болестта на мама отговарят на отравяне. Дори лекарят, с когото се консултирах, каза, че това е възможно.

— Хъм. Симптомите ѝ обаче отговарят и на тези при силна треска. — Кали въздъхна тъжно. — Каквото и да е било, горкичката страда много. Аз бях там и видях.

Изабел също не беше забравила. Спомняше си колко безпомощна се бе чувствала, докато майка ѝ бе напускала този свят. Лекарят се беше оказал неспособен да облекчи страданията ѝ и да възстанови жизнеността, която някога бе правила Аврора Дарлинг — една от най-ослепително красивите жени в страната.

Изабел отиде до камината. Огънят беше угаснал, но жаравата все още тлееше. Също като в душата ѝ: въпреки пренебрежението на хората край нея, никога нямаше да позволи решимостта ѝ да угасне. Никога.

На бала беше започнала своята битка за справедливост. Беше се запознала със сър Джон Тримбъл. Тази среща я беше оставила потресена и изпълнена с неувереност. Изабел бе искала да изпита презрение към него, омраза за това, че през всичките тези години се беше преструвал, че не знае за съществуването ѝ. Искала бе да погледне в очите му и да види в тях студената жестокост на един убиец.

Вместо това обаче той се беше държал с нея учтиво, дори любезно. Сега тя чувстваше болезнена празнота и копнеж, който я отвращаваше. Напомни си, че нямаше причина да го подозира в убийството на майка си повече отколкото останалите мъже в живота на Аврора.

Дали той беше баща ѝ? Спомените не бяха достатъчно изчерпателни по тази тема и това принуждаваше Изабел да чете между редовете. В няколко от записките си Аврора се обръщаше към бащата на Изабел с името Аполон. Странно беше обаче, че сър Джон Тримбъл беше единственият от любовниците на майка ѝ, който не беше наречен

с името на някой бог. Той беше единственият мъж, който истински бе обичал Аврора Дарлинг, и единственият, който знаеше тайните ѝ.

Но какви точно бяха тези тайни? Въпросът дразнеше Изабел повече отвсякога. Тя се питаше с горчивина дали той наистина бе възнамерявал да напусне града, или бе решил да го направи само защото не бе имал желание да се изправи срещу незаконната си дъщеря. Когато Тримбъл се върнеше от провинцията, тя възнамеряваше да се срещне с него на четири очи и веднъж — завинаги да разбере какво знаеше той за смъртта на майка ѝ.

„Няколко подобрани думи и той ще ви види такава, каквато сте в действителност — проститутка, продавачка на похот и изнудвачка.“

Като слана върху роза, заплахата на лорд Керн задушаваше цветето на нейната увереност. Той беше в състояние да разруши репутацията ѝ и да сложи край на опитите ѝ да намери убиеца. И което беше по-лошо, Изабел трябваше да признае, че откровената му оценка я беше наранила. Думите му ѝ напомняха, че тя никога нямаше да бъде приета в неговия свят. Независимо на колко балове щеше да присъства Изабел, независимо колко много аристократи щеше да измами, присъствието ѝ в обществото щеше да бъде само временно.

Ръката на Кали се уви около кръста на Изабел и тя долови аромата на тежък парфюм.

— О, не прави такива мрачни физиономии — каза Кали. — Ако задаването на въпроси на тези лордове ще те накара да се почувстваш по-добре, няма да се опитвам да те спра. Но искам да внимаваш. Когато разбуниш гнездо на оси, има голяма вероятност да бъдеш ужилен.

— Трябва да получа възмездие за смъртта на майка си — заяви Изабел. — А ти трябва да се държиш като моя прислужница. Моля те, леличко, това ще продължи само няколко седмици.

— Не се тревожи за мен. Никой няма да ме забележи да се измъквам от тази къща. Пък и без това се прибрах у дома за малко... — Кали притисна ръце към бузите си. — Всъщност точно това исках да ти кажа. Състоянието на Персефона се влоши. Тя пита за теб.

— Леля Пърси? — Новината накара Изабел да забрави за всичко останало. Тя сграбчи раменете на Кали. — Какво ѝ е?

— Получила е ужасно стомашно разстройство, а онази нещастница Мини не иска да извика лекаря. Казва, че той нямало да ѝ помогне с нищо.

— О, боже!

Изабел отиде в другия край на спалнята и свали красивото, бродирано със злато, наметало, което бе носила на бала. Тя сграбчи едно тъмносиньо вълнено палто от закачалката в тоалетната стая, метна го върху раменете си и вдигна качулката, за да скрие косата си. След това изтича обратно при Кали.

— Ела — каза Изабел. — Трябва да ми покажеш как да се измъкна незабелязано оттук.

— О, значи сега искаш да започна да се промъквам из тази хубава къща.

— Само докато ми покажеш вратата, която ми трябва. След това искам да се върнеш право тук и да ме чакаш.

— Не е безопасно за една дама да се мотае сама из града през нощта. — Кали потръпна леко. — Кой знае, може някой мъж да се опита да ти направи нещо.

— Нося си камата — отвърна Изабел и потупа скрития джоб. Докато убиецът на майка ѝ не си платеше за престъплението, тя възнамеряваше да не се разделя с камата си. — Хайде, да тръгваме.

Кали повдигна вежди, но стана от леглото, взе свещта и тръгна към вратата.

В коридора Изабел вдигна пръст към устните си. Кали извъртя очи, след което я поведе към задната част на къщата. Мрак обвиваше портретите и статуите по пътя им. Дебелият килим заглушаваше стъпките им. Докато подминаваха спалнята на Хелън, Изабел дочу приглушения глас на Хелън. Тя сигурно разказваше на прислужницата си как беше минал балът.

За техен късмет от долния етаж не се чуваше нито звук. Когато се бяха върнали, Изабел и Хелън бяха оставили Керн и Хатауей във фойето. Един прислужник беше отишъл да доведе коня на графа, който бе проследил Изабел с враждебен поглед, докато тя бе изкачвала стълбите.

На Керн сигурно много му се искаше да я хване в някакво прегрешение и да я разобличи публично.

Тя потърка голите си предмишници под палтото. Нямаше от какво да се страхува. Беше изминал повече от четвърт час и арогантният граф сигурно отдавна си беше тръгнал.

В библиотеката на долния етаж Керн поклати леко глава, когато Хатауей вдигна кристалната кана за бренди. Маркизът си наля една чаша, след което се настани в креслото до камината, отпи и наклони глава назад.

— Вече съм твърде стар за тези балове — каза той. — Дай ми чаша бренди и хубава книга и можеш да ме отпишеш за цялата вечер.

Керн обикаляше неспокойно стаята с огромните лавици, натежали от книги.

— Не виждам как можеш да бъдеш доволен, докато онази измамничка живее под покрива ти.

Спокойното изражение на маркиза изчезна и бе заменено от леденостуден поглед.

— Престани да обикаляш стаята — нареди той. — И повече не искам да те чувам да говориш за гостенката ми. Стореното е сторено и връщане назад няма.

Керн се хвърли в един кожен стол.

— Връщане назад има. Можеш да я изгониш от дома си. Измисли някаква история как е трябвало да се върне спешно в провинцията. Отсъствието ѝ няма да направи впечатление на никого.

— И да позволя мемоарите да бъдат публикувани.

— Да. — Керн сграбчи облегалките на стола. — Не е твоя вината, че лорд Реймънд се е забъркал с някаква курва.

— Вече сме го обсъждали. Името му не трябва да бъде замесено в скандал. Ако това стане, той ще изгуби възможността да стане епископ на Лондон.

Някога леденият поглед на маркиза сигурно щеше да разколебае Керн. Но не и сега. Не и докато чувстваше това силно негодувание.

— Тогава помисли за Хелън. Госпожица Дарлинг не е най-подходящата компания за бъдещата ми съпруга.

— Госпожица Дарси се държа много добре тази вечер. Тя е интелигентна и добре образована. Майка ѝ я е пратила да учи при гувернантка. Освен това тя обеща да си тръгне в края на сезона.

— Прекалено голямо доверие имаш на думите на една изнудвачка. Тя ще подмами някой глупак да ѝ направи предложение за

женитба. Не можеш да позволиш със спокойна съвест на някой джентълмен да се ожени за нея.

— Ако се случи нещо подобно, ще мисля как да се оправям, когато му дойде времето.

— Ще се случи, помни ми думите. И това е още една причина още сега да се отървеш от момичето преди някой да разкрие коя е тя в действителност. Преди хората да разберат, че си поставил собствената си чест на карта.

— Не поставяй честта ми под съмнение, Джъстин.

Когато забеляза, че кокалчетата на маркиза побеляха докато стискаха чашата, Керн осъзна, че не беше много разумно да атакува по този фронт.

— Не исках да проявя неуважение. Но мястото на Изабел Дарлинг не е в нашия свят. Тя е незаконна дъщеря на проститутка.

Хатауей пресуши чашата си и я остави.

— Никой от нас не може да си избира като какъв да се роди. Брат ми също не може да промени миналото си и да заличи прегрешенията си. Просто трябва да продължим да живеем.

— Тогава остави лорд Реймънд да си плати за греховете. Аз пък ще направя същото с Линууд.

— Не бъди толкова безкомпромисен, Джъстин. Всички правим грешки. — Хатауей обърна лице към камината и чертите му се откриха рязко на фона на силната светлина. — Истината е, че е по-добре да отстъпим пред страстта, отколкото да отричаме нейното съществуване.

Керн скочи на крака от изненада.

— И това го казваш ти? Ти, който си водил живот за пример?

— Аз не съм мраморен герой, който може да бъде поставен на пиедестал. — Когато Керн понечи да възрази, маркизът прокара ръка по лицето си. — Нямам желание да влизам в спорове тази вечер. Върви си. Въпросът е приключен.

Графът знаеше от личен опит, че когато Хатауей решише нещо, нямаше начин да бъде разубеден. Той преглътна раздразнението, пожела лека нощ на домакина и излезе от къщата.

Керн не се чувстваше длъжен да приеме Изабел Дарлинг. Точно обратното. Тя беше нахлула в подредения му живот, най-нахално се беше промъкнала в обществото и сега търсеше някой нищо

неподозиращ уважаван господин, когото да покори. Самата мисъл за това вбесяваше Керн и той вече не можеше да си позволи да не обръща внимание на машинациите ѝ.

Докато подкарваше коня си в леката мъгла, той почувства, че трябваше да спре Изабел Дарлинг, да не ѝ позволи да се настани завинаги сред елита. Вече до пустия тъгъл, хвърли един поглед към страничната уличка и вниманието му беше привлечено от нещо.

Една, тъмна фигурка се беше появила откъм конюшните.

Изабел се промъкна по тясното стълбище на слабата светлина на свещта. На младите дами беше забранено да влизат в помещенията на слугите и тя не беше идвала досега в тази част на къщата.

— Къде води това? — прошепна тя на Кали, която вървеше пред нея.

— Към склада. Внимавай да не събудиш иконома. Той спи пред среброто.

— Той какво?

— Пази сребърните прибори. — Кали се ухили в тъмнината. — И се грижи никой от прислугата да не се измъкне навън през нощта.

— Тогава ние как...?

Но Кали вече отваряше вратата в подножието на стълбите. Тя подаде глава вътре и даде знак на Изабел, която надничаше над рамото ѝ.

Складът представляваше тясно, овално помещение, покрай чиито стени бяха наредени високи шкафове. Слабата светлина на свещта хвърляше отблясъци върху сребърните прибори, наредени по полиците. За разлика от пълната тишина на стълбището, тук въздухът буквално се тресеше от ритмично хъркане.

Изабел успя да различи очертанията на нара и едрото тяло на иконома Ботс под одеялото. Тя се помоли мислено да не го събудят и тръгна внимателно след Кали, която си вървеше, сякаш не я беше грижа за нищо.

Когато излязоха от склада. Кали я поведе през лабиринт от тъмни стаи. Минаха през коридора, в който се намираха стаите на слуги, влязоха в някакъв друг коридор и след няколко секунди се озоваха навън в студената нощ.

Кали посочи към една пътека, която пресичаше малката градина.

— Мини през онази врата и завий надясно. Внимавай къде стъпваш, хлъзгаво е. — Замълча и погледна загрижено Изабел. — Не искаш ли да дойда с теб?

— Не. Ти ще останеш тук, в случай че някой почука на вратата ми. Ако не се върна до сутринта, кажи на всички, че съм се успала.

Изабел тръгна бързо по пътеката. Вятърът откъсна листата на едно дърво и те паднаха бавно на влажната земя. Мъглата беше надвиснала като призракен саван над тъмните очертания на храстите. Изабел отвори вратата на градината, благодарна, че пантите ѝ не скърцаха.

Откъм конюшната се чу цвилене на кон, след което настъпи тишина. Конярите сигурно вече спяха. Тя тръгна в тъмнината към един по-светъл квадрат, който показваше края на конюшната. Балните ѝ обувки не ѝ осигуряваха кой знае каква защита от по-острите камъчета.

Въпреки че краката вече я боляха от танците и отдавна минаваше полунощ, Изабел знаеше, че нямаше да се успокои, докато не се увереше, че състоянието на леля ѝ Пърси не беше сериозно. Ако вървеше бързо, щеше да стигне до къщата за около половин час и да се върне преди изгрева.

Тя зави зад ъгъла и тръгна забързано по страничната уличка към площада. Тук мъглата беше по-гъста отколкото край конюшната. Клоните на дърветата стърчаха като черни ръце. В далечината отекна глухият тропот на конски копита и след малко се изгуби. Колко необичайно беше да върви по пустите улици, да не вижда карети и слуги, забързани да изпълнят заръките на господарите си. Почувства се съвсем сама и това я накара да потръпне.

Изабел ускори крачка, плъзна ръка в джоба си и сграбчи дръжката на камата. Не сваляше поглед от смътната жълтеникава светлина в далечния край на площада. Пламъчетата на газените лампи щяха да я водят в тъмнината. Тя се замисли. Дали леля Мини си беше спомнила, че леля Пърси винаги се чувстваше по-добре, когато ѝ дадяха смес от мента и градински чай? Дали ѝ беше дала достатъчно капки лауданум?

Изабел стигна до газената лампа. Странно беше как един толкова малък кръг светлина можеше да ѝ даде такава увереност. Въпреки че се изкушаваше да поостане тук, тя слезе от тротоара, като повдигна

ръба на роклята си, за да не го изцапа в някоя локва. Тропотът на конски копита я изненада.

От мрака на една странична уличка се появи ездач, който се насочи право към нея.

Изабел извика приглушено. Измъкна камата си и отскочи назад, при което се блъсна в железния стълб на лампата. Ездачът спря пред нея, фигурата ѝ му се стори заплашителна на фона на мъглата.

— Госпожице Дарлинг — процеди конникът. — Значи наистина сте вие.

Лорд Керн. Нямаше как да сбърка този саркастичен глас. Сега Изабел успя да различи арогантно вирнатата му брадичка, въпреки че тъмнината прикриваше изражението му. Изненадата ѝ прерасна в гняв.

— Какво си мислите, че правите, като си позволявате да ме плашите така?

— Видях ви да се промъквате като крадец през конюшните. — Конят му се раздвижи и той дръпна юздите, за да го успокои. — Приберете ножа.

Колкото и да ѝ се искаше да забие острието в сърцето му, Изабел прибра камата.

— Не съм крадец, така че можете да си вървите.

— Какво търсите тук?

— Не можех да заспя — излъга тя. — Затова излязох да се поразходя.

— Никоя дама не се разхожда сама по улиците. — Огледа я от главата до петите. — Разбира се, старите навици умират трудно.

— Достатъчно обиди чух от вас за една вечер.

— А на мен ми омръзнаха вашите глупости.

Той понечи да слезе от коня си и тя се възползва от възможността да пресече улицата.

— Не се притеснявайте — извика му през рамо. — Ако с мен се случи нещо, сигурно ще се зарадвате, че сте се отървали.

Той пришпори коня си и го изравни с нея.

— Ако някой ви забележи, ще се понесат клюки. Не можете да рискувате да провалите дяволския си план заради една разходка в парка.

Тя се напегна. За миг ѝ се стори, че той някак си беше успял да разбере истинските ѝ намерения. Но не, Керн все още вярваше, че

Изабел си търсеше богат съпруг. Тя продължи да върви бързо напред.

— Ако се притеснявате, че може да стане скандал, вървете си и не привличайте вниманието към мен.

— Искам да знам къде отивате.

— Нямам определена цел.

— Сигурно. — Гласът му беше по-твърд и пропит с подозрение — Да не би да имате тайна среща с Мобри? Най-малкото, което е можел да направи, е да изпрати каретата си да ви вземе.

Изабел сви юмруци под палтото си. По дяволите лорд Керн! Винаги мислеше само най-лошото за нея!

— Колко сте проницателен, щом сте успели да отгатнете тайната ми — каза иронично тя. — Каретата му ме очаква в съседната улица. Затова можете да ме оставите, без да се притеснявате. Аз ще се проваля сама и ще напусна живота ви и без вашите усилия.

Продължи да върви, като не сваляше очи от редицата къщи пред себе си. Това сигурно щеше да задоволи любопитството на графа. Щом в аристократичната му глава нямаше нито капка разум, той щеше да я изостави на милостта на съдбата ѝ.

Керн изруга под мустак. Миг по-късно едрата му фигура запълни полезрението ѝ. Мускулестата му ръка се уви около кръста ѝ и я издърпа на седлото.

Изабел се озова заклещена странично на седлото пред него. Краката ѝ висяха над земята и всеки опит да помръдне само я притискаше още по-близо до твърдото му тяло.

Дързостта му я караше да кипи от гняв. Тя отметна глава назад с намерението да му нареди да я пусне веднага, но язвителните думи замряха в гърлото ѝ. Лицето му изглеждаше толкова привлекателно в мрака, сърцето му биеше силно срещу рамото ѝ. С всяко вдишване тя вдъхваше мъжкия му аромат — кожа и мускус, мрак и опасност. Изабел изпита непреодолимо желание да вдигне ръце и да придърпа лицето му към своето, да докосне гладко избръснатата му буза, да вкуси мъжествените му устни...

Спря се с удивление. Това беше сексуално желание, същият плътски копнеж, който лелите ѝ обсъждаха, когато си мислеха, че тя не може да ги чуе, онова тайно желание, което бе изпитвала, когато бе оставала сама в леглото си през нощта. Беше се заклела да не живее като майка си, да не се отдава на всеки, който я пожелае. Изабел се

беше зарекла да запази страстта си за мъжа, който щеше да спечели уважението и доверието ѝ.

Как тогава можеше да желае този студенокръвен грубиян?

Изабел го ощипа по ръката.

— Пуснете ме да сляза.

Той я стисна още по-силно, почти болезнено. Конят се понесе напред.

— Престанете да се въртите — тросна се Керн. — Ще подплашите коня ми.

— Къде ме водите?

— Обратно у Хатауей, за да не посрамите него и лейди Хелън.

Изабел си спомни за Персефона, която беше на легло и я викаше.

— Чакайте! Вие не разбирате.

— Ако се притеснявате за Мобри, съмнявам се, че той ще се откаже от вас толкова лесно. Още утре ще дойде да ви ближе краката, като ви донесе маргаритки.

— Щом толкова искате да знаете — процеди Изабел, — нямам среща с него. Затова ме пуснете.

Керн спря коня си. Красивата фасада на дома на маркиза се появи сред мъглата. С изключение на една-единствена мъждукаща светлинка в прозореца на стаята на Изабел на втория етаж, цялата къща беше тъмна.

Внезапно Изабел осъзна в колко опасна ситуация беше попаднала. Ако графът знаеше, че тетрадката със спомените бяха скрити само на няколко сантиметра от ръцете му, сигурно щеше да ѝ вдигне полите и да ѝ отнеме дневника. Тя затаи дъх, когато си представи как ръката му се плъзга по бедрото ѝ...

Пръстите му повдигнаха брадичката ѝ. Очите му блестяха в мрака. Тя отново усети онази гореща тръпка в себе си, шокиращото желание да се слее в едно с него, да се обърне на седлото и да обвие крака около кръста му.

— Лъжете — каза той.

Наложи ѝ се да се замисли за миг, преди да осъзнае, че той имаше предвид срещата ѝ с Чарлз Мобри.

— Не лъжа.

— Това може да се провери веднага, като отида да потърся каретата на Мобри.

— Тогава го направете. Няма да намерите нищо.

— Къде отивахте тогава? И не ми повтаряйте пак онези глупости, че само сте се разхождали.

Изабел отчаяно искаше да се отърве от него.

— При леля Пърси. Тя е болна и ме повика.

— Къде живее тя?

— В бордея... с другите ми лели.

— О, значи те са ви лели.

— Да. Вие може и да ги презирате, но те са единствените роднини, които имам. — Тя се ядоса, когато усети сълзите в очите си. Отвърна глава, преди той да бе забелязал сълзите ѝ, и се опита да се измъкне от желязната хватка на ръцете му. — Сега ме пуснете, за да продължа по пътя си. Нямам време за губене.

— Стойте мирно, за бога. — Той дръпна юздите и подкара коня си в тръс. — Ще ви отведе там.

— Нямам нужда от помощта ви.

— Въпреки това ще я получите. Затова престанете да спорите с мен.

Докато направляваше коня си из мъглата по улиците, Керн си казваше, че не трябваше да ѝ вярва. Изабел Дарлинг беше лъжкиня и изнудвачка, тръгнала на лов за богатство. Но той не беше способен да остави една жена да върви сама по улиците нощем, независимо колко неморално поведение имаше тя.

Дявол да го вземе чувството му за приличие.

И мекото му сърце. Той беше готов да се закълне, че за миг бе зърнал сълзи в очите ѝ. Сълзи.

Близостта ѝ му пречеше да мисли рационално. Въпреки че тя седеше неподвижно като статуя, женствените ѝ форми го подлудяваха... извивката на бедрата ѝ, пълнотата на гърдите ѝ... допирът на мекия ѝ задник до крака му. Искаше му се само веднъж да можеше да се освободи от скрупулите си. Искаше му се да я отведе в някоя странноприемница и да я хвърли в леглото. Искаше му се да я обладава отново и отново, докато не престанеше да измъчва тялото и душата му.

„По-добре е да отстъпим пред страстта, отколкото да отричаме съществуването ѝ.“

Дявол да го вземе. Той не отричаше съществуването на страстта. А и как би могъл, след като слабините му изгаряха от адски огън? Но ако се оставеше да бъде управляван от животинските си желания, щеше да заприлича на баща си.

Дъхът му се превръщаше в пара в студената нощ. Дланите му се потяха в тънките ръкавици. Твърде много време бе минало, откакто за последен път бе вкусил забранения плод на плътските удоволствия. Имаше нужда от съпруга и то скоро. Имаше нужда от нежната, невинна Хелън. Тогава щеше да успее да се отърве от мрачните си фантазии, изпълнени с образа на магьосницата госпожица Дарлинг.

Когато стигнаха къщата, която се намираше в един спокоен квартал на запад от Риджънт парк, Керн беше изморил коня си. Той свали Изабел на земята и тя се втурна в къщата, преди той да бе скочил от седлото. Младата жена отвори входната врата и изчезна вътре.

Наоколо нямаше коняр, който да се погрижи за коня му, и затова Керн започна да го разхожда в тъмнината, като се опитваше така да охлади и животното и себе си.

— Е, какво ще кажеш за това? — изсумтя той, докато търкаше врата на коня. — Тя избяга, без дори да ми благодари за усилията.

Жребецът премигна и изпръхтя, сякаш искаше да покаже съчувствие.

— Тя несъмнено очаква от мен да стоя тук на студа, сякаш си нямам друга работа.

Конят разтърси гривата си.

Керн върза юздите към желязната ограда.

— Проклети жени! — измърмори той. — Трябва да си щастлив, че си скопен.

Този път конят тропна с крак и изцвили.

Керн потупа животното за последен път по врата, след което отиде до входната врата и почука. Той започна да крачи напред-назад по малката веранда, докато не чу щракването на ключалката и вратата се отвори леко.

Една висока, стройна жена, облечена в нощница се втренчи в него. Водопад от червени къдрици падаше по раменете ѝ, а очите ѝ го гледаха враждебно.

— Кой сте вие?

— Идвам при госпожица Дарлинг.

— Вие не знаете ли? Госпожица Дарлинг е мъртва.

За миг той усети как гърлото му пресъхва от ужас. След това обаче се опомни и осъзна какво искаше да каже жената.

— Младата госпожица Дарлинг.

— Тя е заета.

Червенокосата понечи да затръшне вратата, но той я изпревари, като сложи крак в пролуката.

— Аз я доведох преди малко. Пуснете ме веднага.

Жената се подчини неохотно и той влезе в мрачния вестибюл. На светлината на свещта, която тя носеше, видя, че го гледа гневно сякаш беше самият дявол.

— На Мини няма да ѝ хареса присъствието ви тук. Тази къща е затворена за нехранимайковци.

На Керн му се стори забавно, че го смятат за пройдоха. Искеше му се да завие като вълк към луната, за да се отърве от раздразнението си.

— Вие сте Диана, нали?

— Откъде знаете името ми?

При първото му посещение тук човекът, на когото беше платил, за да остави вратата отключена, му бе казал всичко за жените, които живееха в тази къща.

— Няма значение. Кажете на госпожица Дарлинг, че лорд Керн я очаква.

— Сам ѝ го кажете. Тя е там горе. — Диана сви рамо по посока на стълбището. — Само гледайте да не се пречкате, имаме болен човек в къщата. — Тя тръгна по стълбите, като полюшваше бедра, и отнесе свещта със себе си.

Керн започна да крачи напред-назад из мрачния вестибюл. Нямаше никакво намерение да нахлува в спалнята на някаква непозната жена. Разбира се, когато бе дошъл тук предишния път и се беше промъкнал в будоара на Изабел, той не бе изпитвал подобни притеснения.

Въпреки късния час, се чувстваше неспокоен и изпълнен с енергия. Погледна към горния етаж, но не видя никакъв признак на живот. Някъде над главата му долетяха звуците от неразбираеми гласове. Графът продължи да обикаля тъмната стая, сложил ръце на хълбоците си.

В камината не гореше огън и решетката беше почистена. Въпреки тъмнината той успя да види, че и тази стая беше обзаведена в същия безвкусен стил, както и останалата част на къщата — статуи на полуоблечени богове и богини, розови и златни завеси на прозорците, подредени в уютни групички шезлонги, несъмнено за оргии. Той си представи как лежи на един от тях под Изабел. Роклята ѝ е вдигната до кръста, копирената ѝ кожа го подканва да я докосне...

Графът изруга тихо, хвърли се в един позлатен стол, протегна крака и разхлаби вратовръзката си. Часовникът върху камината тиктакаше отчетливо в тишината, Керн си наложи да успокои страстите си. Нямах да се измъчва с мисли за плътски удоволствия. Нямах да си представя похотливите забавления, които се организираха в тази къща. Щеше да овладее разума си и да не мисли за нищо...

— Най-сетне заспа — прошепна Изабел.

Тя погледна уморено към жената, която лежеше на леглото. Леля Пърси изглеждаше шокиращо стара, бледите ѝ бузи бяха хлътнали, а затворените ѝ клепачи бяха насечени от сини вени. Нощната шапчица скриваше наполовина оредяващата ѝ сива коса. Дишането ѝ беше толкова слабо, че завивките едва се повдигаха.

Леля Мини посочи към вратата. Изабел взе свещта и една празна чаша за чай, излезе на пръсти от стаята и застана до Мини в коридора.

Мини поклати глава.

— Горкичката, за първи път от два дни успява да си почине малко. И през цялото време искаше да те види.

— Трябваше да ме повикаш по-рано — измърмори Изабел, която се опитваше да се пребори с чувството си за вина. — Щях да дойда веднага.

— И да оставиш високопоставените си приятели заради една стара проститутка? Мислех, че си забравила онези, които те отгледаха.

— Разбира се, че не съм ви забравила. Нямах ме само две седмици.

Мини взе чашата за чай от ръцете на Изабел и я остави на една малка масичка под картина, изобразяваща Купидон и Психея.

— Хъм. И нито веднъж не ни посети през това време. Струва ми се, че си опитала от хубавия живот и сега започваш да си въобразяваш

разни небивалици.

— Искам да намеря мъжа, който уби майка ми — Изабел се замисли, като се питаше дали зад любезните маниери на Тримбъл не се криеше душа също толкова грозна, колкото и лицето му. — Искам да го накарам да си плати.

— Е, това е глупава мисъл. Колко пъти трябва да ти го повтарям?

— Не е глупава. Ти сама каза, че си видяла убиеца да влиза в спалнята на мама.

— Видях там да влиза мъж и това е всичко. Ако знаех, че ще ти подейства така, нямаше да ти кажа. — Мини дръпна неодобрително краищата на черния си шал. — Да предположим, че някой благородник наистина я е убил. Мислиш ли, че той ще си признае, когато го попиташ? По-вероятно е да убие и теб.

Изабел потръпна леко, но не се отказа.

— Трябва да разбере истината — каза тя.

— Света Богородице, прояви малко разум. Нито един съд няма да повярва на твоите думи срещу думите на един благородник. И не си мисли, че можеш да измамиш някого. Ти си такава, каквато си — дъщеря на уличница — и не можеш да промениш това, като се обличаш с красиви рокли като дама.

Думите ѝ я нараниха жестоко. За миг тя не можа да каже нищо. Такова изявление бе нещо, което тя очакваше от лорд Керн, но не и от Мини, която често я бе посещавала в провинцията, когато Аврора се бе вглъбявала твърде много в преследването на своите мечти.

— Знам коя съм, лелю — отвърна бавно Изабел, като обмисляше думите си, за да не обиди Мини.

— Така ли, скъпа? — Мини я прегърна. — О, малкото ми момиченце, прости ми, че бях толкова откровена, но аз се тревожа за теб. Просто искам да те защитя от жестокостите на живота.

Изабел се отдръпна.

— Вече съм жена. Мога да се грижа сама за себе си.

— Така ли? На мен ми се струва, че е най-добре да се върнеш у дома, където ти е мястото. Ако си решила да изкараш малко парички с изнудване, ще се направя, че не знам нищо. И без това парите ни трябва, за да купим онази къща в провинцията. Тя може да се окаже единствената надежда за възстановяване на леля ти Пърси.

Това беше известно на Изабел.

— Ще успея някак да намеря пари. Но първо трябва да намеря убиеца на мама.

— И ти си станала също толкова упорита, колкото беше Аврора. — Мини огледа Изабел от главата до петите с неодобрително присвити очи. — Сигурно искаш да се върнеш при Хатауей. Ще повикам онази ленивка Диана да поседи при Пърси.

— Не. Ще остана още малко.

— Прави каквото искаш. Моля се да те видим отново, преди да са минали още две седмици. — Мини тръгна по коридора и се прибра в стаята си.

На Изабел ѝ се прииска да я повика и да ѝ се извини за това, че трябваше да си тръгне отново. Но защо трябваше да се извинява? Целта ѝ заслужаваше похвала. Тя искаше справедливост и не искаше да позволи на един зъл благородник да му се размине извършеното убийство. След като Тримбъл щеше да отсъства известно време, тя можеше да насочи разследването си към преподобния лорд Реймънд Джефрис, херцог Линууд и останалите заподозрени.

Изабел се върна в спалнята и сложи свещта на масата до леглото. Тя прокара длани по копринената бална рокля, която сега беше ужасно измачкана. Няколко игли от прическата ѝ бяха паднали някъде и сега косата ѝ се спускаше по гърба ѝ. *„Ти си такава, каквато си — дъщеря на проститутка...“*

Керн също никога не ѝ позволяваше да забрави миналото си. Той я беше обвинил, че е тръгнала да се срещне тайно с Мобри. Въпреки това, когато той я бе метнал на коня си, Изабел бе изпитала копнеж по този дявол, бе искала да усети допира на ръцете му и вкуса на устните му.

Желанието се надигна като пламък в нея. Отказваше да приеме, че и нейната плът бе също толкова слаба, колкото и на майка ѝ. Поне можеше да бъде благодарна, че Керн я беше оставил тук и се беше върнал в своя свят.

Краката ѝ трепереха от изтощение и Изабел седна на едно столче до леглото. Леля Пърси спеше спокойно, въпреки че по бледата кожа под очите ѝ се виждаха тъмни кръгове. Слабата ѝ ръка лежеше върху юргана и измачканият ръкав на нощницата ѝ се беше вдигнал над костеливия ѝ лакът. Изабел си спомни как преди години леля Пърси бе

имала навика да крие сладки в ръкава си, за да може Изабел да ги намери. При спомена за този жест очите ѝ се насълзиха.

Тя премигна, протегна ръка и хвана китката на жената. Пулсът ѝ все още беше твърде ускорен, като туптенето на сърцето на птичка. Изабел усети паника. Само преди една година майка ѝ бе лежала така, твърде болна, за да се събуди...

Тя се отърси от тревогата си. Леля Пърси не беше отровена. Тя страдаше от характерна за професията ѝ болест, която причиняваше тези моменти на влошено здраве. Това беше най-лошият пристъп досега.

Неочаквано пръстите ѝ се свиха около ръката на Изабел. Леля Пърси въздъхна силно на сън, сякаш допирът я беше успокоил.

Изабел също се успокои. Тя се наведе напред и положи глава върху юргана. Когато майка ѝ се беше разболяла, тя бе отсъствала от града и едва бе успяла да пристигне навреме. Сега Изабел се молеше да не беше пристигнала твърде късно за леля Пърси. Тя реши да подържи ръката на възрастната жена още няколко минути.

Часовникът удари пет.

Керн премигна в тъмнината. Сигурно беше задрямал. Беше му студено и неудобно и той стана и се протегна, за да раздвижи схванатите си мускули. Скоро щеше да се съмне, слугите в къщите на благородниците щяха да започнат да палят камините.

По дяволите. Защо Изабел се беше забавила толкова много?

Той отиде до стълбището и се спря за миг, сграбчил парапета. Трябваше да си тръгне и да я остави сама да се прибере в дома на Хатауей. Да я остави сама да обяснява защо се прибираше по обяд, при това все още облечена в балната си рокля.

Но ако направеше това, Хелън щеше да страда. Въпреки всичко, което беше казал на маркиза, Керн не искаше годеницата му да разбере мрачната истина за „братовчедка“ си.

Изабел щеше да си тръгне от тази къща. Веднага. Независимо дали това ѝ харесваше или не.

Той се качи безшумно по стълбите и зави по коридора. От една отворена врата се процеждаше слаба светлина и той тръгна натам.

Една свещ догаряше сред разтопен восък на масата до леглото. В него спеше възрастна жена. Ако не беше едва забележимото повдигане

на юргана, човек можеше да я вземе за мъртва. Едната ѝ ръка беше протегната и стискаше тази на Изабел.

Изабел също спеше. Тя седеше на столче до леглото, положила буза върху юргана. Устните ѝ бяха леко разтворени. Тъмната ѝ коса се спускаше по гърба ѝ. Уязвимостта, която излъчваше позата ѝ, го накара да изпита неочаквана нежност.

Той влезе в стаята, отиде до Изабел и докосна голото ѝ рамо. Кожата ѝ беше прекрасно топла. Тя въздъхна в съня си. Той я разтърси силно.

Очите ѝ се отвориха. Тя се протегна лениво, сякаш искаше да се намести по-удобно. След това обърна внезапно глава и се втренчи в Керн.

Очите ѝ се разшириха и заприличаха на дълбоки, тъмни кладенци на фона на бледото ѝ лице. Тя изглеждаше смътно озадачена от присъствието му. Графът никога не беше виждал Изабел без предизвикателната ѝ маска и усети, че се навежда напред въпреки волята си. Тя въплъщаваше сладката невинност на момиче и сънливата чувственост на жена. Привлечен от изкушение, по-силно от похотта, той искаше да я прегърне и да я събуди с целувка.

— Време е да тръгваме — прошепна Керн.

— Шшт. — Тя се надигна и погледна към жената на леглото. — Не мога да оставя леля Пърси.

— Нямате избор. Освен ако не сте готова да се откажете от плановете си.

Изабел измъкна внимателно ръката си от пръстите на възрастната жена. Графът бе знаел, че този аргумент ще свърши работа. Изабел Дарлинг мислеше само за собствените си интереси. Тя се наведе над леглото и втъкна юргана под спящата жена на леглото. Керн се запита цинично защо ли Изабел си правеше труда да показва подобна обич и състрадание.

Тя му посочи към вратата.

— Ще остана тук още малко — прошепна тя. — Щях да сляза долу и да ви кажа това, но не знаех, че сте ме чакали.

Думите ѝ го стреснаха.

— Всички ще се питат къде сте.

— По-късно ще измисля някакво обяснение. — Изабел прехапа устни и се загледа в леля Пърси. — Не мога да я оставя сега. Не и

преди да се уверя, че лекарят ще дойде...

— Какво й има?

Тя вдигна глава и го погледна, сякаш го предизвикваше да каже нещо подигравателно.

— Френска шарка. От време на време страда от такива пристъпи.

— Разбирам.

— Така ли? — попита Изабел с горчивина — Зарази я един джентълмен, един човек от вашия идеален свят. Въпреки това ние не можем да накараме добър лекар да я посети тук. Единственият, който благоволява да дойде, може само да й пусне кръв, а тя и без това е вече твърде слаба.

— В такъв случай ще изпратя лекаря на баща ми. Това е най-доброто, което може да се направи за нея. — Керн изрече тези думи, без да мисли, и веднага му се прииска да можеше да ги върне обратно, но лицето на Изабел не се озари от недоверие и предпазлива надежда.

Тя улови ръцете му и ги стисна трескаво.

— Милорд! Наистина ли ще направите това за нея?

„За теб — помисли си той. — За теб“.

Графът издърпа ръцете си разтреперен.

— Не разбирайте погрешно мотивите ми — каза хладно. — Искам веднага да се върнете в дома на Хатауей, преди да сте предизвикали скандал.

ГЛАВА 5

Къде беше Керн?

Изабел изгаряше от нетърпение да научи нещо за болната си леля и отправи една отнесена усмивка към поредния посетител, който си проправи решително път към нея през претъпканата дневна. Беше късно следобед, в разгара на времето за посещения, и около четирийсет души отпиваха чай и опитваха голямото разнообразие от торти, предлагани от пажове в ливреи.

Слабият, червенокос господин се спря пред нея и се поклони. Лицето му ѝ се струваше познато, но за миг тя не успя да си спомни името му. До него стоеше едрата му майка, намръщена като куче пазач.

— Скъпа госпожице Дарси. За мен е несравнимо удоволствие да ви видя отново. — Той протегна към нея букет бели лилии, вързани с панделка. — Моля, приемерте скромния ми дар.

Тя пое букета, като се мъчеше да си спомни името му.

— О, благодаря ви... сър Уудбейн.

Докато Изабел правеше задължителния реверанс, майка му вдигна лорнета си и я огледа внимателно.

— На бала миналата вечер говорихме съвсем кратко и аз съм любопитна да науча повече за вас. Имам братовчеди в Нортумбрия, но не си спомням да съм срещала името Дарси между известните семейства.

— Баща ми не обичаше да се появява често в обществото — излъга Изабел. — Той се задоволяваше с научните си изследвания. В имението си имахме доста голяма библиотека.

— Имение? В коя част на графството сте живели?

— О, на север, далеч от населени места. — Изабел сведе умело поглед. — Страхувам се, че не съм изискана и образована колкото вас, милейди.

— Напротив, вие сте очарователна — възрази баронът. — Направо прекрасна. Вие внасяте нетрадиционен аромат в скучното ни общество.

— А кои са роднините на майка ви? — намеси се отново майка му. — Бих искала да се запозная с потеклото ви.

Изабел си помисли, че ако тези двамата знаеха истината, сигурно щяха да избягат с писъци от стаята. За миг тя се изкуши да направи точно това — да им каже истината, за да види шока върху надутите им физиономии, когато чуеха, че майка ѝ беше обслужвала някои от най-уважаваните лордове и че един от тях беше бащата на незаконната ѝ дъщеря. И че един от тях я беше убил. Може би беше същият...

Хелън се появи и тръгна към тях. В муселиновата си рокля с цвят на слонова кост, тя приличаше на приказно видение.

— О, какви красиви лилии. — Тя се наведе напред към цветята и вдъхна аромата им. — Признавам, че все още не знам дал и да избира рози или лилии за сватбата си. А трябва да помисля и за гарденийи. Това е ужасно трудно решение.

— Опитай със смесен букет — предложи сухо Изабел, доволна, че Хелън се бе появила и бе променила темата. — Сър, поласкана съм, че ми донесохте цветя.

— Това е само един скромнен дар, който изразява моето силно възхищение към вас, госпожице Дарси — побърза да каже той. — Когато танцувахме миналата вечер, вие ме направихте най-щастливия мъж в Лондон. — Майка му изсумтя високо и той млъкна веднага и се изчерви като домати.

Възрастната дама повдигна вежди към Изабел.

— Тези лилии са набрани от моята градина. Трябва да бъдат сложени незабавно във вода, за да не повехнат. — Тя се обърна към сина си. — Тимоти, сега бих искала да поседна.

— Да, мамо. — Той хвърли един последен, изпълнен с обожание, поглед към Изабел, след което поведе майка си към една група възрастни жени, които си разменяха клюки.

— Уудбейн положително е влюбен до уши — прошепна Хелън, когато баронът и майка му вече не можеха да ги чуят.

— А майка му положително е ужасяваща — прошепна в отговор Изабел и предаде букета на един паж, който го отнесе при останалите цветя, които вече бяха подредени върху една странична маса. — Страхувам се, че тя не ме одобрява.

— Тя не одобрява нито една дама, която оглежда сина ѝ.

— Аз танцувах с него само веднъж. Това едва ли ме прави търсачка на богатство — Изабел не добави, че се притесняваше от това, че беше подложена на разпит от някаква стара вещица, която си нямаше никаква друга работа, освен да си пъха носа в чуждите работи.

— Е, той има доход от десет хиляди годишно — каза тихо Хелън — Но дядо му е бил търговец, а ти можеш да си намериш някой подходящ. Да обиколим стаята. — Двете се хванаха под ръка и Хелън дръпна Изабел покрай група господа. Когато един младеж понечи да се присъедини към тях, тя го отпъди с махване на ръка и очарователна усмивка. — Виконт Липском — прошепна тя. — Въпреки че ще те направи виконтеса, той е твърде нисък. Ще изглеждаш смешно пред олтара до него.

Изабел потисна надигащия се в нея непочтителен смях.

— Хелън — прошепна тя, — аз наистина нямам никакво намерение да си търся съпруг.

— О, глупости. Всяка дама иска да си намери подходящ съпруг. Какво друго ни остава?

Когато погледна в невинните, блестящи очи на Хелън, Изабел усети как по устните ѝ се разлива усмивка. Досега тя никога не бе имала истинска приятелка. Децата в селото, в което беше израснала я бяха подигравали заради незаконния ѝ произход и тя се беше научила да се справя сама. Тук обаче най-сетне се намираше в безопасност между тези хора, които я смятаха за дама. Тя си помисли, че лесно можеше да свикне с този спокоен живот на посещения при модистката, разходки в парка и приятни разговори преди лягане — ако успееше да забрави тайните си тревоги за леля си. Изабел изгаряше от нетърпение да чуе от Керн какво е казал лекарят.

— Като стана въпрос за брак, къде е годеникът ти днес?

Хелън сви рамене.

— О, Джъстин не обича тези неща. Смята ги за загуба на време.

— Но сигурно ще дойде за вечеря?

— Поне така каза. — Хелън огледа тълпата от гости. — Но и той като татко често понякога се забавя в парламента.

— А чичо ти? — продължи да подпитва Изабел. През изминалите две седмици преподобният лорд Реймънд Джефрис я избягваше като чумава и нито веднъж не се беше появил в дома на брат си. — Прие ли поканата за вечеря този път?

Хелън поклати русите си къдрици.

— Отново отказа. Не разбирам защо искаш чичо Реймънд да ни посещава. Той е скучен и винаги говори за духовни неща. Когато го слушам, ми се приспива.

— Забелязах, че очите ти се затвориха в църквата миналата неделя.

— Така ли? Надявах се, че никой не е забелязал. — Хелън премигна от удивление, след което се разсмя. — О, шегуваш се. Бъди сериозна. Трябваше да ти търсим мъж. — Лицето ѝ се озари и тя стисна ръката на Изабел. — Не е ли вълнуващо? Смея да твърдя, че всеки от господата, с които се срещна снощи, дойде да те посети днес.

„С изключение на един“ — помисли си Изабел, докато двете продължаваха да вървят по дължината на огромната дневна. Нито един от тези младежи не бе познавал Аврора Дарлинг и забавянето на плановете ѝ дразнеше Изабел.

— Вчера вечерта изиграх една партия карти със сър Джон Тримбъл. Не го виждам тук днес.

— Сър Джон? — Красивото лице на Хелън се намръщи. — Не мисля, че го познавам.

— Той рядко се появява в обществото. Страда от подагра.

— За бога, тогава трябва да е на възрастта на баща ми. Не може да се интересува от някой толкова възрастен.

— О, аз предпочитам възрастните мъже. — Това си беше чиста лъжа, но така Изабел щеше да има необходимото извинение за следващите седмици. — Те са по-улегнали и е по-малко вероятно да се впуснат в хазарт и оргии.

— Като Джъстин. Той е образец на почтеност.

Сравнението изненада Изабел.

— Лорд Керн не е стар. Той едва ли е навършил трийсет.

— На двайсет и осем е. Предполагам, че винаги съм гледала на него като на по-голям брат. Той е толкова грижлив и любезен и винаги е готов да ме поправи, ако направя някоя грешка. — Хелън въздъхна и забави крачка. — Скъпа братовчедке, искам да ти призная нещо, но трябва да ми обещаеш никога, ама наистина никога, да не споменаваш за това пред него.

— Както искаш.

Хелън се наведе по-близо до ухото на Изабел.

— Понякога си мечтая за смели разбойници. Нямам предвид тези господа тук, а мъже от приказки и легенди. Иска ми се да бъда отвлечена от смел пират или от красив разбойник на кон.

Изабел прехапа силно устната си. Миналата нощ един облечен в черно мъж я беше отнесъл на коня си. Годеникът на Хелън.

„Ти не познаваш лорд Керн. Той е тъмна и опасна личност, по-смел от всеки пират.“

Гърдите ѝ се изпълниха със срамен копнеж. Как можеше да изпитва желание към бъдещия съпруг на Хелън? Тази мисъл беше отвратителна проява на нелоялност. Но Изабел не можеше да отрече желанието си. Тя се бе сгорещила от копнеж, когато той я бе метнал на седлото пред себе си, и се бе чувствала по същия начин, когато я бе отвел обратно в дома на маркиза.

Страстта ѝ можеше да бъде само моментно увлечение, естествена женска реакция на мъжко присъствие. Сега обаче ѝ се струваше невероятно, че можеше да желае мъж, който я презираше.

— Да бъдеш отвлечена, не е толкова романтично, колкото изглежда — отбеляза Изабел. — Един разбойник ще се държи с теб грубо и вулгарно. По-вероятно е да се отвориш от него, отколкото да се влюбиш в него.

Хелън въздъхна леко.

— Милата Изабел, винаги толкова практична. Не трябва да мислиш, че не съм доволна от Джъстин. Ние сме обещани един на друг от деца. Той е толкова хубав и образован и ми е много скъп — В края на стаята те се обърнаха и тръгнаха обратно към гостите, като при това подминаха отворената врата към фоайето. — Видя ли това?

— Какво? — Изабел хвърли един бегъл поглед към аристократите, които убиваха времето си наоколо.

— Там, в ъгъла. Господин Чарлз Мобри отново се беше втренчил в теб.

Мобри стоеше в другия край на стаята. Той беше пристигнал пръв днес и бе подарил на Изабел букет виолетки, придружени от сладникава поема, възхваляваща красотата ѝ.

— Аха — каза Изабел. — Това е мъжът, който сравнява устните ми с узрели черешки, а очите ми — с шоколадови бонбони.

Хелън се изкиска.

— Това само доказва колко силно е влюбен в теб. Несъмнено, скоро ще ти направи предложение.

— Какво предложение? — попита един тих глас зад тях.

Изабел се обърна рязко. Топла вълна премина по тялото ѝ, когато видя лорд Керн да стои зад тях. Той беше истинско възплъщение на съвършенството. Сакото очертаваше широките му рамене и контрастираше с елегантната му бяла вратовръзка. Никой не би си и помислил, че само преди няколко часа той бе метнал Изабел на гърба на коня си и я бе притискал толкова интимно, сякаш двамата бяха любовници.

— Джъстин! — изписка Хелън и му подаде ръка за целувка. — Каква прекрасна изненада. Защо не си в парламента?

Той се поклони официално.

— Не можех да остана далеч от теб. — Сви устни едва забележимо, когато се обърна към Изабел — Пък и реших, че някой трябва да наглежда госпожица Дарси.

„Не се безпокойте, нямам намерение да ви изпускам от погледа си нито за миг.“

Сърцето ѝ подскочи. Дали знаеше, че я привлича? Зелените му очи я гледаха хладно, Изабел не беше способна да проникне в тях и да прочете мислите му. Едно нещо обаче беше напълно сигурно: тя не го привличаше.

— Колко мило от твоя страна — каза усмихнато Хелън. — Но тук е пълно с мъже, които са готови да се заемат с ролята на защитници на братовчедка ми.

— Виждам. — Той огледа гостите. — А сега ще ми кажете ли кой на кого е направил предложение?

— Никой — отвърна бързо Изабел. — Това са само клюки, които не си струват да бъдат повтаряни.

— Пък и още е твърде рано. — Хелън намигна тайно на Изабел и хвана графа под ръка. — О, Джъстин, радвам се, че си тук. Толкова много исках да чуя мнението ти по един важен въпрос.

Той хвърли изпълнен с подозрение поглед на Изабел, след което отново насочи вниманието си към Хелън.

— Някакъв проблем ли има?

— Много неприятна дилема. Може би ти можеш да ми помогнеш да я разреша. Какви цветя предпочиташ за украса на църквата за

сватбата ни — лилии или рози? Братовчедката Изабел ми предлагала използвам различни цветя и това е един много добър компромис, но аз исках първо да обсъдя въпроса с теб, в случай че имаш някакви предпочитания.

— Каквото и да избереш, нямам нищо против — каза той и потупа ръката ѝ. — Осланям се на безпогрешния ти вкус.

Той ѝ се усмихна с обич, която беше напълно противоположна на студения му характер. Докато ги гледаше — принцът с неговата мрачна красота и божествената му руса принцеса, Изабел се почувства като натрапничка. Те бяха родени в този свят на привилегировани, докато тя само се правеше на дама и въпреки че беше успяла да се промъкне в техния кръг, никога нямаше да се чувства част от него. Все някога, независимо дали искаше или не, тя щеше да бъде принудена да се върне към стария си начин на живот.

„Ти си такава, каквато си — дъщеря на уличница...“

Тя си наложи да не съжaliaва. Нищо добро нямаше да излезе, ако започнеше да мечтае за красиви дрехи и изискани балове, или пък да желае да бъде част от света на Хелън. Изабел беше длъжна на всяка цена да помни истинската цел, заради която се намираше тук — откриването на благородника, който беше убил майка ѝ, а бащата на Керн беше на първо място в списъка на заподозрените.

Тя се обърна към графа.

— Как е Негова светлост Линууд?

Топлината, смекчаваща чертите на графа, беше заменена от хладна арогантност.

— Доста добре. А вие забавлявате ли се, като приемате обожателите си?

— Братовчедка ми има повече обожатели от дъщеря на херцогиня — измърмори гордо Хелън. — Не е ли прекрасно това, Джъстин? Успехът ѝ е замайващ. Получихме купища покани за балове, соарета и вечери.

Графът се втренчи мрачно в Изабел.

— Истинско чудо, наистина.

— Може и трябва да попитам — продължи упорито Изабел — защо никога не сме били канени на вечеря с вас, милорд? Ако състоянието на баща ви наистина се е подобрило, струва ми се, че е проява на лоши обноски да бъдем пренебрегвани. Сега, като си

помисля, като че ли майка ми е познавала баща ви. Бих искала да подновя това познанство.

— Не си ми споменавала затова досега — каза радостно Хелън. — Представяш ли си колко е малък светът...

— Скъпа, ние ти пречим да изпълняваш задълженията си на домакиня — прекъсна Керн годеницата си с учтив, но твърд тон. — Не трябва да ни позволяваш да отнемаме цялото ти време. Аз ще остана с братовчедка ти.

— Както кажете, милорд. — Хелън стисна ръката на Изабел — Толкова много ми се иска вие двамата да бъдете приятели. — Тя се усмихна и се отдалечи към гостите си.

Без да обръща внимание на любопитните погледи, които му хвърляха посетителите, Керн хвана Изабел под ръка и я поведе към една уединена ниша близо до пианото. Ядосваше се на себе си за това, че ясно усещаше копринената ѝ кожа. Въпреки че не го показваше, гневът му кипеше с всичка сила. Пусна я и каза тихо:

— Знам каква игра играете, госпожице Дарлинг.

— Аз не играя игри, милорд. — Тя потърка ръката си на мястото, където я беше държал. — Игрите са за хора, които си нямат друга работа и си губят времето с глупави забавления.

— Искате да притеснявате баща ми с мемоарите на майка си. Все още се надявате да го изнудите. Е, аз няма да ви позволя това.

Тя вдигна брадичка и зададе въпроса, който я измъчваше:

— Искам да говоря с лекаря на Линууд. Изпратихте ли го при леля Пърси?

— Да.

— И? — В гласа ѝ се долавяше тревога. — Какво каза? Как е тя?

— Добре е, доколкото това е възможно при тези обстоятелства. Доктор Садлър каза, че е бил озадачен от силата на някои от симптомите. Предполага, че организъмът ѝ не е много силен.

— Някога тя беше много здрава жена — каза с нотка на горчивина Изабел. — Предписал ли е някакво лекарство?

— Дал ѝ е една доза морфин, за да успокои болката. Утре ще отиде да я види отново. Страхувам се, че не може да се направи нищо друго, освен да се чака състоянието ѝ да се подобри.

Независимо колко малко уважаваше Изабел Дарлинг, графът не обичаше да бъде носител на лоши вести. Тя се беше облегнала на

пианото, сякаш не можеше да стои на краката си без подкрепа. Челото ѝ беше смръщено и тя беше прехапала долната си устна със снежнобелите си зъби. Керн усети опасно смекчаване в себе си и изпита силно желание да я притисне към себе си и да я успокои. Не му харесваше, че тя проявяваше загриженост за другото, освен за самата себе си. Много по-лесно му беше да заклея една лукава жена, която се осмеляваше да изнудва по-високопоставените от нея.

— Усмийте се, госпожице Дарлинг — каза тихо той. — В противен случай хората ще си помислят, че се караме.

Това свърши работа. Гърбът ѝ се изпъна като струна и тя изправи рамене. След това изви устни в пародия на усмивка.

— Извинете ме, ако съм ви поставила в неудобно положение с проявата на загриженост за леля си. А сега, ако ми дадете адреса на доктор Садлър, ще му изпратя хонорара му.

— Въпросът е вече уреден.

— Не искам подаяния от вас.

— В такъв случай приемоте това като подарък за братовчедката на бъдещата ми съпруга.

Тя се втрени изпитателно в него и той усети как кожата му настръхва.

— Не искате да се свържа с доктор Садлър, нали? — попита бавно тя. — Мислите, че смятам да го питам нещо за Линууд.

— Не замесвайте баща ми в това.

— Кажете ми тогава от какво страда той? Да не би да е от болестта на леля Пърси? Затова ли предложихте да я прегледа неговият лекар?

— Не — Керн си пое дълбоко дъх няколко пъти, за да се отърси от тежестта в гърдите си. Само той и няколко доверени слуги знаеха за пристъпите на лудост, в които изпадаше баща му. Той се наведе напред, почти до самото ѝ ухо. — Чуйте ме, госпожице Дарлинг, и ме чуйте добре...

Той бе прекъснат от един писклив глас, преди да успее да довърши.

— Какво си шепнете там в ъгъла? — извика една пълна жена, седнала в позлатен стол в средата на дългата стая. — Заклевам се, милорд, двамата с госпожица Дарси се държите като заговорници.

Лейди Уудбейн, проклетата крава. Зад нея стоеше синът ѝ, втренчен влюбено в Изабел.

— О, вие ми развалихте изненадата — отвърна учтиво Керн. — Госпожица Дарси ми помагаше да избира сватбен подарък за лейди Хелън.

Дори от това разстояние той видя как Хелън се изчерви от задоволство и притисна ръце към малките си гърди. Колко сладка беше тя, когато се вълнуваше като дете. А той не я заслужаваше, защото я лъжеше. Графът се зарече да ѝ се реваншира, като ѝ купи най-хубавия сватбен подарък, който можеше да бъде купен с пари.

— О, извинете — каза баронесата. — Просто исках да попитам дали госпожица Дарси не би ни изсвирила нещо на пианото.

Графът отстъпи назад, за да даде възможност на Изабел да отиде до столчето пред пианото, но тя не помръдна от мястото си. Лицето ѝ беше бледо като платно.

— Страхувам се, че не свиря — каза тя на баронесата.

— Не свирите? — Възрастната жена повдигна вежди. — О, хайде, просто сте твърде скромна. Няма дама, която да не може да свири и да не пее.

— Не и аз, мадам. Никога не съм учила музика. Родителите ми не смятаха това за важно.

— Виж ти! Това е странно възпитание. — Баронесата хвърли един поглед на сина си, сякаш искаше да му каже „нали ти казах“. — Много странно, наистина.

— Не е чак толкова странно колкото възпитанието на онези, които никога не се научават на добри обноски — каза Керн. — Хелън, би ли ни посвирила?

Лейди Уудбейн остана на мястото си, като премигваше в недоумение, а лорнетът ѝ падна от месестата ѝ ръка, сякаш баронесата не беше сигурна дали язвителната забележка бе отправена към нея или не. Изабел Дарлинг стоеше с вдигната гордо глава и я гледаше предизвикателно.

Хелън седна пред пианото. Керн не знаеше на какво се дължеше внезапното му решение да се притече на помощ на Изабел. Той отново изпитваше дяволско привличане към нея, към тази изнудвачка, която беше успяла да го накара да направи немислимото и да я защити.

Същата тази жена, която по-скоро щеше да посрами фамилното му име, отколкото да му благодари за помощта.

Звуците на пианото изпълниха стаята и всички погледи се насочиха към Хелън. Керн се наведе отново към Изабел и каза тихо:

— Както казвах, забранявам ви да се свързвате с Линууд.

— Забранявате ми? — прошепна тя в отговор и му хвърли един кокетен поглед. — Засрамете се, господине, използвате твърде силни думи за човек, който няма никаква власт над мен.

Той стисна зъби.

— Въпреки това вие ще ме послушате. Ако ви открия в близост до Линууд, няма да ви се размине.

ИСТИНСКИТЕ ПРИЗНАНИЯ НА ЕДНА КУРТИЗАНКА

Най-похотливият от любовниците ми беше Зевс.

За разлика от по-предпазливите господа, херцог Л. не беше от хората, които си свършваха работата в стаята ми и си тръгваха по тъмно, той често обичаше да излиза с мен и ние се появявахме по периферията на обществото. Аз самата се наслаждавах на тайната шега, която двамата играехме на онези, които биха отблъснали една жена с моята професия.

Един такъв паметен случай бе, когато отидохме на опера и се настанихме в частната лежа на херцога. Там, докато седяхме под сенките, хвърляни от лампите на сцената под нас, Зевс бръкна под роклята ми и ме задоволи под съпровода на един червендалест тенор и едно красиво сопрано. След това аз си позволих волности с мъжествеността му и двамата прекарахме така един прекрасен час. Никой не може да се досети за неприличните неща, които вършехме, защото се преструвахме, че гледаме операта, докато ръцете ни трескаво почитаха свещените за Купидон места.

С времето ние се опознахме и на други необичайни места, като брега на езерото в парка „Сейнт Джеймс“ през една лунна нощ и тоалетната стая на елитна модистка на Бонд стрийт в средата на един следобед. Веднъж той дори подкупи пазача на Уестминстърското абатство и тази история нямаше да бъде пълна без разказа за онова, което направихме до гробницата на Девствената кралица...

ГЛАВА 6

— Сигурна ли си, че Джъстин ще одобри това? — попита Хелън, когато каретата зави зад ъгъла на една оживена улица в квартал „Мейфеър“.

Изабел й се усмихна.

— Винаги му е било приятно да те види. На теб няма ли да ти бъде приятно, ако той те посети неочаквано?

— Да. О, да, наистина. — Хелън се намръщи под ръба на бонето си. — И все пак, той не обича много изненадите. Предпочита да урежда всичко предварително. Та той дори определи датата за сватбата ни преди една година.

— Тогава ще му се отрази добре да се научи колко е хубаво да се вършат спонтанни неща.

— Може би. — Хелън погледна решително. — Да, права си. Трябва да го науча да избягва графициите и да се радва на мига.

— Негово превъзходителство презира импулсивността у жените — позволи си да каже госпожица Гилбърт с пискливия си гласец. — Една дама се държи с достойнство и не ходи там, където не е канена.

Гувернантката седеше срещу тях. Тя беше дребна женица, увита в обикновено кафяво палто. Тъмните й очи се стрелкаха напред-назад между двете момичета и тя допря носна кърпичка до безкръвните си устни.

— О, Гили, не се притеснявай — каза Хелън и се наведе напред да потупа ръката на гувернантката. — Братовчедка ми е права. Джъстин ще се зарадва да ни види. Сега е най-подходящият момент да обсъдим списъка с гостите за сватбата ни. Скоро с теб ще трябва да започнем да адресираме пликовете, за да се уверим, че поканите ще стигнат навреме...

Докато другите две жени обсъждаха плановете за сватбата, Изабел насочи вниманието си към един по-важен проблем. През изминалите два дни Керн бе стоял наблизо и ги бе придружавал по соарета, мюзикли и вечери. Той се мръщеше по особен начин, който й

показваше колко силна е неговата неприязън към нея, въпреки че пред Хелън беше истински образец на благородство и учтивост. Изабел си спомни странното задоволство, което беше изпитала, когато той я беше защитил пред баронесата. Разбира се, той беше постъпил така само защото се намираха на публично място. Онова, което ѝ казваше, когато двамата бяха насаме, беше нещо съвсем различно.

„Не се безпокойте, госпожице Дарлинг, нямам намерение да ви изпускам от погледа си.“

Изабел подръпна замислено стегнатите сини лентички, които държаха бонето ѝ. Хелън не знаеше това, но днес годеникът ѝ имаше работа в парламента. Изабел беше останала да лежи до късно през нощта, опитвайки се да измисли някаква хитрина, с която да си осигури достъп до херцог Линууд. Невъзможно беше да се измъкне през деня, младите дами не се разхождаха сами из Лондон. Дори ако някак успееше да излезе незабелязана и да се промъкне в дома на херцога през някоя задна врата, някой слуга можеше да я хване, докато се мотаеше в търсене на покоите на Линууд. А тя не можеше да измисли никакво извинение, което да ѝ даде възможност да влезе в къщата на Линууд, камо ли да стигне до покоите му. Най-накрая бе решила да престане да се прави на умна и вместо това да действа смело. Бе успяла да убеди Хелън да отиде да посети Керн.

Каретата зави по отклонението, което водеше към дома на Линууд. Когато излезе навън, Изабел затаи дъх от страхопочитание при вида на огромната каменна резиденция, която гледаше към Хайд парк. Със своите прозорци и изящни корнизи, тя приличаше на дворец. Пред високите колони на верандата Изабел се чувстваше като джудже.

— Ти скоро ще живееш тук — измърмори тя на Хелън, докато двете вървяха към широките стъпала пред входната врата, следвани от госпожица Гилбърт. — Искате ли ти се?

Хелън въздъхна.

— Да, но татко ще ми липсва много. Старият херцог е човек, който ме плаши.

— Как така?

Хелън хвърли един поглед назад към госпожица Гилбърт, след което прошепна:

— Когато бях момиче, той ме щипеше по бузата и ме шляпаше отзад. Ако се дръпнех, той се заливаше в смях. — Тя потръпна. — Не

мога да си представя как ще живея в една къща с такъв човек, макар Джъстин да ме уверява, че напоследък херцогът не излиза от стаите си.

— Кога се е разболял?

— Миналата есен. Тогава получи пристъп и през последните шест месеца не е приемал посетители.

Изабел сви ръце в юмруци. Това означаваше, че мръсникът е бил здрав, докато майка ѝ е била жива. Дали той беше човекът, който я беше отровил?

На входната врата се появи един млад паж с бяла перука.

— Милейди — каза той и се поклони изненадано. — Страхувам се, че лорд Керн излезе.

— Излязъл! — каза Хелън и се нацупи леко. — И кога ще се върне?

— Негово превъзходителство не ми каза. Не остави никакви инструкции, освен...

— Освен какво?

— Каза, че вие и госпожица Дарси не трябва да го чакате тук в никакъв случай.

Хелън се намръщи.

— Какво странно нареждане. Той не ни очакваше.

Изабел обаче беше разбрала смисъла на заповедта. Керн беше предвидил посещението ѝ тук и бе успял да я надхитри. „Ако ви открия в близост до Линууд, няма да ви се размине.“

Тя обаче нямаше намерение да се предаде без бой.

— Сигурно не сте го разбрали — каза тя. — Лейди Хелън е бъдещата съпруга на лорд Керн. Той никога не би ѝ забранил да влезе в дома му.

Тя хвана Хелън под ръка, без да обръща внимание на удивеното изражение на госпожица Гилбърт, и мина покрай смаяния паж. Когато влезе в къщата, пред Изабел се разкри великолепието на фойето. Един овален прозорец високо на тавана хвърляше светлина и не позволяваше на помещението да изглежда мрачно.

— Човек не трябва да се оставя да бъде командван от слуга — измърмори тя на Хелън. — Е, къде е дневната?

— На първата площадка — отвърна Хелън и тръгна към голямото стълбище с балюстради в бяло и златно. — Великолепна си,

братовчедке — добави шепнешком тя. — Аз щях да се подчиня моментално и да се върна у дома.

— О, боже, о, боже — вайкаше се госпожица Гилбърт и мачкаше кърпичката си. — Негово превъзходителство ще бъде бесен. Той ще ме накаже заради вашето поведение.

— Глупости, Гили — каза Хелън, докато се качваше по широките мраморни стъпала. — Той не ти е работодател. Пък и аз вече съм голяма жена. Ти си ми приятелка и компаньонка, но аз вече не съм длъжна да се подчинявам на гувернантка.

— Нито пък на който и да било мъж — допълни Изабел, решена да попречи на Керн да определя всичко в живота на бъдещата си съпруга. Той сигурно щеше да се налага винаги над едно такова сладко момиче, каквото беше Хелън, ако Изабел не предприемеше мерки да я защити. — Една жена трябва да показва независимо мислене, вместо да следва сяпало чужди заповеди.

— Напълно съм съгласна. Ще кажа това на Джъстин веднага щом той се прибере.

— Може би не веднага — предупреди я Изабел. — Понякога мъжете трябва да бъдат оставяни да вярват, че имат предимство. Дори ако това не е така.

— О, разбирам. Колко си умна. — Хелън премигна и погледна Изабел с възхищение. — Откъде знаеш толкова много за света?

— От изучаване на човешката природа. — За да отвлече вниманието на Хелън, тя възкликна: — Каква прекрасна стая. Заклевам се, че това ще бъде любимото ти място, след като се омъжиш.

Стените бяха покрити с жълта дамаска и цялата дневна излъчваше топлина и спокойствие. Наоколо бяха поставени групи от шезлонги и столове, а върху осмоъгълните маси имаше елегантни статуетки и други миниатюрни украшения, близо до камината от бял мрамор се виждаше красиво френско писалище. Високите прозорци откриваха прекрасна гледка към Хайд парк с неговите зелени дървета и пътеки за езда.

Докато Хелън поръчваше чай и подаваше наметалата им на пажа, Изабел се приближи до един прозорец. Във въздуха се носеше лекият аромат на пчелен восък, а в камината гореше огън. Тя не можа да се въздържи и си помисли какво ли щеше да бъде да живее в такъв разкош и да си почива в същата тази стая, като чете книга или се

наслаждава на прекрасния изглед към парка. Но единственият начин да получи положение тук беше Хелън да се обвърже с високомерния лорд Керн.

Изабел потръпна и това я разстрои. Толкова за завистта.

Безпокойството ѝ попречи да седне при другите две жени. Сега, когато бе успяла да се вмъкне в тази крепост, трябваше да измисли някакво извинение и да се измъкне. Ако късметът не ѝ изневереше, щеше да ѝ трябва не повече от четвърт час, за да постигне целта си.

Тя притисна длан към кръста си и се приближи към Хелън.

— Милейди, страхувам се, че имам неотложна нужда. Трябва да намеря стаята за отдих.

Хелън скочи на крака.

— Какво има? Болна ли си? Веднага ще се върнем у дома.

— Нуждата ми не търпи отлагане. — Изабел сведе скромно поглед. — Дойде ми месечният посетител. — Това не беше изцяло лъжа, тя наистина очакваше цикълът ѝ да започне след ден-два.

— О! Горкичката. Ще позвъня за слуга.

Хелън тръгна към звънеца, но Изабел я улови за ръката.

— Недей, моля те. Неудобно е да искам помощ от паж. Ще се кача горе и ще намеря някоя прислужница.

— Не можеш да отидеш сама. Гили, бъди така добра да придружиш братовчедка ми.

Изабел даде знак на възрастната гувернантка да си остане на мястото.

— Моля ви и двете да останете и да си довършите чая. Настоявам. Мога и сама да се погрижа за нуждите си.

Преди те да успеят да възразят нещо, Изабел се измъкна бързо от дневната. Сетивата ѝ бяха изострени от очакване. Най-накрая беше получила търсената възможност и сега тя смяташе да се възползва от нея на всяка цена.

„Ако ви открия в близост до Линууд, няма да ви се размине.“

Вдигна полите на тъмносинята си рокля и се затича с лекота по стълбите. Лорд Керн можеше да върви по дяволите. Изабел нямаше намерение да си губи времето, като се страхува от него. Какво можеше да ѝ направи, освен да беснее пред нея?

— Проституцията е бичът на нашето общество — обяви господин Бертан Суини, който бе спрял Керн пред залата на Камарата на общините, за да поиска подкрепата му за един нов проектозакон. — Човек не може да тръгне по „Странд“, без до него да се приближи някоя жена, готова да продаде услугите си за един шилинг или за малко джин. Публичните домове в този град са хиляди. Те трябва да бъдат затворени до един, за да бъдат защитени моралните ценности на нашата велика нация.

Преди две седмици Керн би се съгласил с консервативната политика на Суини. Сега той се сети с тревога за старата проститутка Персефона, която лежеше повалена от болест, с която се бе заразила при упражняването на професията си.

— А какво ще стане с тези жени? Как ще си изкарват прехраната?

— Това не е наша грижа, милорд. — Суини се ухили и потупа Керн по ръката, сякаш двамата бяха равни по социално положение. — Нека уличниците да се ваят в канавките, където им е мястото.

— Не мога да дам съгласието си за предложение, което би довело до огромно увеличение в броя на мизерстващите, които обикалят този град.

Суини го зяпна.

— Но точно вие от всички хора би трябвало да подкрепите предложението ми пред приятелите си в Камарата на лордовете. Като се има предвид, че баща ви, херцогът, е известен развратник...

— Нито дума повече — прекъсна го с леден глас графът.

— Този град се нуждае от по-строго прилагане на законите, които вече сме приели. Покажете ми проектозакон за това и с удоволствие ще го подкрепя. Приятен ден, господине.

Керн тръгна към изхода, оставяйки Суини да гледа смаяно след него.

Срещата със Суини отново разбуди вътрешните му терзания и след една сутрин, прекарана в слушане на дълги речи, Керн се изкушаваше да изостави гражданския си дълг. Той изпитваше копнеж да се катери по хълмовете на Дербишър, където се намираше домът, в който беше прекарал детството си, да вдишва чистия въздух, да избяга от проблемите на града и да се концентрира върху проблемите на имението. Сватбата му щеше да се състои само след шест седмици и

Хелън сигурно щеше да му прости едно кратко отсъствие. Може би тогава щеше да успее да се отърси от упоритото безпокойство, което го измъчваше.

Но имаше едно нещо, което не му позволяваше да напусне Лондон.

Изабел Дарлинг.

Двете с Хелън бяха имали намерение да прекарат деня, избирайки сватбени дрехи за Хелън, която през смях бе казала, че не било необходимо младоженецът да се влачи с тях. Керн не бе имал никакво желание да обикаля безброй магазини за шапки и ръкавици и бе посрещнал с облекчение думите на годеницата си. Изабел не можеше да се забърка в големи неприятности с едно излизане на пазар.

Дали?

Тя можеше да се срещне с някой надут тъпанар като Мобри. Онези тъмни очи щяха да проблеснат прелъстително, устните ѝ щяха да оформят усмивка на сирена, тя щеше да разклати бедра и да му даде знак, подмамвайки горкия нещастник да извърши нещо недискретно...

Керн стисна юмруци. Изабел Дарлинг никога нямаше да се омъжи за почтен мъж. Никога.

Освен това той трябваше да вземе предвид и опасността, която представляваха мемоарите на майка ѝ. Въпреки че в момента Изабел нямаше да посмее да ги публикува, за да не се изобличи сама, графът знаеше, че тя щеше да се опита да се възползва от всяка възможност за изнудване, която ѝ се удадеше. Тази сутрин той бе дал нареждания на слугите си, целящи да предотвратят подобно нещо. Защо тогава се чувстваше толкова неспокоен?

Излезе от сградата на парламента и видя, че каретата му го очаква. Пажът скочи да отвори вратата с изображения върху нея герб на графа и докато се качваше, Керн подхвърли троснато на кочияша:

— У дома.

Изабел погледна през рамо към дългия, елегантен коридор и видя единствено една прислужница, която се олюляваше под тежестта на куп чаршафи и вървеше в противоположната посока. Над горния етаж цареше гробна тишина.

Изабел свали бонето си и уви връзките му около ръката си. След това притисна ухо до боядисаната в бяло врата. Отвътре се чуваше

някакъв ядосан глас, който се повишаваше и заглъхваше. Тя не можа да долови думите. Дали беше херцогът?

Имаше само един начин да разбере.

Тя си пое дълбоко дъх, завъртя златната брава и влезе в стаята. Озова се в мрачна дневна, в която миришеше силно на лекарства. Гласът идваше от съседната стая и тя тръгна на пръсти към отворената свързваща врата.

В камината от зелен мрамор гореше огън. Очевидно собствениците не бяха щадяли средства, за да обзаведат стаята с най-хубавите дивани, столове и картини в позлатени рамки. Огромно легло, покрито със завивки от зелено кадифе, заемаше по-голямата част от стаята.

До леглото стоеше един прислужник в ливрея, който се опитваше да придума белокосия инвалид да глътне една лъжица лекарство. Херцогът замахна с ръка и отблъсна лъжицата. Кафява течност оплиска стената и лъжицата падна на пода.

— Махай се, идиот такъв! Искаш да ме отровиш, а? Донеси ми пистолетите за дуел и се бий като мъж!

Отрова? Изабел наостри уши. Ако херцогът подозираше други, че искат да му направят нещо, не беше ли това признак на нечиста съвест?

— Ваша светлост, доктор Садлър казва, че лекарството ще ви помогне. — Слугата вдигна лъжицата и взе едно кафяво шишенце от масата до леглото.

Този път херцогът отвори уста и изпи лекарството. Миг по-късно изплю течността в лицето на прислужника.

Мъжът отскочи назад и започна да бърше лицето си с ръкава на дрехата си. Тъмни петна се появиха върху предната част на светлосинята му ливрея.

Херцогът отметна глава назад и избухна в смях.

— Мислиш си, че можеш да надхитриш Линууд, а? Това да ти бъде за урок. Да ме държиш в това легло.

Изабел видя, че ѝ се удава прекрасна възможност, и тръгна бързо напред.

— Ще трябва да си смениш дрехите — каза тя на слугата. — Аз ще остана при Негова светлост, докато се върнеш.

Прислужникът се обърна и на лицето му се изписа тревога.

— Тук е забранено да влизат непознати, госпожице.

— Няма проблем. Аз съм приятелка на семейството, братовчедка на лейди Хелън Джефрис.

— Братовчедка, а? — каза херцогът. Широка усмивка откри пожълтелите му зъби и той потупа с ръка по леглото. — Седни, хубавице.

— Не ми беше казано, че ще имаме посетители. — Прислужникът се втренчи с подозрение в нея. — Съжалявам, госпожице, но ще позвъня за помощ.

— Да, направи го — реши да блъфира тя. — Кажу на целия персонал, че не можеш да си свършиш работата. Кажу на всички, че не можеш да се грижиш както подобава за Негова светлост. — Когато мъжът се поколеба до кадифения шнур, който висеше близо до стената, тя си придаде възможно най-суров вид и каза: — Побързай. С малко късмет ще отсъстваш само няколко минути.

— Изчезвай, мръсен плъх — добави херцогът, който седеше намръщен в леглото. — Не ти я давам — тя е моя. — Той сграбчи една сребърна купа от масата до леглото и я хвърли по прислужника.

Мъжът успя да хване купата, но течността в нея го заля. Той се намръщи и отстъпи, хвърли още един подозрителен поглед на Изабел и излезе от стаята. Вратата се затръшна след него.

Изабел беше сама с херцог Линууд.

Той изглеждаше стар и сбръчкан, мъж, който отдавна бе преминал разцвета си. Тънки синкави вени покриваха носа и бузите му като паяжина. Той беше облечен в огромна нощница с дантели на ръкавите, яката ѝ беше отворена и откриваше сивите косми върху широките му гърди. Разрошени бели кичури падаха от двете страни на лицето му, което някога сигурно бе било много красиво. Очите му бяха зелени.

Също като на Керн.

Този мъж обаче не притежаваше желязната воля и почтеността на сина си. Линууд беше един отвратителен развратник, който беше познавал интимно майка ѝ. Тази мисъл накара Изабел да се почувства неспокойна. Въпреки че бе обичала веселата си, търсеца удоволствия, майка, самата тя никога нямаше да може да води такъв порочен живот и никога нямаше да може да остави щастието си в ръцете на мъж,

който отказва да се ожени за нея, защото смята, че стои твърде високо над нея само заради потеклото си.

— Не стой и не зяпай така — каза херцогът. — Ела по-близо. Дай да те огледам по-добре.

Изабел пристъпи една крачка по-напред.

— Дойдох да ви задам няколко въпроса, Ваша светлост.

— Въпроси, друг път. Тук аз задавам въпросите. Ти ли си онази, която изпратих да повикат?

— Която сте изпратили да повикат?

— Няма значение, няма значение. Просто ми кажи как се казваш.

— Изабел. — Тя се вгледа внимателно в него и добави: — Изабел Дарлинг.

Херцогът се изсмя сухо и удари с длан върху дебелия юрган.

— Тогава ела, скъпа. Ела при мен, нахална уличнице. — Той направи движение с показалеца си, сякаш я подканваше да побърза.

Кожата ѝ настръхна, докато Изабел гледаше в неразбиращите му очи.

— Не ме разбрахте. Фамилното ми име е Дарлинг. Аз съм дъщерята на Аврора.

— Аврора? — Той премигна объркано. — Аврора Дарлинг?

Изабел кимна.

— Тя ви е наричала Зевс. Описала ви е в спомените си.

Устните му се свиха презрително.

— Сега си спомням. Дръзката кучка си беше позволила да пише за мен без мое съгласие. Когато ѝ казах да престане, тя ме прати да си вървя с раздрано ухо, сякаш бях някакво конярче.

Негодуванието, което изкриви чертите му, изненада Изабел. Дали не беше той? Този полуумен инвалид ли беше убиецът на майка ѝ?

Изабел заговори, като подбираше внимателно думите си.

— Сигурно сте били бесен. Какво бихте направили с жена, която ви е ядосала?

— Имам си начин да се оправям с твърдоглави женски. — На лицето му се изписа похотлива усмивка и той отново ѝ даде знак да се приближи. — Ела тук и ще ти покажа.

Изабел остана да стои пред леглото. Тя не беше забравила, че проклетите мемоари бяха скътани в тайния джоб на роклята ѝ.

— Вие сте посетили Аврора около месец преди смъртта ѝ миналата пролет. Върнахте ли се да я видите след това?

— Смърт? — Той поклати глава. — Що за щуротии са това?

— Няма как да не сте знаели. Тя се разболя тежко няколко дни след вашето посещение. — Нещо стегна гърлото на Изабел и гласът ѝ се превърна в шепот. — Може би сте ѝ дали нещо да яде или да пие.

— А? — Той се хвана за ухото. — Какво си ми донесла за пиене? Не искам повече от онова проклето лекарство.

Дали нарочно се правеше, че не чува? Не ѝ оставаше много време. Прислужникът щеше да се върне скоро, а Хелън я чакаше долу. Изабел реши да разкрие какво ѝ бе казала Мини.

— Един мъж е бил забелязан да влиза в стаята на майка ми в нощта, преди тя да се разболе. Кога я видяхте за последен път?

— Болна — измърмори той. — Омръзна ми да слушам за болести. Донеси ми таблата. С теб ще изиграем една партия.

— Не съм дошла тук да играя игри, Ваша светлост. Просто съм любопитна. Носили ли сте подарък на майка ми? Може би кутия сладки? Или бутилка вино? — Ако той бе решил да ѝ попречи да напише мемоарите си, би могъл да сложи арсеник в храната или питието ѝ.

— Престани да дърдориш. Никога не съм обичал жените, които приказват твърде много. — Той посочи към другия край на стаята. — Там е.

Кое? Изабел се обърна рязко, сякаш очакваше да види бутилка с отровно вино или подписано признание, но видя само една дъска за табла, поставена върху маса с плот от мрамор.

— Донеси я тук — каза кисело херцогът — Или ще те отпратя.

Какво се надяваше да постигне той с изиграването на една игра? Защо просто не отрече вината си за смъртта на майка ѝ и с това не сложише край на разговора?

Тя реши да изпълни желанието му, отиде до масата, взе таблата и я отнесе до долния край на леглото.

— Не там — каза Линууд — Тук. — Той потупа мястото до себе си.

Изабел се приближи предпазливо. Той изглеждаше безопасен, раменете му бяха приведени, а ръцете му — скръстени в скута. Освен

това беше и инвалид, който не можеше да става от леглото. Въпреки това тя се радваше, че не беше забравила да вземе камата си.

— Може би поне ще ми кажете как сте научили, че Аврора пише мемоари — каза Изабел, докато оставяше таблата върху юргана. — Някой от другите ѝ любовници ли ви каза?

Той не отговори. Тя погледна нагоре и видя странен блясък в погледа му. Херцогът нададе победоносен вик и скочи към нея.

Ръцете му се стрелнаха напред и я дръпнаха върху леглото. Бедрото му удари дъската за табла и пуловете и заровете се разпиляха. Изабел се опитваше да се измъкне, като се извиваше с всичка сила, но той се оказа изненадващо силен и успя да я задържи.

— Пипнах те! — изсумтя херцогът. — Това беше хубава шегичка, Аврора. Достатъчно добре ли играх?

Той я мислеше за майка ѝ? Сигурно беше луд, напълно луд.

— Грешите! — извика Изабел. — Аз съм Изабел. Пуснете ме веднага!

Той се ухили.

— Винаги си обичала да си играеш на гоненица. Помниш ли, когато се направих на разбойник и те гоних из конюшните зад дома на Карлтън? Късмет извадихме, че стоновете ти не събудиха регента.

— Аз не съм Аврора.

— Разбира се, че не си. Ти си една палава девица и аз ще те обезчестя.

Херцогът се разсмя и плъзна ръка към гърдите ѝ. Тя замахна да го удари, но ръката ѝ се оплете във връзките на бонето ѝ. Той осъзна проблема ѝ и се разсмя още по-силно.

Изабел имаше чувството, че всеки момент ще повърне. Да можеше само да достигне камата си.

— Дявол да го вземе — възкликна херцогът. — Сложила си някакъв шибан корсет. Обърни се.

Изабел успя да се отърси от паниката и се престори на покорна. Това може би беше единствената ѝ възможност. Докато той отместваше тялото си, тя плъзна ръка в джоба си и треперещите ѝ пръсти стиснаха дръжката на оръжието.

ГЛАВА 7

Тя беше нахлула в дома му.

Керн свали ръкавиците си и се втурна по главното стълбище, като вземаше стълбите по две наведнъж. Беше се прибрал преди малко и веднага му бяха съобщили, че лейди Хелън Джефрис и госпожица Изабел Дарси го очакват в дневната. Нещастният паж си беше спечелил един строг укор затова, че ги беше пуснал, въпреки че Керн не възнамеряваше да го наказва за провинението му.

Той също познаваше силата на тъмните, хипнотизиращи очи на Изабел. Ако някой трябваше да бъде наказан, това беше само тя.

Хелън го посрещна с чаша чай в ръка на отворената врата на дневната. На устните ѝ беше изписана наивна усмивка.

— О, Джъстин! Толкова се радвам да те видя.

— Милейди. — Той се поклони, влезе в стаята и се огледа бързо. Изабел обаче не седеше до масата, на която бе сложен подносът с чая и сладките. Тя не се виждаше и в някой от столовете до прозорците, нито пък четеше книга в ъгъла.

В стаята беше само госпожица Гилбърт, която скочи бързо от мястото си и направи реверанс.

— Милорд! — изписка тя и допря кърпичката до устните си. — О, боже. Ах, горката аз.

Керн се обърна към Хелън.

— Къде е госпожица Дарси?

Хелън се изчерви и се наведе да остави чашата си на сребърния поднос.

— Тя трябваше да остане сама за малко.

— Къде?

— Тя... имаше неотложна нужда.

Керн мигновено осъзна на какво се дължеше изчервяването на гонимата му и колко дяволски хитро бе постъпила Изабел.

— От колко време я няма?

— Може би около петнайсет минути. Сигурна съм, че ще се върне скоро.

Дявол да го вземе.

Той захвърли ръкавиците си и тръгна към вратата, но една малка ръка го хвана за ръкава на сакото.

— Седни, Джъстин — каза Хелън. — Ще ти наля чаша чай, след което можем да прегледаме списъка с гостите за сватбата ни.

— По-късно.

— Сега — каза тя с нехарактерна за нея твърдост. — Ти несъмнено си сърдит, че пренебрегнах желанията ти и дойдох да те посетя. Като независима жена обаче настоявам да упражнявам правото си за самостоятелни решения.

Графът осъзна мрачно, че за това беше виновна Изабел. Тя бе използвала влиянието си, за да измами това сладко, наивно момиче. И всичко това само за да влезе в дома му и да създаде бъркотия.

За да изпълни плана си за изнудване.

— Уверявам те, че не ти се сърдя — каза той и потупа Хелън по ръката с нежност, която прикриваше гнева, който кипеше в него. — А сега, ако ме извиниш, аз също имам неотложна нужда.

Изабел беше прилекнала върху леглото и наблюдаваше внимателно херцога. Зелените му очи бяха облепени от удивление, като на дете, чиято играчка е била отнета. Той вече не беше злорадстващият мъж, който ѝ се беше нахвърлил преди няколко минути, и сега лежеше съвсем неподвижно.

За това имаше сериозна причина.

Изабел беше допряла камата си до срамните му части.

— Докоснете ме още веднъж и вече няма да бъдете мъж.

Без да сваля поглед от него, тя пропълзя бавно назад по леглото, като се молеше той да не се опита да я предизвика. Сърцето ѝ биеше учестено. Единствените звуци в стаята бяха шумоленето на полите ѝ и учестеното ѝ дишане. Когато стигна до долния край на леглото, тя спусна крака на пода, стана и се оттегли бавно назад. Все още усещаше ръцете на херцога върху тялото си. Същите онези ръце, които някога бяха доставяли удоволствие на майка ѝ.

Изабел обаче не можеше да си позволи да мисли за това. Трябваше да се възползва от възможността да му зададе още няколко

въпроса. Да. Трябваше да се възползва от покорството му.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои, но не успя.

— Сега, след като най-последно привлякох вниманието ви, Ваша светлост, може би ще ми кажете истината. Сложили сте арсеник или някаква друга отрова в храната, която сте дали на майка ми, нали? Може би в кутия шоколадови бонбони.

Той я гледаше втренчено с празен поглед.

— Шоколадови бонбони? Че кога съм ти давал шоколадови бонбони?

— Не на мен. На майка ми, Аврора Дарлинг. Тя беше отровена...

Външната врата зад нея изскърца и в стаята нахлу студен вятър. Бързи стъпки започнаха да се приближават към спалнята на херцога.

Прислужникът.

Коленете на Изабел за малко щяха да се подкосят, въпреки че тя не свали погледа си от херцога. Само ако имаше още малко време.

— Върви си. С Негова светлост имаме личен разговор...

— Внимавай! — извика Линууд и размаха широките ръкави на нощницата си. — Тя има нож.

Една ръка се вкопчи в китката на Изабел и тя извика от болка. Камата се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода. Миг по-късно тя се озова лице в лице с леденото изражение на лорд Керн.

Керн стискаше силно ръката ѝ. Изабел искаше да възрази, но от гърлото ѝ излезе само сухо грачение. Успя да се овладее и отвърна смело на погледа му. За миг двамата останаха да се гледат в безмълвна борба за надмощие. След това графът я пусна толкова внезапно, че тя политна назад и се блъсна в стената. Не можа да се задържи на крака и падна на пода.

Лорд Керн вдигна камата и я прибра във вътрешния джоб на сако си.

Господи. Бяха я заловили. Въпреки това сега Изабел изпитваше някакво странно чувство на безопасност. Беше се спасила от лудия херцог.

— Хлапачката се опита да ми отреже топките. — Линууд сложи ръце върху въпросната част от анатомията си. — Нищо не разбирам. Тя ме подмами, играеше си с мен.

— Госпожица Дарлинг обича да играе игрички — каза Керн и ѝ хвърли смразяващ поглед.

Тя направи огромно усилие, но успя да вдигне брадичката си и се втренчи гневно в него.

— Влязохте тъкмо навреме, милорд. Ако не бяхте дошли, сега баща ви щеше да бъде сопрано.

Керн сякаш не я чу. Той отиде до леглото и помогна на баща си да се пъхне под завивките.

— Успокойте се, Ваша светлост. Тя няма да ви притеснява повече.

— Ти не ми позволяваш да се забавлявам дори с една уличница — изплака херцогът, след това внезапно стовари юмруци върху леглото. — Проклет тъмничар! Това е моят дом и ще се срещам, с когото си искам.

Керн спокойно наля една доза от лекарството в кафявото шишенце и поднесе лъжицата към устните на баща си.

— Пийте.

— Не.

— Пийте — повтори графът.

— Това ще ме кастрира по-бързо от ножа.

— Вас ви кастрира болестта ви. А сега пийте заради собственото си здраве.

Линууд пое течността в устата си, но не я глътна. Той хвърли лукав поглед към сина си, но Керн бързо го стисна за носа и го принуди да преглътне. Линууд се закашля и избърса устата си с ръкава на нощницата.

— Студенокръвно копеле.

— Тук вече грешите. — Керн млъкна, но лицето му остана скрито от погледа на Изабел. — Аз определено не съм копеле.

Изабел тъкмо се беше зачудила на какво се дължеше враждебността в отношенията между бащата и сина, когато вратата се отвори и прислужникът влетя в стаята, облечен в чисто нова ливрея. Когато видя лорд Керн, той започна да се кланя и да се извинява. Графът му даде няколко нареждания и се отдалечи от леглото.

Изабел се изправи и прикри потръпването си, когато той тръгна към нея. Лицето му беше мрачно. Той я хвана за ръката, измъкна я от спалнята и я отведе в коридора. Тя едва успяваше да върви в крак с него, тъй като полите на роклята ѝ пречеха, а бонето ѝ се удряше в бедрото ѝ.

Той не можеше да я заплашва, нямаше да му позволи това. Хелън чакаше долу и графът можеше само да беснее, след което да остави Изабел на мира. Но какво значение имаха няколко гневни думи, след като тя беше постигнала целта си и бе говорила с херцога?

Не че беше научила нещо полезно. Щеше да ѝ се наложи да се върне тук...

— Линууд е полудял — каза тя. — Затова не го пускате да излиза от стаята си. Не можете да сте сигурен, че ще се държи прилично на публично място.

Керн ѝ хвърли един мрачен поглед.

— В момента лудият не е той.

С тези заплашителни думи той отвори една от множеството врати от двете страни на коридора и вкара Изабел в някаква огромна спалня. Спуснатите завеси на прозорците не позволяваха на дневната светлина да влезе в стаята. Столовете и леглото бяха покрити с чаршафи, за да не се прашат.

Графът я пусна и започна да крачи с едва сдържан гняв до камината и обратно. Токовете на обувките му чукаха отчетливо по дървения под.

Изабел усети как кожата ѝ настръхва и смелостта ѝ започна да отслабва пред проявата на студена мъжка ярост.

— Бих искала да се върна при лейди Хелън. Тя сигурно се чуди какво ме е задържало толкова дълго.

Тръгна към вратата, но Керн ѝ препречи пътя.

— Нека да се чуди. Сигурен съм, че ще успеете да измислите някаква лъжа.

— Не е прилично да оставаме насаме. Ще предизвикаме скандал.

— Трябваше да помислите за това, преди да се опитате да подмамите един възрастен мъж. — Керн я изгледа, сякаш я смяташе за достойна само за презрение. — Вие несъмнено сте се опитали да подсладите изнудването, като сте му предложили тялото си. Искам да знаете, че аз имам правен контрол върху делата на Линууд, така че усилията ви са били напразни.

— Не съм го изнудвала.

— Така ли? Тогава да не сте се надявали да заемете мястото на майка си в леглото му?

Изабел сграбчи една от колоните на леглото. Защо я болеше толкова от незаслужените обиди на Керн?

— Не съм се опитвала да подмамя баща ви в леглото. Той само си представяше това. Вие познавате болестта му по-добре от мен.

— Но освен това познавам и вашето лукавство. Вие бихте предложили тялото си на всеки, който носи панталони.

— В такъв случай паметта ви изневерява, милорд. При първата ни среща вие бяхте този, който ми направи предложение.

— Така е — каза той с тих и заплашителен глас. — Жалко, че никога не съм си позволявал да опитам онова, което с такава лекота давате на другите мъже.

Керн тръгна към нея и по тялото на Изабел премина странно усещане. Той излъчваше сила като разгневен бог, слязъл от небесата, за да накаже някой провинил се смъртен. Мрачната решителност, изписана на лицето му, би трябвало да я уплаши, но Изабел стоеше като омагьосана и не мръдваше от мястото си. Беше обзета от някакво странно вълнение и нямаше да може да побегне дори ако животът ѝ зависеше от това.

Ръцете му се увиха около тялото ѝ, пръстите му повдигнаха брадичката ѝ, но преди той да използва сила, тя се надигна на пръсти да го посрещне. Графът изстена името ѝ и тя затвори очи, за да се наслади по-добре на близостта на мускулестото му тяло. Целувката му сякаш я разтопи и Изабел се почувства обзета от треска. Езикът му проникваше в устата ѝ с агресивна интимност. Божественият екстаз на страстта я караше да чувства много по-осезателно празнотата вътре в себе си, нуждата да бъде запълнена от този мъж.

Керн. Господи, тя целуваше лорд Керн. Диво. Без да мисли.

— Не — прошепна Изабел и обърна глава встрани. — Трябва да спрем. Това не е прилично.

— По дяволите приличието — измърмори той и отново я целуна дълбоко.

Изабел затаи дъх, когато голямата му длан обхвана гръдта ѝ и започна да я опипва с опитността на познавач. Този жест, който ѝ се беше сторил толкова отвратителен от страна на стария херцог, сега възпламеняваше сетивата ѝ. Тя знаеше, че не трябва да позволява такива волности на Керн, но и тя също искаше — нуждаеше се — да усеща допира му. Искаше ѝ се същата тази ръка да опознае цялото ѝ

тяло. Обзе я силно вълнение. Искаше ѝ се онова, за което бе чувала да си говорят лелите ѝ искаше да почувства плът върху плът.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, той посегна зад нея и започна да разкопчава роклята ѝ, без да отделя устни от нейните. Ръцете му трепереха — по същия начин, по който трепереше и тя от силата на чувствата, които я изпълваха. Плъзна пръсти по лицето на графа и усети мекотата на кожата му и копринената му коса. Колко невероятно беше, че можеше да възбуди толкова силна страст у мъж, когото бе смятала за безчувствен и безсърдечен. Колко невероятно беше самата тя да се чувства толкова възбудена. Струваше ѝ се, че някакво друго същество се беше вмъкнало в тялото ѝ, някакво чувствено създание, което живееше от удоволствията на плътта.

Изабел усети хладния въздух върху гърба си и потръпна леко, докато Керн се опитваше да развърже връзките на корсета ѝ. Корсетът се разхлаби и тя му помогна да го плъзне надолу, докато не остана покрита само с тънката ленена долна риза. С едната си ръка графът я придърпа към себе си, а с другата свали ризата ѝ. След това улови едната ѝ гръд в ръката си и се загледа в нея със замъглен поглед.

— Красива! Господи, ти си толкова красива!

Страхопочитанието в гласа му изпълни със задоволство. Той наведе глава и впи устни в зърното ѝ, докато Изабел не усети, че коленете ѝ се подкосяват, и тя полита назад, повличайки го със себе си. Двамата паднаха върху леглото, Изабел се озова под Керн и тежестта му изкара въздуха от гърдите ѝ и върна способността ѝ да мисли разумно.

Дори през гънките на полите на роклята си тя нямаше как да сбърка твърдия кол, притиснат към бедрото ѝ. Изабел бе чувала доста често лелите си да описват мъжката анатомия и вечната нужда на мъжете да се съвкупяват. Като се имаше предвид колко силна бе нейната собствена нужда, от катастрофата ги делеше само една крачка.

Тя сложи ръце на раменете му и се опита да го отблъсне, но със същия успех можеше да отблъсне и гранитна стена.

— Керн, не. Не трябва да правим това. Не можем.

— Можем, и още как — измърмори той срещу гърлото ѝ. — Желая те. Имам нужда от теб.

Това бяха думите, които тя беше мечтала да чуе прошепнати от някой безименен любовник в самотното ѝ легло. Графът премести

устни към гърдите ѝ и горещината на целувките ѝ започна да сломява съпротивата ѝ. След тона той посегна надолу и се опита да вдигне роклята ѝ.

Мемоарите. Той можеше да открие дневника. Малката книжка беше у нея...

Тази мисъл я отрезви. Керн беше неин заклет враг, единственият човек, който можеше да провали плановете ѝ.

— Чуй ме — опита се да го спре тя. — Това не може да продължава повече.

— За бога, престани да говориш. — Той захапа нежното зърно на едната ѝ гърд.

Изабел си пое дълбоко дъх, за да се противопостави на еротичното удоволствие и на безумното желание, което пораждаше близостта на този мъж. Тя хвана брадичката му с длани, повдигна лицето му и го накара да я погледне в очите. Примитивната страст, която видя в тях, беше ужасяваща... и удивително съблазнителна.

Тя изрече с мъка думите.

— Хелън чака долу.

Той се загледа в нея с полузатворени очи, докато пръстите му галеха кожата ѝ и караха вълни на удоволствие да преминават по тялото ѝ. Изабел видя мига, в който той осъзна смисъла на думите ѝ. Очите му се разшириха и безумието го напусна. Ръцете му я стиснаха по-силно, но само за миг. Той изстена от раздразнение, след което скочи от леглото.

Изабел усети как я изпълва съжаление. Чувстваше се празна... самотна... опустошена. Реакцията ѝ беше безсмислена, защото нямаше за какво да съжалява. Трябваше да се радва, че беше успяла да отблъсне Керн. Трябваше да се наслаждава на очевидното му неудобство.

— Недей да лежиш така — изръмжа той през рамо. — Покрий се.

Нареждането му я накара да седне върху леглото. Тя успя да вдигне ризата, след което се зае с корсета. С крайчеца на окото си Изабел забеляза, че графът отива до едно огледало и започва да оправя вратовръзката си. Когато се обърна към нея, той отново се беше превърнал в изискания благородник с безупречни дрехи и прическа.

— Можеше да предложиш да ми помогнеш — тросна се тя, докато се напрягаше да достигне връзките на корсета на гърба си. — Не мога да оправя тези връзки.

Устните му се свиха неодобрително, но той приближи до леглото. — Обърни се.

Тя се подчини, но само защото времето минаваше. Скръсти ръце пред гърдите си, за да задържи корсета да не падне. Докато Керн стягаше връзките, пръстите му докоснаха кожата на гърба ѝ и тя си пое дълбоко дъх, за да потуши огъня, който допирът му подпали в нея.

— Много ли е стегнато? — попита той.

Тя почувства, че я обзема необяснима срамежливост, и само поклати глава. Странно беше мъж да ѝ помага да се облече, при това аристократ като този. Какво ли си мислеше за нея? Несъмнено случката преди малко беше потвърдила стократно всичките му най-лоши предположения. Сега сигурно я обвиняваше, че го беше подвела и че самият той няма никаква вина.

Графът не каза нищо. Закопча роклята ѝ и я изчака да оправи косата си и да си сложи бонето. След това отиде до вратата, отвори я и ѝ даде път като истински джентълмен.

Самообладанието му раздразни Изабел. Той се държеше, сякаш нищо не се беше случило. На Изабел ѝ се искаше да разруши високомерието му, да му напомни, че и той е обикновен мъж като всички останали. Искаше ѝ се да му докаже, че изисканите му обноски бяха само преструвка.

Отиде до него и прокара пръсти по бузата и устните му.

— Не се тревожете, милорд. Малката ви тайна е в безопасност. Поне засега.

Зелените му очи проблеснаха за миг и това беше единственият признак, че той бе застанал нащрек.

— Аз нямам тайни.

— Вече имате. — Устните ѝ се извиха в закачлива усмивка. — Кой знае, някой ден и аз мога да реша да напиша мемоарите си.

Икар винаги идваше при мен под прикритието на мрака.

Най-предпазливият от любовниците ми, преподобният лорд Реймънд Л. се забавляваше в късните часове, когато любопитните погледи не можеха да видят падението му. При мен той задоволяваше странната си склонност да се облича в моето бельо и да се прави на паднал ангел.

Сецам се за едно паметно нощно посещение. Бях прекарала най-приятна вечер с някакъв джентълмен от Корнуол и когато той си тръгна, аз си легнах само за да бъда събудена в малките часове от някой, който ме опипваше и шепнеше неприлични предложения в ухото ми. Икар беше облякъл копринена риза и чифт чорапи с жартиери, но това нямаше никакво значение за мен, защото инструментът под тези женски дрехи си беше съвсем мъжки. Какви еротични наслади споделихме тогава в тъмнината! Когато най-сетне страстта ни бе задоволена, ние се отпуснахме, сякаш горещата ни среща бе стопила ангелските му криле.

Може би се чудиш, скъпи читателю, защо съм търпяла любовник, който се срамуваше да бъде видян с мен. Може би защото бях дъщеря на строг провинциален викарий и обичах да подмамвам добрите свещеници в грях. А може би — о, да! — исках да успокоя разбитото си сърце, да запълня празнината, оставена от загубата на първата ми истинска любов.

Моят най-скъп Аполон.

ГЛАВА 8

На следващата сутрин Керн влезе в спалнята на баща си и го намери да се забавлява.

Завивките на леглото лежаха захвърлени на пода. Завесите на прозорците бяха дръпнати и слънчевата светлина нахлуваше в стаята и осветяваше Линууд, който седеше в едно кресло до прозореца, облечен в халат. Две кискащи се прислужници се опитваха да привлекат вниманието му. Той беше пхнал ръка под роклята на едната и бе заровил лице в гърдите на другата.

Керн си мислеше, че беше успял да свикне с похотливия характер на баща си, но след като бе прекарал цялата нощ, мислейки върху собственото си неморално поведение, той не можа да се въздържи и избухна.

Графът тръгна към тримата, сграбчи здраво прислужниците за връзките на престилките им и ги вдигна на крака. Те престанаха да се смеят и се втрениха ужасени в него. По-пълничката падна на колене, като се молеше:

— Не ме уволнявайте, милорд. Не искахме да направим нищо лошо.

— Не ме изхвърляйте на улицата! — изпищя другата. — Ще умра от глад.

— Повече да не сте посмели да се приближите до тази стая — каза Керн. — Махайте се.

Двете го заобиколиха отдалеч, сграбчиха мръсните чаршафи и се измъкнаха бързо навън.

Линууд скръсти ръце върху измачкания си халат. Босите му старчески крака стърчаха изпод дрехата.

— Не се ядосвай, момче. Няма нищо лошо в това човек да се позабавлява. Мен ако питаш, добре ще ти се отрази и ти да го направиш. От колко години не си спал с жена? Четиринайсет?

Погледът в огромната бездна на миналото замая Керн и му беше необходимо огромно усилие да се овладее. Вместо да позволи да бъде

въвлечен в караница, графът отиде до прозореца и се облегна на перваза. На няколко пъти напоследък баща му не бе успявал да си спомни собственото си име или пък не бе познавал собствения си син, но ако се съдеше по острия блясък на очите му, тази сутрин Линууд беше с разсъдъка си. За това поне Керн можеше да бъде благодарен.

— Къде е Мълинс? — попита той. — Нито една прислужница няма право да влиза тук в негово отсъствие.

Линууд се ухили.

— Тъмничарят ми преживя ужасно време малко преди да пристигнат прислужниците. Страхувам се, че не успях да улуча гърнето, и се изпиках върху него.

Керн потисна смеха, който напираше в него. Хитрините на баща му нямаха край.

— Отсега нататък той ще държи втори чифт дрехи в тази стая. Сега искам да те попитам за посетителката ти от вчера, госпожица Изабел Дарлинг.

— Страхотно дупе, а? Жалко, че ти не си падаш по курви.

Само че Керн си падаше — поне по тази. Цяла нощ го бяха измъчвали спомените за пищното ѝ тяло, за сладостта на целувките ѝ, за мекотата на гърдите ѝ, за невероятния миг, в който беше паднал върху нея на леглото и беше усетил бедрата ѝ под своите. Дори и сега вещицата го възбуждаше непоносимо.

Да, той изпитваше същите първични нужди, които бяха присъщи на всички мъже — само че до вчера бе притежавал способността да се контролира. Господи! Как беше забравил за Хелън?

Пръстите му се забиха в перваза.

— Госпожица Дарлинг каза нещо, което ме тревожи. Тя твърди, че не се е опитвала да те изнудва. Вярно ли е?

— Изнудване? — Линууд премигна, сякаш беше изненадан. — Че как може да ме изнудва за пари? Аз не съм спал с нея. Дори и да бях, тя щеше да бъде една от многото.

— Тя притежава мемоарите на Аврора. Сигурен ли си, че не те е заплашила да публикува помията?

— Не си спомням да е казвала подобно нещо. — Херцогът прокара ръка по набръчканото си лице. — Странно, но за миг тогава повярвах, че тя е Аврора — докато не измъкна оня нож. Понякога не мога да мисля нормално.

Керн потисна съжалението и се концентрира върху задачата си.

— Тогава трябва да се е опитала да те вкара в леглото. Ти самият каза, че е било така. — Но това беше безсмислено, след като около нея имаше достатъчно млади благородници, които можеше да подмами. — Защо иначе ще идва при теб?

— Ще ти кажа защо. Тя ме попита дали съм слагал арсеник в кутия шоколадови бонбони. — Линууд изсумтя презрително. — Никога през живота си не съм подарявал шоколадови бонбони на жена. Прътът в панталоните ми е достатъчно голям подарък.

— Арсеник. — Керн усети как изстива, въпреки че слънцето печеше в гърба му. Каква опасна игра играеше сега Изабел? — Искам да знам какво точно ти е казала госпожица Дарлинг.

— Хлапачката каза, че ще ми отреже топките! Само защото я сбърках с майка ѝ.

Керн се приближи до баща си и се отпусна на колене пред него.

— Това няма значение. Искам да знам за арсеника. Кого според нея си отровил?

— Майка ѝ, струва ми се. — На високомерното лице на херцога се изписа тъга. — Но аз не бих навредил на Аврора. С нея преживяхме много хубави моменти. Много хубави моменти. — Той сведе глава.

Керн седна на пети и се замисли. Изабел смяташе, че майка ѝ беше убита.

Невъзможно.

Въпреки това мисълта го стягаше като железен юмрук и хвърляше нова светлина върху решимостта ѝ да проникне във висшето общество. Може би Изабел наистина не си търсеше богат съпруг.

Може би се опитваше да намери убиец.

— За себе си ли ще го откраднеш? — попита Кали.

Тя стоеше зад Изабел и се отразяваше в огледалото на тоалетната масичка. На устните ѝ се виждаше усмивка, която откриваше пожълтелите ѝ зъби.

Изабел спря да оправя прическата си. Беше се усмихвала отнесено в огледалото, докато си беше представяла как си оправя косата, а съпругът ѝ я наблюдава от леглото. Тя нарочно го беше оставила без лице и без име, просто един едър мъж, който щеше да я обича. Днес обаче лицето му беше приело много познат вид...

— Кого да открадна? — попита предпазливо Изабел.

— Лорд Керн, разбира се. Цяла сутрин ми въздишаш като влюбена девица.

— Няма такова нещо — възрази Изабел. Дали пък не грешеше? Тя взе една игла и я заби в косата си. — Защо ми е дори да мисля за него? Той ще се ожени за Хелън през юни.

— Лейди Хелън може да му е приготвила брачната халка, но той иска теб.

— Не ставай смешна. Той ме презира и с най-голямо удоволствие би ме изхвърлил оттук.

— С най-голямо удоволствие ще те захвърли по гръб на леглото — каза Кали. — Знам, защото вчера ви видях заедно.

Пръстите на Изабел замръзнаха върху сребърния гребен. Никой не знаеше за еротичната сценка в дома на Линууд.

— Видяла си ни? Къде?

— Лорд Керн придружи лейди Хелън и теб до тук. Видях ви, докато слизахте от каретата. — Тя отиде до прозореца, погледна към улицата долу и се усмихна лукаво на Изабел. — Наблюдавах ви оттук. Графът държеше нейната ръка, но гледаше теб. Не, не гледаше, а зяпаше, сякаш искаше да ти разкъса роклята и да направи с теб всякакви неприлични неща...

— Достатъчно — прекъсна я Изабел, когато усети как по тялото ѝ се разлива топла вълна. — Доста смели предположения правиш само от един поглед.

— О, не съм съгласна — възрази Кали. — Между другото, забелязала ли си колко са големи ръцете му?

— Не. — *„Да, много добре помня топлината на пръстите му около гърдите ми.“*

— Е, аз определено ги забелязах. А колкото по-големи са ръцете на един мъж, толкова по-голям е членът му. — Кали се приближи до Изабел. — Повярвай ми, графът има телосложение на жребец.

— Не мога да знам и не ме интересува. — *„Но си спомням какво беше да лежа под него. Спомняй си как той се движеше срещу мен...“*

— Каква сладка девственица си. Време ти е някой мъж да те запознае с изкуството на страстта. Запомни ми думите, Негово превъзходителство ще бъде добър любовник за теб.

Любовник? Вътрешностите на Изабел се свиха от ужасен копнеж. Тя се обърна към огледалото и сграбчи една кехлибарена лентичка за коса.

— Не искам любовник, така че можеш да престанеш с глупавите си фантазии.

— Я, колко сме добри днес. — Кали взе машата за къдрене, улови един кичур от косата на Изабел и сръчно оформи една къдрица над рамото ѝ. — Надявам се, че не се превръщаш в надута дама. Много скоро ще започнеш да си мислиш, че стоиш над лелите си.

Изабел се почувства виновна. Тя се завъртя на столчето и прегърна Кали през кръста.

— Съжалявам, че ти се троснах. Никога не бих си и помислила, че стоя над вас. — Тя се отдръпна и погледна Кали. — Случайно да знаеш как е леля Пърси днес?

Кали се усмихна с майчинска нежност.

— Започнала е да се оправя. Ди ми изпрати съобщение. Двете с Мини се грижат добре за нея, така че не трябва да се тревожиш.

— Да можех и аз да съм там. — Това беше единственото нещо, за което Изабел съжаляваше в този маскарад. От нея обаче се очакваше да се държи като почтена жена, която не знае какво е публичен дом. Колко хубаво щеше да бъде, ако успееше да се отбие при лелите си, когато с Хелън излезеха за дневните посещения.

Но ако го направеше, Хелън щеше да се възмути и да сложи край на крехкото им приятелство.

Още по-лошо щеше да стане, ако Хелън научеше за случилото се между Изабел и лорд Керн. Как така се беше оставила безпомощна в прегръдките му?

Тя си пое дъх и се загледа в отражението си в огледалото. Лицето ѝ беше като на истинска дама, с малки кости и млечнобяла кожа без лунички. Деликатната арка на веждите ѝ подчертаваше кафявите ѝ очи. Но въпреки прекрасната кехлибарена рокля и модната прическа, тя не беше дама. Може би дълбоко в себе си беше същата като майка си... лека жена, непоправима романтичка, която живееше заради вниманието на мъжете.

„Ти си такава, каквато си — дъщеря на уличница...”

Изабел не искаше да остави думите на Мини да помрачат настроението ѝ и скочи от мястото си. Не, тя не беше забравила коя

беше в действителност и никога нямаше да го забрави. А и как би могла, след като Керн бе събудил страстите ѝ със забележителна бързина?

Излезе от спалнята и тръгна по коридора. Когато стигна до вратата на стаята на Хелън, се спря за малко, за да се приготви. Напоследък ѝ беше все по-трудно да играе ролята на невинната братовчедка от провинцията. Тя разтегна устни в приятна усмивка и почука на бялата врата.

Отвори ѝ госпожица Гилбърт. Възрастната гувернантка беше разтревожена и размахваше носната си кърпичка като бяло знаме.

— О, господи. Какъв ужасен обрат. Просто ужасен.

— Извинете? — За миг Изабел се ужаси, като си помисли, че е била разкрита, че някак си се е разчуло за вчерашната случка. След това с изненада видя, че Хелън беше все още в леглото. Седеше и отпиваше от чаша чай, а завивките бяха дръпнати чак до брадичката ѝ.

Изабел отиде бързо до леглото.

— Какво има? Болна ли си?

Хелън остави чашата на масата до леглото и се усмихна леко.

— Скъпа Изабел. Гърлото ми е пресъхнало, а главата ме боли ужасно. Щях да ти пратя съобщение, но се надяхах, че ще се оправя. Съжалявам, но днес ще трябва да се лишиш от компанията ми.

— Никъде няма да ходя — заяви Изабел и сложи ръка върху челото на Хелън — Но ти гориш. Да повикам ли лекаря?

— Не, това е просто обикновена настинка. Няколко дни почивка и ще се оправя.

— Тогава ще ти почета. Може би това ще те успокои.

Хелън се усмихна.

— Ти си най-прекрасната братовчедка на света. Но честно казано, предпочитам да взема няколко капки лауданум и да спя цял ден — Тя потупа Изабел по ръката. — Вие с Гили можете да ме оставите. Джъстин ще дойде с вас. Денят е прекрасен и може би тримата ще се разходите из парка.

Възможността да прекара един ден без никакви задължения се стори привлекателна на Изабел. Това беше шансът, който беше очаквала, за да продължи с разследването си. Потисна вълнението си и започна да обмисля възможностите.

— Ти спомена, че искаш да минеш през църквата, за да обсъдиш подробностите по сватбената церемония с чичо си Реймънд. С удоволствие бих отишла вместо теб.

— О, не бих могла да искам от теб да вършиш нещо толкова отегчително — възрази Хелън. — Мога да почакам, докато се оправя.

— Планирането на сватба винаги е вълнуващо. Стига да ми имаш доверие за тази работа.

— Разбира се, че ти имам доверие — отвърна Хелън с топла усмивка. — Бих ти доверила дори живота си.

„А годеника си?“ Изабел потисна въпроса и надигащото се чувство за вина. Нямаше никакви намерения към Керн. Всъщност щеше да ѝ бъде много добре никога вече да не го види. Сега трябваше само да успее да се измъкне от къщата, преди той да помрачеше настроението ѝ с нежеланото си присъствие.

Сбогува се с Хелън и тръгна по стълбите с госпожица Гилбърт. Хвърли един предпазлив поглед към дневната, за да се увери, че графът не е там. Елегантната зелена стая беше празна, така че тя тръгна направо към входната врата.

— Не трябва ли да изчакаме лорд Керн? — попита госпожица Гилбърт, която едва успяваше да върви в крак с Изабел.

— За бога, не. На него няма да му бъде приятно да ни придружи, ако лейди Хелън я няма.

Един прислужник отвори вратата. Изабел излезе на верандата, когато един файтон спря зад каретата на маркиза. Лорд Керн скочи от капрата и хвърли юздите на един коняр.

Сърцето на Изабел се сви. Ама че лош късмет. Графът тръгна по стълбите. Цялото му тяло излъчваше гняв.

— Къде е Хелън? — попита той и погледна към отворената врата зад двете жени.

— О, милорд, ние трябва да бъдем вестители на лоши новини! — завайка се госпожица Гилбърт. — Горкото дете се разболя.

— Сериозно ли е?

— Настинка — поясни Изабел, — но достатъчно силна, за да не ѝ позволи да стане от леглото. Предлагам ви веднага да отидете в някой цветарски магазин и да ѝ поръчате един букет, за да ѝ повдигнете настроението. Ако ни извините, с госпожица Гилбърт трябва да свършим нещо.

Той ѝ препречи пътя тъкмо когато тя понечи да подмине. Зелените му очи се присвиха подозрително.

— И какво е това нещо?

— Обещах на Хелън да се погрижа за няколко малки подробности във връзка със сватбата ви. Ще се върнем след час-два. — Тя отново се опита да мине край него, но този път я спря пискливият глас на госпожица Гилбърт.

— С госпожица Дарси трябва да посетим преподобния лорд Реймънд Джефрис. Ако, разбира се, вие не смятате, че е неприлично две дами да посетят един джентълмен, като се има предвид, че той е свещеник.

Керн се втренчи в Изабел.

— Прилично е един джентълмен да придружи братовчедката на годеницата си до църквата. Госпожице Гилбърт, вие оставате тук.

Гувернантката се опита да възрази нещо, но той улови Изабел под ръка и я поведе по стълбите към файтона. Натискът на топлите му пръсти накара кожата ѝ да настръхне и сърцето ѝ заби по-силно. От него лъхаше на мрак и опасност. Тя усещаше, че в него кипи буря, която сякаш всеки момент щеше да се разрази. Той несъмнено обвиняваше нея за целувката им.

Изабел вървеше с вдигната глава. Истината беше, че той беше този, който трябваше да се срамува от поведението си. Той беше виновникът, а не тя.

Той беше и човекът, който беше провалил плановете ѝ за днес. Как щеше да успее да разпита свещеника, след като Керн щеше да бъде с нея?

— Пуснете ме веднага — изсъска тя. — Нямам намерение да ходя никъде с вас.

— Тогава направете сцена. Ако смееете.

Преди Изабел да успее да му отговори, ръцете му обвиха кръста ѝ. Големите му, силни ръце.

Когато той я повдигна и я качи във файтона, тя вече не можеше да възрази нищо. Миг по-късно Керн се метна на седалката до нея. Графът ѝ хвърли изпепеляващ поглед, след което хвана юздите и подкара коня.

— Така — каза след малко. — Искам да знам каква работа имате с лорд Реймънд.

— Хелън ме помоли да обсъдя с него сватбената церемония.

— Истинската причина — настоя той. — Познати са ми вашите номера. Подозирам, че сте имали намерение да го притеснявате, както сте направили и с баща ми...

— И с вас — прекъсна го тя. — Не забравяйте, че направих същото и с вас.

Погледът му се спря на устните ѝ и тя потръпна леко. Миг по-късно той отново насочи вниманието си към улицата.

— Този неприятен инцидент няма нищо общо с онова, което искам да знам.

От отрицателното му мнение я заболя, а болката я накара да се ядоса.

— О, напротив, има. Този неприятен инцидент показва каква жена съм аз. Подмамвам мъжете в лапите си. Изкушавам ги да извършат грях. Омагьосвам ги и след това им изсмуквам парите.

Той повдигна леко вежди.

— Днес определено не сте в добро настроение. Сигурно съм провалил плановете ви.

— Така е. Бях планирала интимна среща с лорд Реймънд — Решена да разбие самообладанието на Керн, Изабел го погледна с най-чувствената си усмивка. — Въпреки че, ако желаете, можем да направим тройка.

Тя с удоволствие забеляза как едно мускулче на лицето му се стегна.

— Не си играй с мен, Изабел. Знам какво си намислила.

— Разбира се — изнудване. Аз прелъстявам богати господа и след това ги изнудвам. Това е доста лесен начин човек да изкара добри пари.

— Вчера ми казахте, че не сте били в дома на баща ми, за да го изнудвате.

— Така ли? — Той беше успял да я свари неподготвена, но Изабел все пак успя да се засмее безгрижно. — Е, сигурно съм излъгала. Вие знаете, че не може да се вярва на нито една моя дума.

— Чудя се дали е така. — Докато спираха зад някаква каруца, той огледа продължително Изабел. Погледът му я накара да се почувства неспокойна, сякаш той можеше да проникне през пластове от лъжи и да прозре истинската ѝ цел. — Тази сутрин бях на

посещение при баща си, от което научих доста интересни неща. Той каза нещо изненадващо.

— И какво точно? Каза ли ви как се вмъкнах при него в леглото? И как, когато той отказа да плати исканата от мен цена, аз измъкнах камата си, за да го накарам да отстъпи?

Графът я погледна мрачно и тя отново изпита безпокойство.

— Каза ми, че сте го обвинили в убийството на Аврора Дарлинг.

ГЛАВА 9

Керн видя как Изабел пребледнява. Кафявите ѝ очи се разшириха. По тялото му премина студена тръпка. По дяволите, тя наистина вярваше, че Аврора Дарлинг не беше умряла от естествена смърт.

И смяташе, че убиецът ѝ беше баща му.

Изабел примигна и сведе поглед към паважа.

— Убийство? Не мога да си представя откъде му е дошла тази мисъл — каза тя с твърде невинен глас. — Сигурно е по-луд, отколкото мислех.

— Той цитира вашите думи.

— Откъде знаете, че ме е цитирал точно? Вие не бяхте там.

Тя отричаше и това го раздразни. Изабел заслужаваше да бъде наказана, че беше притеснила един болен старец. Той хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите.

— Не се опитвайте да ме заблуждавате, госпожице Дарлинг. Ако продължавате да преследвате баща ми с измислени обвинения, ще се погрижа да бъдете изхвърлена от обществото и да се върнете в бордея, където ви е мястото.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Няма да посмеете. Ако го направите, ще публикувам мемоарите.

— Наистина ли? А може би истинската ви цел е да разкриете един убиец? Човек, за когото смятате, че принадлежи към висшето общество.

Изабел стисна устни.

— Не съм длъжна да ви казвам нищо за намеренията си. Защо просто не спрете и не ме оставите да сляза? Предпочитам да вървя пеш до църквата, отколкото да търпя присъствието ви.

— О, не — отвърна графът през стиснати зъби. — Вие ще останете с мен. Докато не ми кажете цялата истина.

Тя вдигна гордо глава.

— В такъв случай ви съветвам да се пригответе за един отегчителен следобед, милорд.

Той изпита желание да я хване и да я разтърси с всичка сила. Вместо това обаче дръпна юздите и подкара коня в тръс по „Мейфеър“. Тя щеше да му каже всичко и Керн знаеше точно как щеше да измъкне информацията от нея.

Изабел изправи гръб и се огледа внимателно, когато богаташките къщи отстъпиха пред обикновени магазини и по-малки къщи.

— Това не е пътят към църквата „Свети Джордж“.

— Не е.

— Карате към Странд. Къде ме водите?

— Ще видите.

След няколко минути те подминаха театъра „Ковънт Гардън“ и Керн спря файтона пред една обикновена, с нищо неотличаваща се тухлена сграда. През входната врата влизаха и излизаха хора — длъжностно лице с бяла перука и черен костюм, разплакана жена с притисната към носа кърпичка, мошеник, влачен по стълбите от пристав в червена униформа.

Изабел премигна озадачено.

— Съдът на Боу стрийт — каза тихо тя. — Защо ме доведохте тук?

— След като не желаете да бъде искрена с мен, можете да разкажете историята си на магистрата. — Той се наведе към нея, решен да постигне своето. — Но трябва да ви предупредя, госпожице Дарлинг. Слуховете тук се разпространяват много бързо и скоро цялото общество ще знае коя сте в действителност.

Керн понечи да слезе от файтона, но Изабел го спря с въздишка.

— Добре тогава — каза тя. — Искате да знаете истината, така ли? Отведете ме оттук и ще я научите.

Керн дръпна юздите и конят тръгна надолу по улицата.

— Някой от вашия кръг е отровил майка ми. Някой от вашия кръг я е убил, за да ѝ попречи да завърши мемоарите си. И независимо какви заплахи отправяте към мен, аз ще намеря убиеца и ще се погрижа той да си плати.

Убедителността в гласа ѝ го потресе. Той се ядоса на себе си, когато изпита желание да я прегърне и да я успокои.

— Къде са доказателствата ви?

— Няколко дни преди да умре... — Изабел млъкна и се загледа в ръцете си. — Майка ми е записала в дневника си симптомите на болестта. Те съвпадат с отравяне.

— Ако твърдите, че е обвинила баща ми, това са глупости — каза графът. — Линууд може да има много грехове, но не е убиец.

— Тя не посочва никого по име, но херцогът е един от няколкото нейни... бивши любовници, които са успели да научат, че тя пише мемоари, и един по един са я посетили, за да я накарат да спре. — Тя говореше бавно, сякаш признанието ѝ причиняваше болка. — Освен това Мини е забелязала някакъв господин да влиза в стаята на майка ми късно през нощта, преди тя да се разболее.

— Защо не сте представили подозренията си пред магистрата?

— Мислите ли, че някой там — тя посочи към сградата зад тях — ще ми повярва? Мислите ли, че изобщо ги е грижа за смъртта на една проститутка? — Изабел поклати глава. — Правосъдието ще се зарадва, че в този град е останала една уличница по-малко.

Горчивината в гласа ѝ изпълни Керн със състрадание. Изабел седеше с изправен гръб и гордо вдигната глава, а на лицето ѝ беше изписана тревога. За първи път той осъзна, че тя наистина бе обичала майка си и страдеше от това, че я беше загубила. Той обаче не можеше да си позволи да смекчи отношението си към нея.

— И за това вие сте решили да проведете собствено разследване. Получихте достъп до дома на Хатауей с изнудване. Днес пък сте имали намерение да стигнете до преподобния лорд Реймънд и да притеснявате и него с въпросите си.

Изабел гледаше към ръцете си, скръстени в скута ѝ.

— Ако е така, това не е ваш проблем.

— Не съм съгласен. Той случайно е чичо на бъдещата ми съпруга. Освен това е почтен джентълмен, посветен изцяло на службата си на църквата.

— Странно. Майка ми пък го описва като лукав развратник, който крие много мръсни тайни.

На няколко пъти Керн бе виждал лорд Реймънд да оглежда жените от паството си по доста многозначителен начин. Керн обаче не възнамеряваше да дава на Изабел муниции, които тя да използва в личната си война. Освен това лорд Реймънд не беше убиец. Преди много години той бе обучавал Керн и винаги се беше отнасял с

разбиране към проблемите му, когато момчето не бе имало към кого друго да се обърне. Лорд Реймънд беше почтен, сърдечен мъж, който някога бе оправил счупеното крило на една лястовица, която Керн бе намерил като малък.

— Мръсни тайни? — намръщи се графът. — Ако имате предвид дуела, на който се дължи накуцването му, това е стара история, която не е достатъчна да бъде определен като убиец. Тогава той дори не е стрелял в противника си, а във въздуха.

— Нямах предвид точно този случай.

— Но какви други тайни би могъл да има той?

Изабел стисна устни и се загледа напред.

— Нямам право да ви ги разкривам.

Тази тайнственост влудяваше Керн. Искаше му се да измъкне истината от нея с целувки, да гали това прекрасно тяло, докато тя не отстъпеше и не разголеше пред него както тялото, така и душата си. Искаше му се да намери най-близкия хан и да довърши онова, което двамата бяха започнали вчера.

По дяволите, той заслужаваше да бъде бит с камшик. Въпреки че беше сгоден за Хелън, копнееше по Изабел.

Графът насочи вниманието си към улицата и стисна здраво юздите.

— В такъв случай ще разпитаме лорд Реймънд.

— Не! — възрази тя. — Не искам да се месите.

— Независимо дали това ви харесва или не, аз вече съм замесен. Сега искам да ми кажете дали в дневника на майка ви са изброени и други господа.

— Вече ви казах достатъчно.

— Казахте ми твърде малко. Искам да прочета целите проклети мемоари. Къде са те, по дяволите?

Тя подскочи, сякаш я бяха убоили с игла.

— Скрила съм ги на сигурно място, където не могат да бъдат намерени от някой благороден сноб като вас.

— Значи трябва да повярвам на думата ви за тези обвинения. Сигурно ме мислите за пълен глупак.

Изабел го изгледа с изпепеляващ поглед.

— Напротив, милорд, аз изобщо не мисля за вас.

Дявол да я вземе с нейната дързост. Половината нощ той бе лежал, без да заспи, мислейки само за нея. Въпреки предизвикателните ѝ думи, все още си спомняше реакцията ѝ на милувките му. Как бе отвърщала на целувките му, как му беше помогнала да свали дрехите ѝ, за да може да погали меките ѝ гърди.

Той хвана юздите с една ръка и сложи другата върху нейната в скута ѝ. Топлината на плътта ѝ проникна през тънките му ръкавици за езда.

— Лъжкиня — каза той с дрезгав глас. — Изкушавате ме да докажа, че безразличието ви е престорено. Признайте си. Вие ме желаете също толкова, колкото и аз вас.

Предизвикателството му остави Изабел без дъх. Въпреки че слънцето обливаше лорд Керн с ярката си светлина, той излъчваше някаква дива сила. Докато управляваше файтона само с една ръка, той с лекота я възбуждаше с думи. За свой огромен ужас Изабел откри, че тялото ѝ отвърщаше на мъжкото му привличане. Ниско в слабините ѝ нещо пулсираше. Дори тук, пред целия свят, тя искаше той да премести пръстите си към крака ѝ, да ги плъзне по-високо... по-високо...

Изабел отблъсна ръката му.

— Гледайте си пътя. Не искам да ни пребиете някъде.

Той се изсмя мрачно.

— Карането ми е последното нещо, което би могло да ви навреди. По-скоро можете да се опарите от дързостта, с която отправяте обвинения към влиятелни мъже.

Тя беше благодарна за смяната на темата.

— Значи признавате, че един от тези аристократи е убил майка ми.

— Съгласен съм, че сред тях има аморални типове, които са способни на убийство. Но нито баща ми, нито лорд Реймънд, са между тях. — Той насочи файтона към бордюра. — И искам да знаете, че възнамерявам да ви докажа това.

Дявол да го вземе, защо си пъхаше носа в нейните работи? Как щеше да успее да измъкне верни отговори от лорд Реймънд, след като Керн щеше да я гледа намръщено през цялото време и да защитава мъжа, когото разпитваше? И все пак трябваше да опита, въпреки че нямаше начин да се отърве от графа.

Вече бяха пристигнали пред църквата „Свети Джордж“ с нейния коринтски портал и красива камбанария Керн скочи на земята да върже коня, след което отиде да помогне на Изабел да слезе. Тя не искаше да приеме помощта му и той го знаеше, личеше си по подигравателните пламъчета в очите му. Арогантно копеле. Изабел обаче знаеше, че нямаше да успее да слезе грациозно толкова отвисоко. Графът обвини големите си ръце около кръста ѝ и я свали на паважа. Тялото ѝ сякаш пламна на местата, където я беше докоснал, и Изабел побърза да тръгне по пътеката.

В църквата миришеше на восък и влажен камък. Стъпките им отекваха силно. Пейките бяха празни, а свещите не бяха запалени.

Намериха пастора да пише нещо в малкия си, уютен кабинет. Пред него лежеше отворена една малка библия в кожена подвързия. Бастунът му беше подпрян на бюрото.

Когато забеляза гостите си, преподобният лорд Реймънд Джефрис зяпна от изненада. Драскането на перото му спря внезапно. Къдравата му кафява коса и изненаданото изражение му придаваха почти момчешки вид.

Той бутна назад кожения си стол и стана, като се хвана за ръба на бюрото. Устните му се разтегнаха в любезна усмивка, сякаш си бе сложил маска.

— Джъстин, Госпожице... Дарси. Не ви очаквах.

— Надявам се, че не те безпокоим — каза Керн.

— Разбира се, че не. Правех записки за неделната литургия. — Лорд Реймънд посочи към два стола — Седнете, моля. На какво дължа това посещение?

Изабел се настани и усети втренчения му поглед върху себе си. Тя не можеше да си позволи да се чувства застрашена от него и затова си го представи как се прави на паднал ангел, облечен в дамска нощна риза и чорапи с жартиери.

— Лейди Хелън ме помоли да дойда тук — каза любезно тя. — Изглежда, че сте отказали няколко нейни покани за вечеря. Тя е загрижена за вас.

Лорд Реймънд седна отново на стола си.

— Църковните дела не ми оставят много време напоследък — каза сухо той. — Предайте съжаленията ми на племенницата ми и я

уверете, че отново ще дойде време, когато ще мога да посещавам дома й.

— Разбирам. — Изабел разбра смисъла на думите му и от това я заболя. Той нямаше да прекрачи прага на дома на брат си, докато тя живееше там. Двуличен мръсник. — Хелън ме помоли също така да обсъдя с вас подробностите по сватбената церемония, но тъй като очевидно сте много зает, можем да оставим това за друг път. Засега бих искала да ви задам няколко въпроса във връзка с майка ми.

Усмивката се изпари от лицето на свещеника и бе заменена от неодобрително изражение. Той се наведе напред в стола си.

— Въпроси? Аз прекратих неуместната си връзка с тази жена преди много години. Нямам какво повече да кажа.

— Напротив — каза Керн, който се беше облегнал на един шкаф за книги. — Госпожица Дарлинг вярва, че майка й е била убита... отровена. Тя иска да знае дали извършителят си ти.

— Аз? Убийство? — Лорд Реймънд се отпусна обратно в стола си. — Това е лудост... немислимо!

Дяволите да го вземат Керн. Изабел бе имала намерението да подходи отдалеч и да прецени реакцията на свещеника.

— Това е истината — каза тя и хвърли гневен поглед на графа, за да го предупреди да не се намесва. — Лорд Реймънд, бих искала да знам къде сте били на десети май миналата година.

— И как очаквате от мен да си спомня какво точно съм правил преди една година? Сигурно съм бил у дома при жена си. — Той поклати глава, лицето му беше изкривено от ужас. — Аз... аз мислех, че Аврора, господ да се смили над грешната й душа, е умряла от естествена смърт.

Ама че нахалство, да смята майка й за по-голяма грешница от самия себе си. Изабел си спомни веселия смях на майка си и щедрия й характер. Този мъж обаче никога не се беше опитал да опознае добрите страни на Аврора.

— Тъжна е нощта, в която тя се разболя — подсети го Изабел — Същата нощ, в която останалите жени са забелязали някакъв мъж да посещава майка ми в късните часове. Както сте правили вие, по причини, които са известни и на двама ни.

Лицето му пребледня и придоби цвета на пергамента на бюрото му. Той хвърли бегъл поглед към Керн, след което се втренчи гневно в

Изабел.

— Не съм бил аз. Освен това бих искал да ви напомня, че в замяна на приемането ви в дома на брат ми вие обещахте никога вече да не споменавате посещенията ми при майка ви.

— И ще изпълня обещанието си. Стига днес да отговорите на въпросите ми.

В продължение на няколко секунди в стаята се чуваше единствено звукът от тежкото дишане на свещеника.

— През последните петнайсет години не съм се доближавал нито до Аврора, нито до някоя друга курва. Кълна се. — Той притисна ръка върху библията. — Бог ми е свидетел, че животът ми е посветен изцяло на църквата.

— Но вие сте ходили при нея поне веднъж — каза Изабел. — Също като Линууд и останалите, които не са искали мемоарите да бъдат публикувани.

— Това не беше любовна среща — настоя свещеникът. — Аз останах при нея само пет минути. През април, а не през май.

Изабел се вгледа внимателно в него и долови възмущение и нещо повече — нещо мрачно и мъчително. Отчаяние? Страх?

— Един убиец не би се поколебал да излъже. Затова искам доказателство, че казвате истината...

— Достатъчно — прекъсна я Керн и тръгна към нея. — Лорд Реймънд ви каза всичко, което знаеше. Повече няма да го притеснявате.

— Отговорите му бяха неясни. Трябва ми доказателство, че не е бил там в нощта на десети май.

Керн я хвана здраво за предмишницата.

— Имате честната му дума на благородник. Приятен ден, господине.

Свещеникът стана и се подпря на бастуна си.

— Надявам се, че тя няма да спомене нищо повече за тези възмутителни неща. Ако името ми бъде замесено в скандал, дори Хатауей с цялото си влияние няма да успее да ми осигури епископството.

— Тя ще си мълчи. Аз лично ще се погрижа за това. — С тези думи графът вдигна Изабел от стола и я изведе навън.

Арогантността, с която бе взел нещата в свои ръце, я вбесяваше. Тя се измъкна от ръката му и спря под сянката на един дъб.

— Превишавате правата си — тросна се тя. — Не трябваше да се месите.

— А вие не трябваше да се държите с лорд Реймънд като с престъпник. Познавам го от малък и смея да твърдя, че не е убиец.

— Разбирам. Вие искате от мен доказателство, че майка ми е била убита, но аз нямам право да искам същото по отношение честността на лорд Реймънд.

— Не, нямате. А сега елате тук, преди цял Лондон да ни види как се караме.

Едва сега Изабел осъзна, че покрай тях минаваха много хора, а кой знае колко любопитни очи надничаха през прозорците на съседните къщи.

Тя потисна раздразнението си и придружи Керн до файтона, където той ѝ помогна да се качи на високата седалка. Едва когато конят тръгна напред, той се обърна към нея и каза:

— Кажете ми имената на останалите мъже, които разследвате.

Сякаш си мислеше, че тя щеше да му позволи отново да се намеси!

— С риск да се повтора, това е поверителна информация.

Графът стисна зъби и се загледа напред.

— Предполагам, че всички те са описани в мемоарите, които отказвате да ми дадете да прочета.

Изабел стисна устни. Нека да се пече на огъня на неизвестността, така му се падаше. Той не искаше да ѝ помогне, а да предупреди останалите. Неговият свят представляваше един затворен кръг и мъжете в него се защитаваха помежду си.

Графът се втренчи в нея и за миг тя се уплаши, че проникателният му поглед ще прозре, че малкият дневник се намира само на няколко сантиметра от ръцете му, скрит в тайния джоб под роклята ѝ. Но той нямаше как да знае това, дори Кали не знаеше. Изабел внимаваше много, когато се преобличаше, така че дори Кали не подозираше за съществуването на тайника.

— Един от господата в списъка ви е сър Джон Тримбъл — каза Керн.

Изабел се вцепени. Типично в негов стил беше да си спомни за онази игра на карти по време на първия ѝ бал. Но той не можеше да си пъха носа в миналото на Тримбъл. Не трябваше. Изабел не можеше да понесе мисълта, че Керн можеше да открие, че собственият ѝ баща се беше отказал от нея.

Той продължаваше да я гледа втренчено и тя усети как се изчервява. Дланите ѝ започнаха да се потят под ръкавиците.

— Не можете да сте сигурен в това.

— Така е. Но истината може да бъде установена много лесно. — Той отново се загледа в пътя и след малко зави по оживената Риджънт стрийт.

— Къде отивате? — попита Изабел.

— Струва ми се, че Тримбъл е член на един клуб. Няма да бъде трудно да го намерим.

— Но той не е в града — възрази притеснена Изабел. — Чухте го сам да казва, че известно време ще бъде в провинцията.

— В такъв случай ще проверим дали се е върнал.

Дяволите да го вземат Керн. Тя обмисли дали да не настоя да се върнат в дома на Хатауей, но се уплаши, че графът може да отиде да разпита Тримбъл сам и да ѝ провали изненадата. Изабел държеше да бъде там, за да чуе какво има да каже Тримбъл за смъртта на майка ѝ.

На Сейнт Джеймс стрийт Керн спря файтона пред една хубава къща. Махна с ръка и портиерът се затича надолу по стълбите.

В отговор на въпроса на графа мъжът вдигна цилиндъра си и почеса оплешивяващата си глава.

— Нисък мъж с дълбок белег на бузата? Мисля, че на няколко пъти съм виждал такъв господин при Буудъл. Да проверя ли, милорд?

Керн кимна и хвърли една монета, която мъжът улови сръчно. Той се втурна през улицата към друг елегантен клуб и след няколко минути се върна с адреса. Сър Джон живееше в един квартал близо до Хаймаркет.

Керн потисна задоволството си и тръгна към указания адрес. Въпреки че Изабел седеше съвсем неподвижно, вперила поглед право напред, той долавяше, че тя е силно раздразнена. Явно знаеше къде живееше Тримбъл, но бе твърдо решена да попречи на Керн с всички възможни средства.

Той обаче беше също толкова решен да ѝ попречи. След кратко пътуване из оживените улици графът намери къщата, която беше част от редица малки, обикновени жилища. Керн се зачуди как един човек, който живееше на такова незабележително място, бе успявал да си позволи услугите на Аврора Дарлинг. Това беше един въпрос, който графът смяташе да зададе на всяка цена.

Но Тримбъл не си беше у дома и икономът, който им отвори вратата, ги осведоми, че сър Джон все още не се бил върнал от пътуването си. Керн трябваше да се задоволи с оставянето на бележка, че щеше да се върне тук следващия петък сутринта.

— Видяхте ли? Казах ви, че няма да го намерим тук — каза Изабел с победоносен вид, когато двамата тръгнаха обратно по стълбите към файтона. — И вие няма да дойдете тук без мен. Този път аз ще водя разпита. Лорд Реймънд може би щеше да каже повече, ако не се бяхте намесили.

Керн спря до файтона.

— Забравете за него. Той не е виновникът.

— О, така ли? Имал е достатъчно добра причина да го направи. И ако възнамерявате да подходите също толкова безгрижно и към Тримбъл, по-добре ме оставете сама да задавам въпросите.

— Друг път — изтърси Керн. Той не се изпускаше пред жените, но Изабел Дарлинг го караше да стига до крайности. — Възнамерявам да ви държа изкъсо, за да не си докарате неприятности заради липсата ви на възпитание.

— Липсата ми на възпитание, така ли? Линууд е вашият баща.

Керн отказа да ухапе въдицата и стисна зъби.

— Липсата ви на възпитание — повтори той. — Ако някой ви види да посещавате джентълмен без придружител... — Той за малко щеше да каже „*Това ще съсипе репутацията ви*“, но се спря навреме и вместо това каза: — Ще посрамите лейди Хелън и баща ѝ.

Изабел го погледна с достойнство.

— Много добре ми е известно как трябва да се държа. Имах гувернантка, която ме научи как да правя реверанси и да хленча като най-изисканите дами. О!

Тревогата в гласа ѝ го стресна и той проследи погледа ѝ към отсрещната страна на улицата, където няколко хлапета се бяха събрали

в кръг и наблюдаваха нещо малко, което се беше свило в средата на кръга. Виковете им изразяваха зловеща бруталност.

За удивление на Керн Изабел сграбчи камшика от поставката му до седалката на файтона и тръгна бързо към децата.

— Господи — измърмори графът и я последва. В какво ли щеше да се забърка тя сега?

Едно плясване с камшика беше достатъчно да разпръсне хлапетата във всички посоки и те се изпокриха из съседните улички. Когато Керн стигна до нея, тя беше клекнала да вдигне кафяво-сивото животинче, което трепереше сгъшено на земята.

— О, Керн, това е кученце. Не е ли прекрасно?

— Мъжко е — заяви графът, след като огледа животното набързо, за да се увери, че не е наранено. — И е мръсно. По-добре го пуснете.

— Не. — Изабел се намръщи. — Онези момчета могат да се върнат отново.

Той не можеше да не се съгласи с това заключение.

— И какво смятате да правите с него тогава?

— Ще го взема у дома и ще се грижа за него.

— Позволете ми да ви напомня, че домът на Хатауей не е ваш дом. Нямате право да водите някакъв помияр в къщата на маркиза.

Лицето ѝ пребледня, но тя не пусна кученцето. Притисна го към гърдите си и започна да гали мръсното сиво петно на челото му, докато животинчето не се успокои.

— Имам си друг дом, в който мога да го отведа по-късно. Дотогава не смятам да го изоставям.

Изабел се обърна и тръгна към файтона. Керн я последва, като се ядосваше, че тя все успяваше да го накара да се почувства като мръсник. Кой беше той, че да пречи на добротата? Толкова много ли презираше Изабел, та не можеше да приеме, че и тя може да бъде почитена и добра?

Графът ѝ помогна да се качи във файтона и тя продължи да държи здраво кученцето, въпреки че по копринената ѝ рокля вече беше полепнала мръсотия. Докато галеше животинчето, изражението ѝ се смекчи и тя се усмихна. Ветрецът си играеше с къдриците ѝ, а слънцето беше зачервило бузите ѝ. Приличаше на дама, заела се да поправи жестоките неправди на живота. Керн се улови, че мечтае тя да

му отдели поне половината от вниманието, с което засипваше кученцето.

Той дръпна юздите. Колко смешно беше да изпитва ревност от една кожена топка. Би трябвало да се концентрира върху откриването на мъжете, които тя подозираше в убийство. На кого друго бе отделяла специално внимание Изабел през изминалите седмици?

Първият беше Чарлз Мобри, но тя не беше търсила приятелството му, просто го беше използвала, за да се запознае със сър Джон Тримбъл. Оттогава я бяха ухажвали няколко млади господа, но Керн не се сещаше за нито един, който би посещавал една застаряваща проститутка, след като можеше да отиде при много по-млади от нея.

И защо изобщо се опитваше да разреши тази загадка? Докато Изабел не отправяше обвинения към членовете на семейството му, нейните планове не бяха негов проблем. Той трябваше да я остави сама с обвиненията си, да ѝ даде достатъчно свобода на действие и рано или късно тя сама щеше се провали. Рано или късно щеше да се изправи срещу убиеца — и тогава той щеше да се погрижи за нея.

Керн усети как кръвта му се смразява във вените и хвърли един бегъл поглед към Изабел. Кученцето облиза брадичката ѝ и тя се изкиска като безгрижно момиче. Той усети как в гърдите му се появява огромна тежест. Искаше му се да я разтърси, да ѝ се развика, да ѝ забрани да продължава опасното си разследване.

Когато забеляза, че Керн я наблюдава, блясъкът в очите ѝ потъмня и тя го погледна предизвикателно.

— Милорд! — каза тя.

— Да?

— Това е името му.

Дали не се беше досетила за самоличността на убиеца? Керн стисна здраво юздите и се наведе към нея.

— Кой? Кой е този мъж?

— Нямах предвид човек. Това е идеалното име за него. — Тя се усмихна закачливо и притисна сивото кученце към гърдите си. — Отсега нататък ще се нарича Милорд.

Май 1821

Въпреки че ръката ми трепери от слабост, отново вземам писалката, за да запиша мислите си... не, страховете си. Наистина ли са минати две седмици, откакто се разболях? Болестта изсмука силите ми, не ми позволява да се надигна от леглото, кара ме да осъзная колко крехко е човешкото тяло.

Уви! Преди да се разболея от тази ужасна болест, се радвах на добро здраве и се чувствах много по-млада, отколкото бях в действителност. Живеех заради удоволствията. Сега обаче всички възможности за удоволствия ми бяха отнети.

Била съм отровена.

Скъпи читателю, ти може би ще отминеш с презрение подозренията ми, но аз искам да запомниш добре думите ми. През изминатите няколко седмици любовниците ми се изредиха един след друг, за да ме предупредят да не продължавам да пиша мемоарите си. Сега се страхувам, че между тях има подлец, който ме иска мъртва, подлец, който е решил да ми попречи да довърша дневника си.

Но аз няма да бъда спряна. След като загубих парите и любовта си, аз се чувствам уморена и самотна. Ако е рекъл бог, хонорарът от книгата ми ще ми позволи да напусна завинаги тази къща на греха и да отида при дъщеря си в Оксфордшир. Там най-сетне ще заживеем заедно с нея. И може би там ще успея да намеря спокойствието, което никога не познах с баща й...

ГЛАВА 10

В коридора пред библиотеката Изабел се поколеба.

Милорд се размърда в ръцете ѝ и студеният му нос я побутна по брадичката. След като го беше изкъпала, кученцето изглеждаше доста добре, въпреки че щяха да му трябват няколко дни добро хранене, за да подсили слабицкото си телце. След дивото къпане, което беше оставило Изабел също толкова мокра, колкото и него, сега козината на кученцето блестеше. Един паж ѝ беше донесъл стар нашийник от конюшнията. Икономът Ботс бе закършил ръце, разтревожен какво щеше да каже господарят му. Изабел го беше уверила, че ще получи разрешението на лорд Хатауей.

Сега, облечена в най-хубавата си рокля, тя възнамеряваше да направи точно това.

Изпълнена с тревога и чувство за вина, потърка буза в меката главица на кучето. През времето, откакто живееше в дома му, маркизът се беше държал добре с нея, като се имаше предвид, че тя беше влязла в семейството му с изнудване. Хатауей беше учтив с нея, като същевременно се държеше на разстояние. Въпреки че можеше да я подложи на дребни грубости, той бе избрал да плати за новите ѝ дрехи и я приемаше — макар и неохотно — като компаньонка на единствената му дъщеря. Също толкова неохотно, Изабел започваше да го смята за истински джентълмен — честен, справедлив, дори достоен за възхищение. Тя не бе вярвала, че е възможно да съществува такъв мъж — поне не и в средите на аристократите.

Лорд Керн, от друга страна, беше възплъщение на арогантния сноб. Въпреки че искаше хората да го смятат за почтен, той не притежаваше нежност и честност.

Кожата ѝ се зачерви от нежелана топлина. Изабел изруга мислено сексуалното привличане, което изпитваше към графа. Защото истината беше, че тя го желаше със същата безсрамна нужда, за която бе чувала да говорят лелите ѝ. Искаше ѝ се да почувства как топлото

му тяло покрива нейното и да усети допира на пръстите му върху голата си плът.

Само една тъпачка можеше да желае единствения мъж, който можеше да ѝ попречи да получи справедливостта, която търсеше.

Само една мръсница можеше да желае годеника на своя скъпа приятелка.

Само една пропаднала жена можеше да иска втора услуга от Хатауей.

Изабел застана срещу затворената врата на библиотеката. Тази сутрин бе действала, без да мисли. Сега, след като бе имала време да обмисли нещата, тя знаеше, че се беше притекла на помощ на Милорд не само от човештина. Въпреки че никога нямаше да признае това на Керн, в кученцето тя беше видяла самата себе си — незаконното дете, подигравано от селските грубияни.

Изабел притисна кученцето по-близо до гърдите си. Беше толкова малко, толкова беззащитно, също като нея преди години. Бе имала намерение да го остави в спалнята си, но то се беше разджафкало и бе започнало да я моли с изпълнения си с обожание поглед и тя беше променила решението си.

Никой нямаше да ѝ отнеме Милорд. Никой.

Изабел вдигна ръка, за да почука, но преди да успее да го направи, вратата се отвори и маркизът излезе.

Тя отскочи назад и се удари в рамката на вратата. Хатауей спря внезапно. Протегна ръка, сякаш искаше да я подхване, но бързо я отдръпна.

— Вие? — Гласът му се изви заплашително.

Маркизът стоеше пред нея изправен като бастун. Макар да не беше висок, излъчваше такава сила, че тя имаше чувството, че е истински великан. Лицето му беше намръщено. Откакто беше представила пред него и лорд Реймънд заклеяващия откъс от мемоарите на майка си, Изабел не го беше виждала да я гледа с такова леденостудено презрение.

Сърцето ѝ се сви. Той сигурно беше научил, че е довела в дома му някакъв помияр, въпреки че дори не погледна към Милорд. Изабел обаче нямаше намерение да се откаже от кученцето.

— Добър ден, лорд Хатауей. Бих искала да поговоря с вас.

— Не. Аз искам да говоря с вас, млада госпожице.

Той отстъпи назад и ѝ даде знак да се приближи. Изабел пристъпи. Досега не ѝ бяха позволявали да влиза в светая светих на Хатауей. Дългата стая бе обзаведена с удобни столове и посребрени от времето килими. Миришеше на скъп тютюн.

В друг случай Изабел сигурно щеше да започне да разглежда лавиците с книги, наредени покрай стените, и семейните портрети, които висяха над лавиците. Но не и сега. Трябваше да мисли за Милорд.

Тя се обърна, когато маркизът затвори вратата.

— Знам, че положението ми на гостенка в дома ви не ми дава допълнителни привилегии — започна тя. — Затова трябва да се извиня, че ви безпокоя...

— Безпокоите ме? — каза той с напрегнат глас. — Вашите действия днес са нетърпими и обидни. Вие прекрочихте всички граници, госпожице Дарлинг. И аз няма да търпя това.

Резкият му тон накара кученцето да изръмжи и Изабел го погали по врата, за да го успокои. Жестоките думи на Хатауей я обидиха и ядосаха. Толкова противно ли му беше малкото създание да живее в дома му?

— Моля да ме извините за това, че не дойдох веднага при вас — каза тя. — Виждате ли, не мислех, че би било разумно...

— Не сте мислили. — Хатауей започна да крачи напред-назад пред камината и прокара ръка през косата си. — Ако има едно нещо, което е по-непоносимо за мен от лошото държане, то това са извиненията. Можете поне да отстоявате действията си.

— Аз ви предлагам обяснение, а не извинение. Както казвах, не мислех, че би било разумно да идвам тук, преди първо да изкъпя Милорд.

Хатауей замръзна на мястото си. Лицето му пребледня, след това бузите му почервеняха.

— Господи — произнесе бавно той, като стискаше и отпускаше юмруци, — ако сте посмели да забавлявате любовниците си в банята, млада госпожице, ще ви смачкам.

Удивена от силата на думите му — и от грешното му предположение — Изабел поклати глава.

— Не. Милорд е кучето ми. Днес го спасих от една банда грубияни.

— Кучето ви?

— Да. Точно за него говорехме — за това, дали ще ми позволите да го задържа тук. — Изабел се почувства също толкова озадачена, колкото изглеждаше Хатауей, и наклони глава назад — Нали за това говорехме?

Маркизът премигна към Милорд, който изджавка яростно, но същевременно размаха опашка.

— Очевидно е станало недоразумение — измърмори Хатауей. Той отиде до писалището и вдигна няколко листа пергамент, които разтърси пред очите ѝ. — Аз говорех за това писмо, което пристигна току-що. В него брат ми ме уведомява за отвратителните ви обвинения.

На Изабел ѝ се прииска да се разсмее от облекчение. Лорд Реймънд. Хатауей говореше за лорд Реймънд. Разбира се, това изобщо не беше повод за радост. Изабел остави кучето на килима, без да пуска каишката му и Милорд се затътри да подуши основата на една поставка за речници.

Маркизът я гледаше гневно.

— Нищо ли няма да кажете, госпожице Дарлинг?

— Да, аз наистина посетих преподобния лорд Реймънд тази сутрин — отвърна предпазливо тя. — Просто му зададох няколко въпроса във връзка с майка ми.

— Въпроси, ха! Вие сте го засипали с лъжи. Твърдели сте, че Аврора Дарлинг е била убита. — Той стовари юмрук върху писалището. — Това са абсолютни глупости.

Пламенността на думите му изненада Изабел и тя се зачуди дали тази реакция не показваше какво щеше да се случи, когато все повече и повече хора започнеха да научават историята за убийството на майка ѝ.

— Не, не са глупости. Аз бях до майка си, когато тя почина, и знам.

— Нищо не знаете. — Той я изгледа хладно. — Ако такова престъпление наистина беше извършено, магистратът щеше да бъде уведомен. Вестниците щяха да отразят историята до най-малките подробности. Цял Лондон щеше да закипи от скандала.

— Истината беше записана в мемоарите на майка ми. Тя се заклева, че е била отровена от един от своите... бивши любовници. — По някаква необяснима причина Изабел се чувстваше длъжна да го убеди в правотата си и направи една стъпка напред. — Мама беше

скрила книгата толкова добре, че успях да я намеря едва след като вече бяха минали месеци от смъртта ѝ. Кой щеше да ми повярва тогава?

— Кой наистина? — Гласът на маркиза беше изпълнен с презрение. Той хвърли писмото върху писалището и започна да крачи напред-назад. — Само като си помисля, че Джъстин не е успял да ви затвори устата и да прекрати отвратителните ви обвинения тази сутрин. Ще трябва да си поговоря с него.

— Ако съм решила да намеря убиеца на майка си, това не засяга нито вас, нито него. Пък и можете ли да докажете, че лорд Реймънд не е човекът, когото търся?

Хатауей застина на мястото си, но Изабел остана с впечатлението, че в него се бореха някакви много силни чувства.

— Повече няма да слушам тези глупости. — Той посочи с пръст към нея. — Сега искам да ме чуете добре. Докато живеете в моя дом, ще се държите като дама. Няма да се мотаете из града като обикновена уличница, каквато сте, и да обвинявате висшестоящите в убийство. Ясно ли се изразих?

Изабел беше толкова шокирана, че можеше само да го гледа втренчено. След това тя успя да кимне, въпреки че отчаянието започваше да разрушава увереността ѝ. Известно време се беше чувствала приета от маркиза като дама, която имаше същото социално положение като дъщеря му. Как бе могла да забрави, че това беше просто една илюзия? Истината беше, че и Хатауей като Керн я смяташе за натрапничка. За тях тя не беше по-добра от хлапето, което миеше съдовете в кухнята, или от коняря, който им чистеше конюшните.

Дявол да ги вземе всички благородници.

Въпреки унижението обаче тя не можеше да престане да мисли защо Хатауей бе изглеждал толкова разтревожен. Защо беше толкова пребледнял и потресен, сякаш му бяха нанесли страхотен удар? Защо в погледа му се криеше сянката на някаква мрачна емоция?

Внезапно Изабел осъзна истината.

Лорд Хатауей беше ужасен. Ужасен от това, че набожният му брат може би наистина беше извършил убийство.

— Убийство, друг път! — каза Мини. — Това са момичешки фантазии и нищо повече. Не знам какво повече мога да ви кажа,

милорд.

На дневната светлина стаята изглеждаше съвсем вулгарно. Тапицерията на шезлонгите беше избледняла от слънцето. Върху един счупен тръстиков стол бе хвърлен някакъв шал. Върху тапетите имаше светли петна на местата, на които някога бяха висели картини.

Керн си помисли, че картините вероятно са били продадени, ако се съдеше по незавидното състояние на къщата и очевидната нужда от средства. При предишните си посещения в бордея не беше забелязал тези дефекти. Оскъдната светлина на свещите прикриваше доста недостатъци.

Дали Мини му казваше всичко, което знаеше? Той се вгледа внимателно в жената, която се беше настанила в един стол с висока облегалка. Ако не беше дълбокото деколте, което откриваше огромни гърди, тя спокойно би могла да мине за овдовялата леля на херцога. На шезлонга срещу нея се беше изтегнала Диана, която си играеше лениво с кичур огненочервена коса и зяпаше през прозореца.

Колкото по-скоро Керн решише загадката около смъртта на Аврора, толкова по-бързо Изабел щеше да изчезне от живота му.

— Момичешки фантазии — повтори графът. — Значи твърдите, че Аврора не е била отровена?

— Кой може да знае това, освен Господ? — Мини сведе глава и въздъхна тежко. — Нищо чудно, че момичето е разстроено. Тя толкова много обичаше покойната си майка, въпреки че Аврора не го заслужаваше.

— Не разбирам.

— Майка ѝ не ѝ обръщаше голямо внимание. Тя беше още бебе, когато Аврора я изпрати на дойка в Оксфордшир. Дори след като порасна, Изабел идваше при нас рядко и за малко. Разбира се, аз ходех при нея, когато успеех да се намеря време. Все някой трябваше да се грижи за доброто на детето. — Мини се наведе напред, на лицето ѝ беше изписана искрена загриженост. — Изпратете я обратно при нас, милорд. Не ѝ позволявайте да продължава да се рови в тайните на хората. Това може да ѝ донесе само неприятности.

Керн се страхуваше точно от това. Той знаеше, че трябва да се концентрира върху въпросите, свързани с престъплението, но му се искаше да разбере нещо повече за миналото на Изабел.

— А ти — обърна се той към Диана, — съгласна ли с това описание на Аврора?

Диана прокара нокти по кафявия копринен халат, който беше облякла.

— Аврора не искаше дъщеря ѝ да израсне край мъжете, които идваха тук. И аз не мога да кажа, че я обвинявам за това. — Тя огледа графа и нацупи враждебно пълните си устни. — Твърде много развратници си падат по малки момиченца. Мъже като вас предпочитат да орат ново поле.

Той едва ли щеше да се стресне повече, ако тя го беше сритала. Досега той не бе мислил за Изабел като за малко момиче, израснало в компанията на проститутки и без никакви други роднини. Но коя версия за миналото ѝ беше вярната? Дали Аврора беше лоша майка, която бе пренебрегвала дъщеря си, или заслужаваше похвала за това, че беше изпратила Изабел в провинцията? Керн беше по-склонен да приеме второто, въпреки че му се струваше възмутително да изпитва възхищение от една куртизанка.

Като внимаваше да не издаде по никакъв начин мислите си, той заобиколи жените и нарочно привлече внимателния поглед на Мини.

— Казваш, че Изабел фантазира. Но късно през нощта, в която Аврора се е разболяла, ти самата си видяла някакъв мъж да влиза в стаята ѝ.

— Да, но това не беше нещо необичайно.

— Можеш ли да го опишеш?

— Не, милорд. Вече минаваше полунощ и беше толкова тъмно, че само го зърнах, но това ми беше достатъчно да разбера, че е клиент. Тогава не ми направи впечатление. Аврора не обичаше да я безпокоят.

Той се обърна към Диана.

— Ти видя ли този мъж?

— Не мислите ли, че вече щях да съм казала, ако го бях видяла?

— Тя разтърси огненочервената си коса. — Бях си легнала, ако толкова много ви интересува.

— Сама?

— Да. Всички мъже са свине и затова гледам да забавлявам колкото мога по-малко. — Тя сви устни и Керн осъзна откъде Изабел бе придобила презрението, което изпитваше към благородниците.

Той наблюдаваше внимателно двете жени.

— Някоя от вас знае ли къде са скрити мемоарите на Аврора?

Диана сви рамене.

— За това трябва да питате Изабел.

Мини се намръщи и поклати глава.

— Предполагам, че книгата е у нея. Според мен е наистина глупаво да преследва тези господа само защото Аврора си е мислила, че е била отровена.

— Никой ли не се е опитал да открадне мемоарите? — попита Керн.

— Да ги открадне?

— Да. Струва ми се странно, че някой може да е убил Аврора, за да ѝ попречи да ги издаде, а след това си е тръгнал без книгата.

Мини се почеса по главата.

— Досега не съм мислила за това. Но дневникът не беше открит в продължение на месеци. Може би той го е търсил, но не е успял да го намери.

— Може би. — Все пак това не беше достатъчно да успокои Керн. Нямаше ли убиецът да претърси цялата къща, за да открие дневника? И какво щеше да направи, когато си наумеше, че книгата е у Изабел?

Тази мисъл потресе Керн. Човек, който беше убил веднъж, нямаше да се поколебае да убие отново...

Диана кръстоса нетърпеливо крака.

— Това ли е всичко, милорд? Имам много работа, защото Кали и Изабел ги няма, а Пърси все още не се е възстановила.

— Да, много сме заети, за да седим на празни приказки — добави Мини и присви очи към графа. — Зелевата супа ще загори и какво ще ядем тогава за вечеря? Не можем да си позволим да хвърляме храна.

Значи това беше начинът.

Керн бръкна във вътрешния си джоб, извади два златни суверена и ги сложи през статуетката на някаква гола нимфа. Диана седна бързо и отегчението се изпари от лицето ѝ. Мини се втренчи в парите и несъзнателно потърка палците срещу показалците си.

— Сега искам да ми разкажете всичко, което знаете за любовниците на Аврора — каза Керн.

Изабел пристигна на бала прекалено рано. Само няколко души стояха в приемната и говореха помежду си в очакване лорд и лейди Уилкс да се появят и да започнат да приемат гостите си. Икономът мина наблизко със сребърен поднос с бутилки вино. Прислужник с бели ръкавици пое наметалото на Изабел и палтото на госпожица Гилбърт.

— О, боже, не мисля, че трябваше да идваме сами — прошепна Гили. Тя допря носна кърпичка до устните си. — Трябваше да изчакаме лорд Керн да ни придружи.

Точно това Изабел искаше да избегне и затова бе тръгнала преди уговорения час.

— Глупости — възрази тя. — Няма нищо неприлично една дама и компаньонката ѝ да отидат на бал.

— Но един джентълмен ще ни осигури защитата и кавалерството си.

— А ние ще бъдем натрапнички. Лейди Хелън е все още на легло и той сигурно ще бъде благодарен, че не му се налага да ни придружава.

Поне Изабел се молеше да е така. Тя нямаше желание да прекара и тази вечер, опитвайки се да се изплъзне от сянката си. Днес бе разбрала, че в града бе пристигнал още един господин, който някога бе посещавал майка ѝ. Тя залагаше на надеждата, че той също беше получил покана за този бал, който беше едно от най-големите събития на сезона.

Последното нещо, което ѝ трябваше, бе присъствието на лорд Керн до нея. Сега, когато вече знаеше, че тя иска да накаже един от хората от неговото обкръжение, графът щеше да се опитва да ѝ попречи при всеки удобен случай. Освен ако тя винаги не бъдеше с една крачка пред него.

Докато двете с госпожица Гилбърт се качваха по стълбите, Изабел усети как тревогите ѝ се изпаряват. У нея се надигна непреодолимо вълнение и тя почувства тръпката от това, че изживяваше една сбъдната мечта — да бъде принцеса, тръгнала да се срещне със своя принц.

Откакто се беше вмъкнала между елита на обществото, онази детска мечта отново се бе появила и бе замъглила здравия ѝ разум. Въпреки че част от нея знаеше, че сбъдването ѝ беше невъзможно,

Изабел все пак искаше — копнееше — по онова, което не можеше да получи.

Един джентълмен, който минаваше покрай нея, ѝ се поклони и тя му отвърна с царствено кимване. Харесваше ѝ да живее като дама. Независимо дали този живот беше илюзия или не, на нея ѝ харесваше да се отнасят към нея с почит и уважение. Тук, далеч от жестокостите на средата, в която се бе родила, тя се чувстваше в безопасност. Когато дойдеше краят на този маскарад — а той неизменно щеше да настъпи, — тя щеше да се върне към истинския си живот. Щеше отново да се превърне в разумната и презряната госпожица Дарлинг, девственица, живееща в бордей.

„Ти си такава, каквато си — дъщеря на уличница.“

Въпреки че Мини беше права, тя си наложи да не мисли за думите ѝ. Изабел затвори очи и запомни мига — шумоленето на коприна и дантели, хладната гладка повърхност на балюстрадата под пръстите ѝ, звуците на учтиви гласове, отекващи в огромната празна зала. Някой ден тя щеше да си спомня за времето, когато бе била дама...

— Виж ти, госпожица Дарси!

Тя отвори очи и видя господин Чарлз Мобри да се изстрелва като снаряд по коридора към нея. Сложните гънки на вратовръзката му почти скриваха двойната му брадичка. Той се закова пред нея и се поклони дълбоко.

— Добър вечер, госпожице Дарси. — Без дори да поглежда към гувернантката, сграбчи трескаво ръцете на Изабел. — Очакването да ви видя беше истинска агония. Ще бъдете ли така любезна да ми обещаете първия танц?

Изабел потисна нетърпението си. Той не отговаряше на представата ѝ за принц, но все пак трябваше да запълни с нещо времето си до пристигането на човека, когото очакваше.

— Както желаете. Стига Гили да няма нищо против.

Мобри се извъртя към възрастната жена, която стоеше зад Изабел.

— Моля ви, госпожо, дайте съгласието си, ако не искате да умра на място с разбито сърце.

Госпожица Гилбърт развя кърпичката си.

— Скъпи младежо. Разбира се, че можете да танцувате с повереницата ми. Вие сте съвсем подходящ.

— Бог да ви благослови за тези думи.

И двамата бяха толкова откровени, че на Изабел ѝ се прииска да се разсмее.

— Гили, засега трябва да си намерим място, където да седнем, далеч от гостите.

Огромната бална зала започваше да се запълва бързо. Златистата светлина на полилеите се разливаше над събралите се мъже в тъмни костюми и дами в ярки рокли, неомъжените момичета бяха облечени в чисто бели дрехи. Музикантите настройваха инструментите си и в тълпата се усещаше вълнение. Гледката приличаше на бал от приказка.

Само че тази вечер Изабел нямаше да срещне своя принц. Тя имаше други, много по-важни планове. Трябваше да убие един дракон.

Изабел отведе госпожица Гилбърт до един стол пред високите прозорци, където се бяха събрали да клюкарстват придружителките на младите дами.

— Не забравяйте да се върнете при мен след танца — напомни ѝ загрижено госпожица Гилбърт. — Партньорите на една неомъжена дама трябва задължително да бъдат одобрени, преди тя да танцува с тях.

Горката Гили. Тази вечер щеше да изпита огромни притеснения, но това не можеше да бъде избегнато. Изабел изпита чувство на вина и се наведе да целуне възрастната жена по бузата.

— Няма да ви посрамя, обещавам.

Тя щеше да направи всичко по силите си да спази това обещание. Обратното би означавало, че щеше да посрами не само себе си, но и Хелън и маркиза. А Изабел все още се чувстваше потресена от суровите думи на Хатауей и от собствения си копнеж да докаже, че не е недостойна.

Мобри я хвана под ръка и я поведе към средата на залата, където вече се събираха останалите двойки. Докато чакаха началото на танца и Мобри я засипваше с комплименти, тя се улови, че оглежда тълпата за един висок граф, който беше твърде надменен, за да му обръща внимание. „Не се появявай, Керн — помисли си тя. — Не смей да се месиш в плановете ми за тази вечер.“

— Къде, ако смея да попитам, е пазителят ви тази вечер?

Изабел примигна към Мобри.

— Не знам. Годеницата му е болна и сигурно няма да има желание да дойде тук.

— Годеница? — Мобри я зяпна за миг. — О, вие говорите за Керн. Аз имах предвид Хатауей.

— О! — Изабел се почувства като пълна глупачка. — Струва ми се, че маркизът е в клуба си.

— Жалко. Възнамерявах да го помоля за аудиенция в удобно за него време. — Мобри взе ръката ѝ и я вдигна към устните си. — Досещате се за какво, нали?

Изабел усети тревога, но поклати глава.

— Може би искате да влезете в политиката? Уверена съм, че лорд Хатауей с удоволствие би ви запознал с тънкостите на работата в парламента.

— Моя скъпа Изабел, грешите по отношение на източника на страстта ми. Но вашата скромност ме кара да ви ценя още повече. — Той я придърпа по-близо до себе си в тълпата от чакащи и прошепна на ухото ѝ: — Скъпа госпожице, вече не мога да мълча. Позволете ми да изразя огромната си любов и възхищение към вас, жената, която избрах за своя измежду всички останали.

— Шшт. — Тя усети как бузите ѝ се зачервяват и се огледа, за да се увери, че никой не го беше чул. След това го дръпна в една ниша, където ромоленето на малък фонтан заглушаваше думите им. — Моля ви — изсъска Изабел, — не говорете толкова безразсъдно на обществено място.

— Тогава нека да забравим за този танц, любов моя. Нека да се промъкнем в градината, където можем да изразим истинските си чувства един към друг.

На нея ѝ се искаше да му издърпа глупавите уши, но можеше да си одраска ръцете на колосаната му яка. О, боже! О, боже! Тя не бе предполагала, че Мобри я обичаше с цялата сила на чувствата, които му позволяваше егоистичното му сърце. Вниманието му можеше да провали старателно обмисления ѝ план.

— Ще останем тук и ще танцуваме — каза твърдо Изабел, когато той понечи да я изведе от балната зала. — И не е необходимо да говорите с лорд Хатауей за мен. Той няма никакви права над мен.

— Но той е ваш настойник. Най-близкият ви роднина от мъжки пол.

— Връзката ни е много далечна. Аз сама съм господарка на съдбата си. — Тя не искаше да му причини голяма болка и затова реши да му разкрие част от истината. — Моля ви да разберете, че не мога да се омъжа нито за вас, нито за някой друг мъж. Казано направо, аз не разполагам със средства, за да изкуша някой джентълмен.

Мобри отстъпи назад и шокираното му изражение й се стори почти комично.

— Хатауей не ви е уредил зестра?

— Не. И аз не го обвинявам за това. Не може да се очаква от него да осигурява финансово всяка своя далечна роднина, която почука на вратата му. — Тя прехапа устни, когато си спомни колко студено и неодобрително се бе държал маркизът тази сутрин. Но той й беше позволил да задържи Милорд, а тя не бе искала нищо друго от него. — Достатъчно е, че ми даде този сезон. След приключването му аз ще се върна в провинцията, където имам малка къща и доход, който ми осигурява спокоен живот.

Разказът й почти отговаряше на истината. Както Изабел очакваше, Мобри изглеждаше ужасен, но по съвсем други причини.

— Аз имам достатъчно голям доход... но без зестра? Това е непоносимо.

— Но трябва да бъде понесено — от мен, а не от вас. Страхувам се, че ще се наложи да си потърсите съпруга другаде.

— Права сте! Трябва да оттегля предложението си, докато разбере защо Хатауей има толкова ниско мнение за вас. — Той се поклони набързо и изчезна в тълпата.

Толкова за неугасващата любов.

Изабел нямаше време за цинични размишления. Тя вдигна гордо глава и тръгна бавно из залата. Когато видеше някой свой познат, го питаше дискретно за мъжа, когото търсеше. Мъжът, който може би беше убиецът на майка й.

Изабел държеше очите си отворени и ушите — наострени. Танцува с различни партньори, като от време на време се явяваше при госпожица Гилбърт. На няколко пъти забеляза мрачния поглед на Мобри. Всеки път, когато това се случеше, дамите започваха да шепнат зад ветрилата си, а господата се навеждаха към тях, за да чуват по-

добре. Изабел посрещаше изпълнените им със съжаление погледи първоначално с озадачение, а след това с раздражение.

Всички ли бяха предполагали, че има пари, само защото живееше при Хатауей?

Тя се чувстваше, сякаш беше загубила нещо. Твърде късно беше разбрала, че не бе трябвало да проявява доброта към Мобри. Той беше първокласен мръсник, който първо редеше стихове, а след това се опитваше да провокира скандал. Не бе трябвало да постъпва толкова глупаво и да се доверява на един благородник.

Изабел изправи рамене и продължи да се усмихва. Мобри можеше да разправя каквото си иска. Това щеше да я облекчи при поддържането на фасадата за пред хората. Ако се разчуеше, че няма средства, обожателите ѝ щяха да намалеят. Нито един джентълмен, независимо от положението си, нямаше да се ожени за бедна жена.

Докато Изабел се отдалечаваше от дансинга, един мъж спря пред нея и се поклони. Той беше много висок, имаше рядка посивяла коса и тънки, аристократични черти, върху които годините бяха оставили своя отпечатък.

— Госпожица Дарси, предполагам? — Когато тя кимна, той я огледа от главата до петите с лисичите си очи по начин, който накара кожата ѝ да настръхне. — Az съм господин Терънс Дикенсън. Мъжът, когото търсите.

ГЛАВА 11

Керн я забеляза в другия край на претъпканата зала.

Облечена в рокля с цвят на сапфир, която откриваше красивите ѝ бели рамене, Изабел изглеждаше като неотменима част от насъбралите се аристократи. Човек можеше да си помисли, че се беше родила, за да живее в такъв дом. Намекът за огън в косите ѝ сякаш подсказваше каква беше жената — неуловима... загадъчна... съблазнителна.

Отново флиртуваше, дяволите да я вземат. Присвивайки устни в подканваща усмивка, тя докосна ръката на един висок, оплешивяващ господин. Той се наведе към нея и каза нещо, което се изгуби в шума в залата, а тя отметна глава и се разсмя.

Керн усети, че тя го привлича като магнит, и самообладанието му започна да отстъпва пред изгарящото го желание. Прииска му се да я отведе навън и да ѝ покаже какви биха били предимствата, ако си избере по-млад мъж...

Внезапно той разпозна мъжа, с когото говореше Изабел. Беше онзи стар мръсник Терънс Дикенсън, бивш приятел на баща му. Според Мини Дикенсън бе имал връзка с Аврора Дарлинг.

Изабел несъмнено знаеше за това.

Керн стисна зъби и започна да си пробива път през тълпата от гости. Трябваше да попречи на тази жена да се превърне в жертва на собствената си глупост. Бе направил едва няколко крачки, когато някой го подръпна настоятелно за ръкава и го накара да спре. Графът се обърна и се озова лице в лице със загрижената госпожица Гилбърт.

Гувернантката направи реверанс, след което допря кърпичката си до безкръвните си устни, сякаш искаше да се скрие зад бродирания плат.

— Милорд, добре че най-сетне се появихте. Надявах се, че ще дойдете тази вечер.

Той я потупа по ръката.

— Ще си поговорим след малко. Засега дългът ми налага да танцувам с госпожица Дарси.

— Но точно за това исках да поговоря с вас, милорд. Виждате ли, случи се нещо наистина ужасно — Тя се огледа и прошепна: — Всички разбраха.

Този път вниманието на Керн се насочи изцяло към гувернантката.

— Какво са разбрали?

— Аз самата не знаех за това. О, боже, какво ли ще каже лорд Хатауей, когато открие какво говорят хората?

Графът стисна юмруци.

— Кажете ми кой я нарича измамница.

— Измамница ли, милорд? Не сте ме разбрали правилно. — Възрастната жена се наведе напред. — Говори се, че нашата Изабел нямала зестра. Била бедна като църковна мишка.

— О — каза той с облекчение. Значи това беше всичко. — Все щеше да се разбере рано или късно.

— Но не на такова публично място и не в отсъствието на маркиза, който можеше да сложи край на клюките, ако беше тук. О, господи! Как ще си намери съпруг сега горкото момиче?

„*Няма да си намери.*“ Керн обаче не каза нищо. Истината беше, че обществото беше жестоко към онези, които нямаха пари. И още по-жестоко към онези, които нямаха необходимия произход.

— Аз съм виновна за всичко. Трябваше да я наблюдавам по-отблизо — продължи госпожица Гилбърт. — Не е много обиграна в тънкостите на поведението във висшето общество. — Тя се вгледа в тълпата и поклати леко глава. — Всички обсъждат нея, а тя се усмихва, сякаш бъдещето ѝ е розово.

Изабел наистина се усмихваше. Усмихваше се на онзи похотлив стар пръч. Малкото разследване, което Керн беше провел, го бе осведомило, че преди няколко години Дикенсън се беше оженил за много богата и много ревнива вдовица, която го държеше близо до себе си. Само че сега жена му не се виждаше никъде.

— Успокойте се, госпожице Гилбърт. Аз ще се погрижа за това. Никой няма да посмее да я обиди в мое присъствие.

— Бъдете благословен, милорд. Толкова сте добър и любезен.

Докато се отдалечаваше, графът се отърси от чувството за вина, което го беше обзело. Госпожица Гилбърт едва ли щеше да има толкова високо мнение за него, ако знаеше как точно той възнамеряваше да се

погрижи за Изабел. Разбира се, госпожица Гилбърт си нямаше никаква представа за истинския произход на повереницата си. Нито пък за безумната ѝ цел.

Керн обаче знаеше. Това момиче не притежаваше никакъв здрав разум. Ако продължеше да си пъха носа в личния живот на влиятелните мъже, някой ден това можеше да ѝ струва живота. И всичко само защото искаше да отмъсти за смъртта на разпуснатата си майка.

Обзе го смесица от ярост и раздразнение. Днес той беше напуснал бордея с предпазливо разбиране към намеренията на Изабел. Въпреки че не можеше да одобри смелостта ѝ, поне разбираше на какво се дължеше решителността ѝ. Тя също беше отгледана в почтена среда и не бе имала възможността да избира родителите си. Странно беше да се чувства така свързан с нея, сякаш двамата споделяха един и същ произход, въпреки че в действителност бяха отгледани в коренно противоположни светове.

Един негов познат му махна с ръка, графът кимна учтиво, но продължи да си проправя път към Изабел. Нямаше намерение да стои безучастно и да гледа как тя ще предизвика катастрофа с безумните си въпроси. Ако се наложеше, щеше да я върже и да ѝ запуши устата, след което щеше да я изпрати обратно в бордея, където ѝ беше мястото.

Но дали мястото ѝ наистина беше там? Тя, изглежда, се чувстваше съвсем в свои води тук. Всъщност Изабел внасяше свеж полъх на жизненост в иначе скучния бал.

Смееше се със събеседника си, лицето ѝ сияеше, а очите ѝ блестяха. Обърна глава и забеляза Керн в средата на залата. Погледите им се срещнаха и усмивката ѝ се изпари.

„Имам нужда от теб.“

Тази непредпазлива мисъл нахлу в съзнанието му и започна да го измъчва със спомени и фантазии... устните ѝ, разтварящи се под неговите... ръцете ѝ, които го притискат по-близо... краката ѝ, които се разтварят, за да го приемат. След онази случка в дома на баща му не спираше да мечтае за Изабел, за сладостта на устните ѝ и за дивата страст на тялото ѝ под неговото.

Графът си нареди да мисли за Хелън. Хелън, която след шест седмици щеше да бъде неговя съпруга. Но за свой срам не успя да си

представи годеницата си — не и докато пред очите му беше жизнената красота на Изабел.

Тя се обърна, хвана Дикенсън под ръка и поведе стария негодник към противоположния край на балната зала. Керн осъзна какви бяха намеренията ѝ и започна да си пробива път по-бързо. Не обърна внимание на няколко свои познати и дочу шепота им зад гърба си, но въпреки това не спря. Подсъзнателно се изненадваше от себе си. Той, който през целия си живот бе представлявал образец на приличие, сега гонеше някаква жена през претъпкана бална зала.

И изобщо не го интересуваше какво щяха да си помислят хората.

Забеляза Изабел и придружителя ѝ в празния коридор. Дикенсън беше спрял да оправи оредяващата си коса пред едно огледало в позлатена рамка, докато Изабел го подгръвяше за ръката.

— Госпожице Дарси — извика Керн.

Стройният ѝ гръб се вцепени. Дикенсън се намръщи през рамо. Керн измина разстоянието, което го делеше от тях, и застана пред двамата.

— Преди да избягате, позволете ми да изразя уважението си — каза той, взе малката ѝ ръка и я целуна.

Тя миришеше леко на рози и дъждовна вода. Прииска му се тя наистина да си търсеше богат съпруг. Така щеше да му бъде много по-лесно да мисли за нея.

Изабел отдръпна ръката си.

— Лорд Керн. Мислех, че ще бъдете в дома на Хатауей и ще правите компания на лейди Хелън.

— Както знаете, Хелън е неразположена. Нейното желание беше да правя компания на вас. — Той погледна предизвикателно Терънс Дикенсън.

— А, сега си спомних кой сте — наследникът на Линууд — каза Дикенсън. — При последната ни среща вие надничахте през перилата по време на един от приемите на Линууд. — На лицето му се изписа лукава насмешка. — Никога не съм виждал младеж, който да се отнася толкова неодобрително и същевременно да изглежда толкова впечатлен от гледката.

Керн си спомни тази вечер противно на желанието си. Той се беше прибрал за малко от Итън и все още бе тъгувал заради загубата на майка си предишната есен. Самотен и неспособен да заспи, той бе

тръгнал надолу по стълбите и бе заварил баща си да опипва голите гърди на някаква жена пред очите на гостите си...

— О, наистина ли? — каза Изабел. — На колко години е бил той тогава?

— На десет, може би — отвърна Дикенсън и сви рамене.

— И херцогът си е позволявал волности, докато синът му си е бил вкъщи?

— Линууд правеше каквото си поискаше. — Дикенсън хвърли един многозначителен поглед към графа. — Много момчета могат само да си мечтаят за такъв баща, който толкова много да се грижи за образованието им.

Мрачни спомени изплуваха в съзнанието на Керн, но той побърза да ги погребее отново. Беше се научил да потиска дивите си желания, преди те да успеят да го задушат.

— Това, което ме впечатлява, е гледката тук — каза троснато той. — Вярвам, че имате обяснение за това, че напускате бала заедно с госпожица Дарси.

— Обсъждахме личен въпрос... — започна Изабел.

— Моля, оставете господин Дикенсън да отговори — прекъсна я Керн.

Дикенсън изправи леко прегърбените си рамене.

— Дамата се почувства леко замаяна. Искахме само да намерим някое по-спокойно място, където да се възстанови.

— Тогава нека да го намерим — тримата.

Резкият му тон накара Дикенсън да отстъпи крачка назад.

— Чакай малко, старче. Дамата няма нужда от двама придружители. Всъщност аз смятам да се върна обратно в залата.

— Не — възрази Керн. — Първо ще поговорим. С двама ви. — Той хвана Изабел под ръка и я поведе към другия край на коридора, където отвори една врата и даде знак на Дикенсън да влезе.

На вратата Дикенсън се запъна.

— Виж, Керн, какви са тези глупости? — попита ядосано той. — Ти не си настойник на госпожица Дарси.

— Напълно вярно — съгласи се Изабел. — Мисля, че лорд Керн трябва да си гледа работата и да не се бърка в моята.

— Тогава не мислете — заяви графът с глас, който не търпеше неподчинение. — Просто вървете.

Когато тримата тръгнаха надолу по стълбището за слугите, Изабел почувства тревожна тръпка да преминава по тялото ѝ. Тя осъзна, че нямаше смисъл да се опитва да спори повече. Ако искаше да говори с Дикенсън, щеше да ѝ се наложи да го направи пред Керн.

Когато стигнаха приземния етаж, тримата продължиха към една стая, осветена само от лунната светлина, която проникваше през два високи прозореца. Ако се съдеше по обзавеждането — малка маса за закуска и столове, наредени покрай камината, в които човек можеше да се отпусне за спокоен разговор — това беше стаята, в която обитателите на дома прекарваха утрините.

Само че този разговор нямаше да бъде никак спокоен.

Изабел се настани неспокойно на ръба на един шезлонг. Керн затвори вратата и отиде до едно бюро в ъгъла на стаята, където застана със заплашителен вид. Той очевидно знаеше за връзката на Дикенсън с майка ѝ. Как бе успял да открие този факт, без да прочете мемоарите? Сигурно се беше досетил случайно.

Дикенсън спря в средата на стаята, бръкна в джоба си, извади малка кутийка и смръкна щипка енфие.

— Не разбирам какво толкова те притеснява. Едва ли се интересуваш от дамата. Чух, че си сгоден за дъщерята на Хатауей, Елен.

— Хелън — поправи го мрачно графът. — Името ѝ е лейди Хелън.

— Това не ни води до никъде — каза внезапно Изабел. — Господин Дикенсън, мисля, че вече е време да разберете, че се нуждаем от присъствието ви тук по съвсем друга причина.

Ние. Несъзнателно тя беше включила и Керн, но сега определено се радваше, че той беше тук. Докато знаеше, че той е наблизо, Изабел се чувстваше в безопасност.

Тя се надяваше, че този път той щеше да прояви достатъчно разум и нямаше да провали намерението ѝ, както беше направил с лорд Реймънд. Тя се опита да привлече погледа му и да подсказе, че тя ще задава въпроси, а той не сваляше очи от другия мъж.

Дикенсън направи гримаса.

— Причина? Каква причина? Никога не съм ви сторил нищо лошо. Дори не сме се срещали досега... нали? — Той се вгледа в нея. — Не, не си спомням да съм срещал дама с вашата грация и чар.

— Познавали сте майка ми — измърмори Изабел. След това събра смелост и добави: — Не вярвам да сте я забравили. Аврора Дарлинг.

Дикенсън започна да опипва кутийката за енфие, сякаш беше тлеещ въглен. Тя се изплъзна през пръстите му и падна на пода, а съдържанието ѝ се разсипа. Той не обърна никакво внимание на това и продължи да зяпа втренчено Изабел.

— Аврора...? Невъзможно. Това е някаква измама.

— Няма никаква измама. — Керн подпря лакът на мраморната полица на камината. — Знаем за миналата ти връзка с Аврора. Тя те е наричала Нарцис.

Откъде беше научил това, по дяволите?

Изабел леко потупа скрития джоб, в който се намираше дневникът на майка ѝ. Книгата беше все още там.

Очите на Дикенсън се разшириха на лунната светлина. Докато го наблюдаваше, Изабел сви юмруци в скута си. Тя не обичаше момента, в който мъжете осъзнаваха нещо и, в който дрехите на дама вече не можеха да прикрийт истината за потеклото ѝ. Искаше ѝ се да изтича навън от тази стая и да избяга колкото можеше по-далеч.

— Това са онези проклети мемоари. — Дикенсън се обърна към Керн. — Ти си докопал книгата. За бога, трябва да постъпиш като джентълмен и да я изгориш.

— Той не притежава книгата на мама — каза Изабел. — Тя е у мен. И се намира на сигурно място, където никой не може да я открие.

— Значи за това става дума, а? — Дикенсън се намръщи първо на нея, а след това и на Керн. — Никога не бих си помислил, че някой като теб може да бъде изнудвач. Ти си паднал по-ниско и от Линууд.

Керн стисна юмруци и дори в тъмнината Изабел долови студения гняв, който бушуваше в него. Тя побърза да се намеси.

— Не се интересуваме от изнудване, господине. Искаме само да чуем отговорите ви на няколко въпроса.

— Въпроси? Какви въпроси?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Посещавали ли сте майка ми в месеца преди смъртта ѝ?

— Посещенията ми там бяха лични — каза кисело той. — Аз със сигурност си плащах щедро за тази привилегия.

Изабел потръпна вътрешно, когато си представи този гадняр с майка си. Тя с усилие запази спокойното си изражение и повтори:

— Посещавали ли сте я?

Когато Дикенсън вирна аристократичния си нос, Керн изръмжа:

— Отговори на дамата. Посещавал ли си Аврора Дарлинг във връзка с мемоарите?

Дикенсън подритна малката купчинка енфие на килима.

— И какво, ако е така? Ако възнамерявате да ме изпеете пред жена ми, тя е на посещение при болната си сестра в Съсекс. Няма да ви позволя да я притеснявате със стари клюки.

— Пеенето ще го оставим на други — каза язвително Изабел. — Кажете ми, спомняте ли си точната дата, когато за последен път сте видели майка ми?

— Дата ли? Как, по дяволите, очаквате да си спомня датата? Беше някъде през пролетта. — Той отиде до едно огледало и нервно оправи рядката си коса. — През април. А може да е било май. Дяволите да го вземат, не знам. Това не е нещо, което човек записва в тефтерчето си за срещи.

Изабел овладя раздразнението си.

— Когато сте я посетили за последен път, случайно да сте й занесли някакъв подарък? Цветя? Бижута? Може би... сладки?

Той сви рамене.

— Бонбони, предполагам. Тя обичаше шоколадовите бонбони от сладкарския магазин на Бел.

Изабел се наведе напред с разтуптяно сърце. Той бе имал възможността да сложи арсеник в бонбоните. Отровата можеше да бъде купена от всяка аптека. Може би Дикенсън бе действал от отчаяние, защото ако Аврора бе публикувала мемоарите си, щеше да му създаде неприятности с ревнивата му съпруга.

— Какъв е смисълът на този разпит? — попита Дикенсън. — Всъщност на мен много ми се иска да разбера как така живееш под покрива на Хатауей и се представяш под фалшиво име. Сигурно си измамила маркиза. Човек като него никога не би приел дъщерята на една уличница в дома си. — Той изви устни в презрителна гримаса. — Като си помисля за това, ако незабавно не унищожиш тези мемоари, ще отида право при него и ще му кажа за гадния ти план...

— Няма да изречеш нито дума. — Керн отиде до Дикенсън. — Виждаш ли, смисълът на този разпит е много прост. Ние искаме да разберем кой е отровил Аврора Дарлинг.

Дикенсън отстъпи колебливо няколко крачки назад. Той вдигна ръка към вратовръзката си и пръстенът му блесна на лунната светлина.

— О-отровена? Да не би да казвате, че... е била убита?

— Да.

Последва кратка пауза. След това Дикенсън се обади с разтреперен глас:

— И мислите, че аз съм я убил?

— Зависи. Можеш ли да ни кажеш къде си бил в нощта на десети май миналата година? Нощта, в която Аврора се е разболяла.

— К-казах ви, че не си вода бележки за посещенията си при куртизанки. Кой мъж е толкова глупав, че да прави подобно нещо?

— Тогава ще се наложи да потърсим информация от друг източник — каза заплашително Керн. — Междувременно бих те посъветвал да не напускаш града. Магистратът може да пожелае да те разпита.

— Магистратът! Това е повече от абсурдно. Не би трябвало да помагаш на тази малка уличница, а трябва да подкрепиш братята си. — Той понечи да разклати пръст към Керн, но очевидно размисли и прибра ръката си. След това се обърна към Изабел. — А ти... твоето място е канавката, а не сред почтените хора. Ти си също толкова дама, колкото е и моята перачка.

Изабел седеше с изправен гръб, прибрала ръце в скута си. Тя знаеше, че външно приличаше на изтънчена дама, но вътре в себе си отново се беше превърнала в онова малко момиченце, което жадуваше да бъде принцеса, макар да знаеше, че приказките никога не се сбъдваха.

Дикенсън се наведе, като мърмореше възмутено, вдигна кутийката за енфие и я прибра в джоба си. След това се изправи и огледа презрително Изабел.

— Вече не се изненадвам, че Мобри разправяше на всички, че си нямала зестра. Чакай само всички да чуят какво имам да добавя аз...

Керн изскочи от мрака, сграбчи Дикенсън за гърлото и блъсна гърба му в една от стените. Някаква масичка се преобърна и една базалтова ваза падна на земята и се разби на парчета.

Керн сякаш не забеляза това.

— Кажи още една дума срещу госпожица Дарси и ще отговаряш пред мен.

— Аз... няма. — Дикенсън издаде звук, сякаш се задушаваше. — Пусни... ме.

— Първо се извини на дамата.

— С-съжалявам.

— Така е по-добре. — Керн пусна пленника си и отстъпи назад. — Чуй ме много добре. Ако споменеш на когото и да било за тази среща, няма да се поколебая да разкрия мръсотията от миналото ти. Жена ти ще научи всичко до най-малките подробности.

— Р-разбрано, м-милорд. — Дикенсън направи жалко усилие да оправи измачканата си вратовръзка. Той се приближи колебливо до вратата, измъкна се навън и я затръшна зад себе си.

Откъм балната зала на горния етаж долетяха звуците на менует. Изабел скръсти ръце върху гърдите си, за да прикрие треперенето им. *„Малка уличница... мястото ти е в канавката... ти си толкова дама, колкото е и перачката ми.“* Мнението на един стар развратник не би трябвало да има никакво значение за нея, но въпреки това тя се чувстваше наранена, сякаш ѝ бяха ударили плесница. Единствената ѝ утеха беше, че бе видяла Дикенсън поставен на мястото му, преди да беше успял да разкрие нейния маскарад пред обществото.

Не че според нея Керн бе вложил някакво лично отношение, когато я беше защитил. Разбираемо беше, че той искаше да защити собствените си интереси — лейди Хелън и лорд Хатауей не трябваше да бъдат замесвани в скандал.

Въпреки това тя се чувстваше задължена за помощта му.

— Благодаря, че ми помогнахте, милорд. Беше много мило от ваша страна.

— Мило — повтори мрачно той.

— Да. — Тя долавяше някакво слабо опасно излъчване от него. Колко добре го познаваше в действителност? Осъзнала колко усамотени бяха тук стана от мястото си. — Благодаря, че ми помогнахте да разпитам господин Дикенсън. Предполагам, че постъпих глупаво, но наистина не очаквах, че той ще ме заплаши.

Изабел тръгна към вратата с намерението да се върне в балната зала, но тъкмо бе сложила ръка върху дръжката, когато лорд Керн

врхлетя като светкавица върху нея. Миг по-късно тя се озова в същото положение като Дикенсън преди малко — с гръб, опрян в стената. С тази разлика, че пръстите на Керн не я бяха стиснали за гърлото, а изгаряха плътта на голите ѝ рамене.

Очите му излъчваха силни емоции и тя болезнено усещаше близостта на твърдото му мъжко тяло. Горещата тръпка, която изпита, я остави без дъх. Изабел знаеше, че трябваше да възрази срещу такова непристойно за един кавалер поведение, но не можеше да отвори уста. Искаше ѝ се да направи с устата си нещо съвсем друго. Искаше ѝ се да го целуне.

— Не ми бягайте все още — каза Керн. — Искам да знам какво възнамерявахте да правите, ако Дикенсън беше признал, че е убиецът на майка ви.

Тя се опита да концентрира мислите си върху въпроса му.

— Щях да известя магистрата, разбира се. Щях да се погрижа той да си плати за престъплението.

— О, но да предположим, че нямаше да успеете да стигнете до магистрата. — Пръстите му се плъзнаха леко нагоре по раменете ѝ и палците му потъркаха гърлото ѝ. — Да предположим, че убиецът първо решише да ви затвори устата.

Хладната тръпка, която Изабел почувства, се дължеше отчасти на страх и отчасти на възбуда. Кожата ѝ настръхна, зърната на гърдите ѝ набъбнаха. Тя се уплаши, че можеше да се посрами, като го прегърнеше, и допря горещите си длани в стената.

— Вие предполагате, че Дикенсън е убиецът.

— Може да е, а може и да не е. Исках да кажа, че няма да ви позволя да поемате риска да се срещате сама с тези мъже. — Ръцете му тежаха върху раменете ѝ. Големите му ръце. Искаше ѝ се те да се придвижат по-надолу... и по-надолу...

— Е, това не зависи от вас — каза Изабел. — А и Дикенсън нямаше да посмее да ми направи нищо. Не и по средата на такъв голям бал.

Керн се изсмя тихо и подигравателно. Той сякаш беше отгатнал тайните фантазии на Изабел, защото ръцете му се плъзнаха надолу и уловиха гърдите ѝ. Топлината му проникна през тънката коприна на роклята ѝ. Тя долови мъжкия му аромат и коленете ѝ за малко щяха да

се огънат под напора на поредната вълна от желание. Искаше ѝ се да го докосва, да почувства пулса му под палеца си.

— Колко сте наивна, госпожице Дарлинг. Доста учудващо за някой, който е познал живота откъм неприятната му страна.

Обидата му разпръсна еротичната магия. Изабел го блъсна силно и реакцията ѝ го завари неподготвен. Тя отиде в средата на стаята и се обърна с лице към графа.

— Нека да си изясня нещо. Вие ме блъскате в стената, опипвате гърдите ми и след това ме изкарвате неприятна?

— Извинявам се за обидата. Просто исках да кажа, че вашето възпитание...

— Много добре знам какво искахте да кажете. Вие не пропускате нито една възможност, за да ми напомните какъв е произходът ми, нали? Сякаш това, че сте син на най-печално известния развратник в Лондон, ви прави по-добър от мен.

— Като стана дума за бащи — каза той, — аз се чудех за вашия.

Изабел премигна и го погледна тревожно. Устата ѝ пресъхна.

— Чудели сте се? За... баща ми?

— Той е бил джентълмен, човек от елита. И майка ви го е наричала Аполон.

Високата му фигура помътня пред погледа ѝ и сякаш цялата стая се разклати. Какво друго беше научил Керн? Дали знаеше, че тя подозираше, че Аполон беше сър Джон Тримбъл? Едва ли. Ако не беше чел спомените, той нямаше как да направи връзката...

Изабел напипа един стол и седна.

— Кой ви каза? — прошепна тя. След това се досети внезапно. — Леля Мини и леля Ди. Ходили сте при тях.

Керн сви рамене.

— Тъй като вие отказвате да ми дадете да прочета дневника на майка ви, аз реших, че това е най-доброто, което мога да направя. Искях да науча повече за мъжете в живота ѝ. Да разбере кой е бил край Аврора, когато е била отровена.

Изабел изпитваше едновременно болка и гняв. Тя заби нокти в кожената тапицерия на стола, за да потисне желанието си да се нахвърли върху него и да му издере очите.

— Не съм ви давала разрешение да се месите в живота ми — каза тя, като се стараеше да задържи гласа си хладен и спокоен. —

Нито съм ви канила да си пъхате носа в моето разследване.

— Само преди няколко минути ми бяхте благодарна, че ви помогнах с Дикенсън.

— Тогава оттеглям благодарността си. Отсега нататък ви забранявам да се месите повече.

Графът тръгна бавно напред и се спря на едно място, където лунната светлина падаше пряко върху него. Той я погледна право в очите.

— Не — каза спокойно. — Моята цел е да разкрия истината за смъртта на майка ви. Колкото по-скоро го направя, толкова по-скоро вие ще можете да се върнете в своя свят.

— Колко достойно от ваша страна е да искате да отървете обществото от една нежелана личност. Вие сте безценен за себеподобните си.

Керн отметна глава и се разсмя.

— „Нежелана“ не е думата, която бих използвал, за да ви опиша, Изабел.

Въпреки гнева си тя изпита тръпка на удоволствие. Каза си, че това беше плътско привличане, а не желание да го опознае, да надникне в сърцето му, да му изповяда всичките си мечти. Тя никога нямаше да стане като майка си — глупава мечтателка, която обожаваше благородниците.

— Думата, с която бих ви описала, е „арогантен“. Вие не сте нищо повече от един тесногръд сноб. Удивително е, че никога не сте се научили на добри обноски.

Тя тръгна отново към вратата, но Керн ѝ препречи пътя и я сграбчи за китките.

— Вие обаче сте били научена на добри обноски — каза той. — Били сте отгледана от гувернантка в Оксфордшир. Нищо чудно, че с такава лекота успяхте да си намерите място в обществото. Аполон е платил за доброто ви възпитание.

Пръстите му стискаха китките ѝ със същата сила, с която спомените стягаха сърцето ѝ. Изабел знаеше за тримесечните плащания от някакъв анонимен благодетел, майка ѝ се бе радвала много, че нейният скъп Аполон бе проявявал достатъчно голяма загриженост за незаконното си дете. Но парите бяха престанали да идват веднага след смъртта на Аврора.

Горчивата истина беше, че човекът изобщо не се беше интересувал от Изабел. Сър Джон Тримбъл бе отбягвал незаконната си дъщеря. За него тя беше една грешка, която трябваше да бъде сметена под килима на почтеността.

Изабел не искаше Керн да открие колко ниско мнение имаше за нея собственият ѝ баща.

Тя се опита да се измъкне безуспешно от хватката на графа.

— Защо продължавате да говорите за него? — Да не би да намекувате, че трябва да съм му благодарна? На мъжа, който не дойде да ме види нито веднъж, който не ми каза дори името си, който само изпращаше пари от време на време, но само за да успокои съвестта си? На мъжа, който ме остави на подигравките на селските деца. — Тя поклати глава. — Той не ми е баща. Аз нямам баща. Никога повече не го споменавайте пред мен.

— Съжалявам, Изабел. Не помислих, че ще те нараня толкова силно. Въпреки това обаче трябва да поговорим за него.

Нежният му глас беше непоносим за нея. Изабел не искаше съжаление или съчувствие от някакъв лорд.

— Защо? За да имате още едно извинение да ми се подигравате ли? За да ме унижавате, като ми изтъквате колко по-добро е вашето потекло? Е, аз нямам намерение да стоя тук и да слушам помпозните мнения на един тъпанар. — Тя се опита отново да се освободи и когато не успя, го ритна в крака. Балната ѝ обувка обаче беше твърде тънка и пръстите я заболяха. — Ох!

— Успокойте се, за бога — каза графът и я отблъсна на една ръка разстояние. — Не разбрахте правилно намеренията ми. Ако ме изслушате, ще разберете това.

— Вече ви слушах достатъчно и вие ме засипахте само с обиди и нападки. Не можете да ми кажете нищо за баща ми, което да ме заинтересува. Съвсем нищо.

— За съжаление, има едно нещо, което може би не ви е идвало наум — Очите на Керн блестяха мрачно на лунната светлина и гласът му се превърна в състрадателен шепот. — Трябва да разберем кой в действителност е Аполон.

— Не!

— Да. Виждате ли, той е имал причина да убие майка ви.

Думите му парализираха Изабел. Въпреки че и самата тя се страхуваше точно от това, да го чуе изречено толкова смело я караше да се чувства замаяна. Майка ѝ, убита от единствения мъж, когото някога беше обичала. От мъжа, чиято кръв течеше във вените на Изабел.

Мисълта, че можеше да бъде дете на такова чудовище, я ужасяваше. Тя я караше да се чувства мръсна, опетнена, след като цял живот се беше борила да бъде достойна жена. Точно затова Изабел не искаше Керн да разбере, че баща ѝ бе сър Джон Тримбъл. Ако Тримбъл наистина беше убиецът, никой, освен Изабел, не трябваше да знае за роднинската ѝ връзка с него. Тя поклати глава.

— Истинското име на Аполон мама не се споменава нито веднъж. Това означава, че той не е имал причина да ѝ навреди.

Керн потърка палци в китките ѝ, за да я успокои.

— Сигурна ли сте, че в книгата наистина няма никакъв намек за истинската му самоличност? Може би се казва какъв е рангът му? Или пък къде живее?

— Няма абсолютно нищо. Както виждате, предположението ви е погрешно. Можете да забравите за него.

— Не можете да знаете какво му е казала Аврора, докато са били насаме. Може да е имал причини да се страхува, че тя ще да промени решението си и ще разкаже на света за незаконната си дъщеря от него. Подобен скандал би бил достатъчен да съсипе един мъж с положение в обществото.

Изабел се отдръпна и скръсти ръце върху гърдите си. Гърлото ѝ беше пресъхнало, а очите ѝ горяха. Искаше ѝ се да накара графа да промени темата и да престане да говори за баща ѝ.

— Хващате се за сламки. Сигурна съм, че я е убил някой от другите мъже. Трябва само да разберем кой.

— Изабел. — Керн се приближи до нея и положи главата ѝ върху рамото си. — Прости ми, че те разстроих. Нямах намерение да ти причиня болка.

Тя не искаше да бъде успокоявана от него, искаше да го мрази затова, че си пъхаше носа в тайните на миналото ѝ. Но ѝ беше толкова хубаво поне веднъж да може да се облегне на мъж, да черпи сили от него, да се отърси от бремето на страховете си.

Въздъхна, уви ръце около кръста му и положи буза върху самото му. Той я притисна плътно към себе си. На Изабел ѝ беше приятно да усеща топлината на тялото му, мъжкия му аромат, едрата му фигура. Толкова уморена се чувстваше от непрестанното търсене на истината, толкова уморена да бъде сама и да няма кой да я защити. Тази прегръдка беше някак си по-различна от предишния път, когато похотта бе замъглила разума ѝ. Сега тя усещаше, че нуждата в нея беше по-остра и по-дълбока.

Изабел се чудеше дали и той чувстваше същото и получи отговор на въпроса си, когато Керн повдигна брадичката ѝ, прошепна името ѝ и долепи устни върху нейните. Целуна я нежно и с чувство и тя отстъпи с въздишка. Никога не беше предполагала, че може да желае толкова силно един благородник. Обзета от възбуда, тя блокира гласа на разума и посрещна смелото нахлуване на езика със собствения си безсрамен копнеж. Ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му и дланите ѝ поеха силното туптене на сърцето му.

Докосването ѝ го накара да потръпне. Ръцете му я стиснаха по-силно, след което се плъзнаха надолу, за да я хванат за задника и да притиснат бедрата им плътно едни към други, така че тя усети очертанията на мъжествеността му. Допирът събуди в нея изгарящото желание да бъде изпълнена от него и само от него, да познае силата му, страстта му. Искаше ѝ се да почувства ръцете му върху голата си плът. Никой друг мъж не можеше да я задоволи, никой друг мъж досега не беше успял да я изкуши. Това сигурно беше съдбата ѝ, приказният принц, когото бе чакала през целия си живот.

— Изабел. — Той говореше срещу устните ѝ, сякаш не можеше да понесе мисълта да я пусне от прегръдката си. — Господ да ми е на помощ... Заклех се, че никога, няма да повторя... тази грешка.

Тя го чу смътно и отвори очи. Грешка? Страстта започна да си отива, но тя се вкопчи в нея със същото отчаяние, с което се беше вкопчила в раменете на графа.

— Моля те, Керн. Целуни ме. Имам нужда от това.

Тя плъзна ръце около врата, за да го придърпа към себе си и да потърси топлите му устни.

Графът стоеше, сякаш беше изваян от гранит. Ръцете, които само допреди няколко секунди я бяха докосвали толкова нежно, сега я

отблъсваха. Сякаш тя беше курва, която той беше изпробвал и бе решил, че не е достойна за изтънчения му вкус.

— Не — каза графът през стиснати зъби. — Не можем да направим това. Знаеш също толкова добре, колкото и аз, че ще бъде грешка.

Тя наистина го знаеше. Но забраненото привличане все още пулсираше в нея и не й даваше покой.

— Не ме интересува — каза тя през стон. — Просто искам да забравя...

— Не. — Той си пое дълбоко дъх. — Не можем да забравим. Говорехме за баща ви. От жизненоважно значение е да разберем кой е той.

Хладината в гласа му я накара да застине на мястото си. Керн искаше да намери Аполон. Искаше да разкрие всички ужасни тайни от миналото ѝ. Искаше да намери убиеца, за да може да изпрати Изабел обратно в нейния свят. А тя, глупачката, се беше залъгвала, че наистина го е грижа за нея.

Събра остатъците от достойнството си и отстъпи назад, хванала полите на роклята си.

— Казах ви, че нямам баща. И ако се опитате да докажете противното, никога, никога няма да ви простя.

За неин ужас гласът ѝ изневери. Тя не искаше да позволи на Керн да забележи сълзите, които напиреха в очите ѝ, и мина бързо покрай него. Той извика името ѝ, но Изабел изтича към вратата, изскочи навън и тръгна обратно към балната зала.

Обратно зад безопасната фасада на маската си.

ИСТИНСКИТЕ ПРИЗНАНИЯ НА ЕДНА КУРТИЗАНКА

Също като бога от легендата, Нарцис обичаше само себе си.

Това ми стана ясно още първия път, когато господин Терънс дойде при мен, но въпреки това аз го смятах за забавен по различен начин. Като се има предвид самовлюбеният му характер, той обичаше да се показва на

публични места и ме водеше на пиеси, концерти и в галерии. Още от началото на кариерата си на куртизанка аз бях решила, че няма да позволя да ме крият като някаква неприятна тайна на някой господин. Копнеех да излизам сред обществото и да опитам различните забавления в живота. За тази цел Нарцис се оказа наистина много полезен за мен.

Той беше похотлив мъж, винаги готов да скочи в леглото, и обичаше удоволствията също колкото мен. Двамата прекарахме много страстни часове в леглото ми и той беше човекът, който сложи огледалото на таблата, за да може да се възхищава на себе си. Истината е, че ако му бях позволила, той щеше да сложи огледала и по стените, за да може да се вижда, независимо от положението, в което се намирахме.

Скъпи читателю, сигурно се чудиш защо съм търпяла такъв боклук. Виждаш ли, той дойде при мен в търсене на лек срещу Единствения Порок. Сигурно щеше да се впуска в този порок много по-често, ако лекарят му не го беше предупредил, че тази неестествена практика в крайна сметка води до лудост. На Нарцис няма да му хареса, ако разкрия изповедта му. Но между вас също има такива, които таят пристрастие към този порок и може би ще изпитат жалост към него...

ГЛАВА 12

— Виждам, че са ти позволили да останеш — каза Керн.

Той крачеше напред-назад пред огрените от слънцето прозорци и наблюдаваше кучето, което беше застанало от вътрешната страна на вратата на дневната на Хатауей. Животинчето изглеждаше много почисто отколкото в деня, в който Изабел го беше спасила. То беше някаква особена смесица от шпаньол и териер, имаше петниста златиста козина и клепнали уши и много къса опашка.

— Хайде, влез — подкани го Керн. — Няма защо да се страхуваш от мен.

Кучето тръгна бавно напред, след което спря отново и вдигна глава. Керн разбираше естественото недоверие на животното. В краткия си живот то беше срещнало много жестоки хора по улиците.

Керн знаеше, че също толкова големи жестокости можеха да бъдат изпитани и в най-добрите домове в Лондон. Аристократите от неговите среди сигурно нямаше да измъчват животно на оживена улица, но независимо от това някои от тях бяха кръвожадни същества. И един от тях беше извършил убийство.

Той щракна с пръсти.

— Ела, момче. Нищо няма да ти направя.

Кучето пропълзя напред и се спря на около метър от графа. Керн клекна и изчака търпеливо животинчето да събере кураж и да се приближи още. Когато беше достатъчно близо, Керн го почеса нежно зад ушите. След няколко секунди кучето се обърна и легна по гръб, за да бъде потъркано по коремчето.

— Е, къде е господарката ти тази сутрин? Къде е Изабел?

Кучето изджавка в отговор и удари с опашка по килима, сякаш беше разпознало името й.

— Несъмнено крои планове как да ми се изплъзне. — Керн се чувстваше малко глупаво от това, че говореше с някакво куче. Но той беше твърде неспокоен и трябваше да поговори с някого. — Трябва да

ми помогнеш да я държа под око, за да не се забърка в големи неприятности.

А тя щеше да направи точно това, ако ѝ бъде позволено. Изабел изглеждаше решена да отхвърля всякаква помощ от него, за да разкрие една загадка, която далеч не беше по силите ѝ. Тя не осъзнаваше опасността. Тази мисъл го беше измъчвала през по-голямата част от нощта и все още го мъчеше. Изабел беше твърдоглава, действаше прибързано и беше твърде уязвима.

Миналата нощ бе отказала да включи Аполон сред заподозрените, но Керн имаше чувството, че тя знаеше повече, отколкото му казваше. Но защо не искаше да му позволи да разследва Аполон? От всички мъже, които някога бяха споделяли леглото на Аврора Дарлинг, Аполон имаше да губи най-много. Разкритието, че има незаконна дъщеря, щеше да разтърси обществото. Той вече нямаше да бъде добре дошъл в най-изисканите домове, нямаше да го канят на празненствата на елита. Обществото си затваряше очите за тайни прегрешения, но се отнасяше с невероятна жестокост с хората, които биваха залавяни с доказателства за греховете си.

А Керн искаше да бъде човекът, който щеше да изобличи този мръсник.

„Аз нямам баща. Ако се опитате да докажете обратното, никога, никога няма да ви простя“

Когато Изабел му бе отправила това предупреждение, той бе забелязал сълзи в очите ѝ. Сълзи. Тя се беше ядосала необяснимо силно. Не бе искала дори да чуе, че беше възможно баща ѝ да е убил майка ѝ.

— Не мога да я виня, че не иска да го вижда — измърмори графът, — но се кълна, че ще открия този нещастник и ще изкопча истината от него.

Кученцето облиза ръката му, сякаш беше съгласно с него, и Керн го погали отнесено.

До снощи той не беше смятал, че Изабел може да бъде уязвима като всички останали хора. За него тя бе била най-обикновена измамница без никакви морални задръжки. Беше си проправила път сред елита чрез изнудване, бе лъгала и флиртувала, докато той не бе започнал да вярва, че в красивото ѝ тяло нямаше нито капка честност.

„Моля те... целуни ме... Толкова се нуждая от това.“

Нещо стегна гърлото му. Не трябваше да чувства такава неприлична нежност към нея. Изабел Дарлинг не отговаряше на идеала му за жена — тя не беше нито скромна, нито непорочна. Но когато се доближеше до нея, разумът го напускаше. Керн се беше заклел никога повече да не я целува — и ето какъв беше резултатът. При първата удача му се възможност той й се беше нахвърлил със страстта на любовник...

— Виж ти, лорд Керн — обади се обектът на мрачните му мисли. — Толкова е забавно да ви видя как пълзите по пода.

Той вдигна поглед и видя Изабел да влиза в дневната, хванала Хелън под ръка. Хелън плесна с ръце.

— О, Джъстин, това е прекрасно! Намерил си кученцето на Изабел.

Керн се почувства неудобно от това, че го бяха намерили да си говори с куче, и се изправи.

— Така изглежда. Добро утро!

Двете бяха прекрасни една до друга — едната бледна и руса, другата — мургава и тъмнокоса. Кучето се втурна към Изабел, която се наведе, вдигна го и го притисна към гърдите си.

— Лошо момче — измърмори нежно тя. — Не знаех къде си.

Гледката омагьоса Керн. Погледът му се спря върху устните на Изабел — меки, розови и съблазнителни. Дори облечена в елегантната муселинова рокля на дама, тя го караше да мисли за удоволствията в спалнята.

Забранени удоволствия. Удоволствия, които трябваше да изпита само и единствено с годеницата си.

Той потисна неприличните си мисли и тръгна към Хелън. По дяволите, тя беше жената, за която искаше да се ожени. Сладка и покорна, щеше да бъде идеалната съпруга за него. Решен да докаже това на себе си, графът направи нещо, което бе правил само веднъж досега, след като бяха се сгодили. Той се наведе и я целуна по бузата.

Керн изпита леко усещане за удоволствие от русата й красота, но не изгарящото желание да я повали върху килима и да пусне на воля първичните си инстинкти. За негово разочарование, тя предизвика у него само нежната обич на брат към сестра.

Графът бе обзет от срам. Нямаше право да копнее по една проститутка, след като ръката му беше обещана на един ангел. Хелън

имаше приятна фигура и добър характер. Но тя беше дама и той никога нямаше да си позволи да я пожелава в мислите си. Когато се оженеха, беше уверен, че щеше да намери удовлетворение в леглото ѝ.

— По-добре ли си? — попита я.

— Малко. Тази дяволска настинка все още ме мъчи. — Тя допря грациозно носната си кърпичка към зачервения си нос.

Графът хвърли поглед към Изабел. Тя го наблюдаваше и той се зачуди дали не си спомняше за страстната им целувка — докато тъмните ѝ очи не му подсказаха безмълвно нещо. Дали и тя не беше научила, че сър Джон Тримбъл се беше върнал в града?

Той насочи вниманието си към Хелън.

— Достатъчно добре ли се чувстваш за една разходка в парка?

Тя поклати глава.

— Може би утре. С Изабел ще трябва да ме извините за днес. Съжалявам, че съм толкова болна.

Сърцето му подскочи от радостно вълнение. Не. Това не можеше да е вълнение. Той не се радваше, че годеницата му щеше да си остане у дома. Просто приветстваше тази възможност да разреши загадката.

— Можете да останете с нея, милорд — предложи лукаво Изабел. — Хелън изкара цяла седмица затворена вкъщи и компанията ви сигурно ще ѝ бъде приятна. Нямам нищо против да изляза с госпожица Гилбърт.

Дявол да я вземе тази измамница. Тя искаше да говори със сър Джон Тримбъл насаме.

— Може би вие трябва да останете тук — предложи в отговор той. — Вие можете по-добре от мен да се погрижите на Хелън да ѝ бъде добре.

Хелън се разсмя.

— Моля ви, не искам никой от вас да остава с мен. Мисля, че ще ми бъде приятно да прекарам деня с някоя книга в библиотеката. Джъстин, ако нямаш нищо против, бих искала да ме заведеш там сега.

Изабел отиде да си вземе бонето и пелерината, а графът придружи Хелън до библиотеката. Той възнамеряваше да се извини и да излезе да чака в каретата, но лорд Хатауей провали плановете му.

Маркизът седеше зад писалището в библиотеката. Когато забеляза Керн и дъщеря си, остави перото и ги поздрави.

— Татко — възкликна Хелън. — Мислех, че вече си излязъл. Ще ти преча ли, ако остана да почета тук?

Той се усмихна, когато тя се наведе да го целуне.

— Разбира се, че не, скъпа. Но трябва да те помоля да почакаш навън няколко минути, защото искам да поговоря с Джъстин.

— Тогава ще отида да изпия чаша чай. Ще дойдеш ли при мен, когато свършиш?

Хатауей кимна разсеяно и я изчака да излезе и да затвори вратата след себе си. След това стана и отиде до барчето.

— Бренди?

Керн отказа, като поклати глава. Той с изненада видя, че маркизът си наля една чаша. Не беше типично за Хатауей да пие толкова рано през деня.

Внезапно Хатауей попита.

— Къде е Изабел тази сутрин?

Керн се поколеба. Абсурдно беше да се чувства виновен.

— С нея ще излезем да се разходим в парка.

Маркизът отпи от чашата си.

— Искам да я държиш под око. Както вече знаеш от разговора й с брат ми, тя си набила в главата смешната мисъл, че Аврора Дарлинг е била убита.

— Смешна? Аз започвам да вярвам, че тя казва истината.

— Глупости. — Хатауей отпи отново. — Ако беше така, щеше да се вдигне голям шум. Говорим за убийство на куртизанка, която е обслужвала голям брой високопоставени господа. Вестниците незабавно щяха да разпространят новината и да предизвикат обществен скандал.

— Не и без доказателство. — Керн подбираше внимателно думите си. — Позволих си да говоря с останалите жени в бордея. Една от тях е забелязала някакъв мъж да влиза в стаята на Аврора в нощта, когато тя се е разболяла.

Хатауей се обърна рязко и се втренчи в него. Брендито се разля върху ръката му, но той сякаш не забеляза това.

— Мъж ли? Кой?

— Жената — тя се казва Мини — не е видяла лицето му. Аз обаче не мога да се отърся от мисълта, че в смъртта на Аврора има

нещо нередно. Тя очевидно е записала в дневника си, че е била отровена.

Лицето на маркиза изглеждаше като изваяно от гранит. Той пресуши чашата си на един дъх и я тръшна върху бюрото.

— Независимо каква е истината, няма да позволя една млада жена, която живее в собствения ми дом, да се разхожда из Лондон и да отправя безумни обвинения. Ако изобщо те е грижа за репутацията на Хелън, ще се погрижиш Изабел Дарлинг да се държи както подобава за една дама.

— Помиярът остава вън — каза Керн.

Изабел слезе от каретата с Милорд на ръце и се намръщи на графа. Той се държеше доста неприятно, откакто бяха напуснали дома на Хатауей. По пътя насам не бе казал почти нищо, а само бе гледал напред.

— Тази заповед и мен ли включва? — попита рязко Изабел. — Като се има предвид, че смятате и мен за помияр.

Укорът ѝ привлече вниманието му. Той я погледна намръщено.

— Ако смятах, че ще успея да ви разубедя да говорите с Тримбъл, със сигурност щях да ви накарам да останете навън. Но ако го направя, вие просто ще се промъкнете обратно без мен.

— Колко сте прозорлив, милорд. — Когато чу името си, кученцето се размърда и облиза брадичката ѝ. Раздразнението ѝ се изпари мигновено и тя заговори на животинчето. — Не позволявай на лошия граф да те плаши, миличък. Ти ще дойдеш с мен. Не можем да те оставим да се мотаеш наоколо, нали? Онези ужасни грубияни могат да се върнат и да те наранят.

Докато Изабел притискаше кучето към гърдите си, Керн я наблюдаваше със странно изражение, сякаш я поглъщаше с поглед, от който дъхът ѝ спираше. Той я гледаше така, като че ли искаше да я замъкне в първата странична уличка, да вдигне роклята ѝ и да я обладае. И за свой срам тя откри, че искаше точно това. Само от мисълта, че именно той щеше да ѝ отнеме девствеността, краката ѝ се подкосяваха.

Дявол да го вземе за това, че я караше да се чувства като малка уличница!

Тя хвърли един кос поглед на графа.

— Не очаквам от вас да разберете привързаността ми към това куче. Сигурно сте имали една дузина домашни любимци в детството си.

— Само ловните хрътки на баща ми. Имаше една, която много обичах, когато бях още момче. — За миг погледът му се замъгли, след това той премигна. — А вие? В провинцията сигурно сте имали котка или куче.

Тя поклати глава.

— Гувернантката ми беше убедена, че животните са мръсни и лоши същества. Не ми беше позволено да имам. — Изабел си спомни самотата си по това време и допря буза до меката козина на кучето. — Но сега си имам теб, нали, Милорд?

Керн не каза нищо. Тя си помисли, че не се интересуваше какво е мнението му, че беше прибрала куче от смесена порода. Изабел беше свободна да прави каквото си искаше. Но когато той сложи длан на кръста ѝ и я поведе към къщата на сър Джон, допирът му ѝ се стори някак странно успокояващ, също като на малкото телце, което се беше сгушило на гърдите ѝ.

Не че имаше нужда някой да я успокоява. Тази сутрин тя се чувстваше съвсем спокойна. Сега, посред бял ден, не разбираше защо бе реагирала толкова мелодраматично миналата нощ. Баща ѝ не означаваше нищо за нея. Тя щеше да проведе разговора си, сякаш Тримбъл бе просто поредният заподозрян.

Графът почука на вратата и икономът ги въведе в една малка, скромно обзаведена дневна. Изабел се настани на един стар шезлонг с Милорд в скута си. Докато чакаха домакина си, Керн започна да крачи напред-назад пред потъмнялата камина.

— Предварителните ми проучвания показват, че Тримбъл е вдовец и няма деца — каза той. — Изгубил е пари в няколко делови начинания, но като цяло е водил доста скучен живот.

— Ако се изключи връзката му с майка ми.

Керн сви рамене.

— Какво е писала тя за Тримбъл? Що за човек е той?

Изабел се опита да пренебрегне болката и погали кучето си.

— За мама сър Джон Тримбъл е бил по-голям джентълмен от останалите ѝ любовници. Той се е държал с нея с уважение. Поне тя така пише.

— Но може би не му е приятен фактът, че е писала за него в мемоарите си — каза Керн. — Ако Тримбъл е нашият човек, трябва да ме оставите аз да се оправям с него. И ще трябва да се държите като дама. Ясен ли съм?

— Аз се държа като дама. Що се отнася до Тримбъл, можете да се месите само ако и когато аз реша, че е виновен. Ясна ли съм?

Той я погледна и Изабел си помисли, че щеше отново да започне да я командва, но след малко в очите му проблесна някакво странно пламъче и той ѝ подаде ръка.

— Можем поне да се държим цивилизовано. Аз съм склонен на примирение, ако и вие сте съгласна. Е?

Тя остана загледана известно време в ръката му, след което му подаде бавно своята.

— Съгласна.

Силните му пръсти обхванаха нейните и през ръкавиците тя усети топлината му да се простира по ръката ѝ и по цялото ѝ тяло, да нажежава кръвта ѝ и да ускорява пулса ѝ. Странно беше, че само едно негово докосване, само един поглед на тези хладни зелени очи, имаше такъв силен ефект върху нея. Изабел си каза, че трябваше да изпитва отвращение. Той беше син на Линууд, наследник на херцога, който беше толкова порочен, че може би беше убил майка ѝ.

Но можеше ли тя да държи Керн отговорен за греховете на баща му? Не беше ли това също толкова несправедливо, колкото и определянето ѝ като курва само защото майка ѝ бе била такава?

Някакъв шум в коридора привлече вниманието ѝ. В същия миг Керн отдръпна ръката си и отстъпи назад. Въпреки решението си да остане спокойна, Изабел усети как мускулите ѝ се напрягат. В скута ѝ Милорд изръмжа и се загледа напрегнато към вратата.

— Тихо. — Тя погали кучето си по главата и ѝ се прииска да можеше да успокои и себе си толкова лесно.

Сър Джон Тримбъл влезе, накуцвайки, в стаята, подкрепян от един прислужник. Той се настани в едно кресло и сложи болния си крак върху едно столче. Лицето му беше изкривено от болка.

Какво бе видяла майка ѝ у него? *„Онези, които го смятат за грозен, не са вникнали в душата му, те не виждат колко добре разбира той женското сърце.“*

— Проклетата подагра — измърмори сър Джон, като търкаше левия си крак. — Простете ми, госпожице Дарси, лорд Керн. Това е от дългото пътуване до Лондон вчера и ще се почувствам по-добре след ден-два. — Той се изправи в стола. — Но това не е подходящ начин да посрещам гостите си. Мога ли да ви предложа нещо за освежаване?

— Не е необходимо да се притеснявате — отвърна Изабел. — Няма да ви отнемам много време.

— Вие никога не бихте ме притеснили — каза сър Джон и се усмихна галантно. — Добре. Това посещение, да не би да има нещо общо с изучаването на тънкостите на виста? При последната ни среща на бала на Уинфри вие казахте, че желаете да подобрите уменията си. С удоволствие ще изпълня обещанието си да ви науча.

Той изглеждаше толкова нетърпелив, че Изабел внезапно разбра много за живота му: сър Джон живееше сам, нямаше много средства, нямаше съпруга и деца, които да правят живота му по-весел. Той толкова се радваше, когато го посещаваха, че беше готов да слезе да посрещне гостите си дори когато не се чувстваше добре.

Състраданието ѝ се бореше за надмощие с възмущението. Ако беше останал сам, това си беше само по негова вина. Бе имал възможността да се ожени за майка ѝ, вместо да се жени заради пари, нали и без това беше изгубил всичко. Тази мисъл раздразни Изабел. Колко различен щеше да бъде животът ѝ тогава. Тя щеше да бъде законородено дете щяха да се държат с нея като с истинска дама и щяха да я приемат в много елитни семейства. С времето хората може би щяха да забравят съмнителното минало на майка ѝ. Изабел може би щеше дори да има възможност да се омъжи за високопоставен благородник като лорд Керн...

Тя пропъди детинските фантазии и каза:

— Благодаря ви, че предложихте да ми бъдете учител, сър. Но това не е причината за нашето посещение тук. Надявах се да ми дадете отговори на няколко въпроса.

Тримбъл погледна първо Изабел, след това Керн.

— Питайте — каза той. — Признавам, че възбудихте любопитството ми.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Аз не съм тази, за която се представям, сър Джон. Преди много време, преди още да съм била родена, вие сте познавали майка

ми. — Изабел замълча и се опита да събере смелост. Независимо колко пъти изричаше тези думи, признанието никога не ѝ беше лесно, а този път беше още по-лошо от останалите. — Аз съм...

— Дъщерята на Аврора — довърши вместо нея Тримбъл.

Изабел седеше неподвижно и го наблюдаваше и дори не обърна внимание на Милорд, когато той побутна ръката ѝ с влажния си, студен нос. „Дъщерята на Аврора“ Дори сега Тримбъл не я беше признал. Сър Джон също я наблюдаваше с присвити очи. Тя копнееше да получи одобрението му и се мразеше за това. Защо мнението му трябваше да има по-голямо значение от мнението на останалите мъже, които бяха използвали майка ѝ?

Та тя дори не беше сигурна, че не гледаше лицето на убиец.

Изражението на Тримбъл показваше предпазлив интерес.

— Помислих си, че ми изглеждате, позната, когато ви видях за първи път. Приличате на Аврора, а и имената ви си приличат. Но вие споменахте, че живеете у Хатауей, и аз просто не можах да повярвам, че... — Той млъкна, преди да довърши, въпреки че не свали поглед от Изабел.

— Минавам за племенница на лорд Хатаеуй — обясни тя. — Знаех за връзката на брат му с майка ми и така успях да убедя Хатауей да ме представи на обществото. Не за собствена изгода — побърза да добави Изабел, хвърляйки бегъл поглед на Керн, — а за да имам възможността да се срещна с мъжете, които някога са познавали майка ми.

Керн не каза нищо. Поне я беше оставил сама да води разпита.

— Струва ми се — каза сър Джон, — че би трябвало да ми кажете защо искате да се срещнете с тези мъже. Въпреки че трябва да ви предупредя, скъпа моя, че ако се надявате да откриете баща си...

— Не — каза бързо Изабел. Тримбъл не трябваше да казва нищо пред Керн по този въпрос. — Нямам такова намерение.

— Напротив, има — намеси се Керн. Той се отблъсна от полицата на камината, на която се беше подпрял, и отиде до сър Джон. — Аврора го е наричала Аполон. Знаете ли истинското му име?

Дяволите да го вземат Керн! Изабел скочи на крака, като държеше Милорд.

— Не сте длъжен да му отговаряте, сър. Аз задавам въпросите.

Погледът ѝ срещна погледа на Керн. Плътно стиснатите му устни показваха колко беше раздразнен. Изабел беше уверена, че той не беше свикнал да бъде прекъсван от една обикновена жена. Е, тогава тя щеше да бъде първата. И без това нищо не можеше да изгуби.

— Какво става? — попита Тримбъл, който изглеждаше напълно объркан. — Във всеки случай, никога не бих отговорил на такъв въпрос. Да го направя, би означавало да наруша клетвата, която дадох на Аврора.

— Разбирам — каза Керн. — А ако ви кажем, че става въпрос за живот и смърт?

— Живот и смърт ли? — Тримбъл поклати глава. — Сега вече съвсем ме объркахте. Предполагам, че вие сте въввлечен в това... каквото и да е то... заради Линууд?

— Донякъде. Ще разберете, когато му дойде времето. — Графът се поклони на Изабел. — Въпреки че ще оставя госпожица Дарлинг да ви обясни.

Изабел не можеше да повярва на ушите си. Той беше отстъпил. Отново. Тя имаше представа колко голям компромис бе направил с гордостта си.

Седна отново на мястото си и погледна Тримбъл. Не бяха ли тези тъмни очи като нейните?

— Моля ви да ме извините, че се меса в личния ви живот, сър Джон, но кога за последен път сте се виждали с майка ми?

— Трябва да е било преди около година — Той се загледа в някаква точка над главата си и Изабел осъзна, че той се беше отнесъл в спомена. — Не повече от месец преди смъртта ѝ.

— Тя болна ли беше тогава?

— Не. Беше в цветущо здраве, въпреки че беше малко потисната. Когато той се поколеба, Изабел го подкани да продължи.

— Защо? Моля ви, това е много важно.

— Изглежда, че няколко души ѝ бяха забранили да пише мемоарите си. Точно затова тя бе изпратила да ме повикат — за да ми разкаже за неприятностите си.

— Тя е изпратила да ви повикат? — намеси се Керн. — Не сте ли знаели вече за дневника ѝ?

Тримбъл сви рамене.

— Чул бях, но това нямаше никакво значение за мен. Какво можех да загубя от публикуването им?

— Репутацията си — отвърна графът. — Честта си. Способността да вървите с изправена глава в обществото.

Тримбъл се изсмя.

— Като се има предвид грозното ми лице, съмнявам се някой да може да каже нещо толкова неприятно, което да не съм чувал поне сто пъти. А и на моята възраст вече не преценявам честта на един човек според лицемерните правила на обществото.

Графът повдигна вежди, но не каза нищо. Очевидно беше, че не е съгласен, макар да осъзнаваше, че сега не беше подходящият момент да се впуска в дискусия по етика.

На Изабел ѝ хрумна една мисъл.

— Кой ви каза, че майка ми пише мемоари?

— Един мръсник на име Терънс Дикенсън. Той предложи всички господа, които бяха описани в книгата, да притиснат Аврора. — Тримбъл сви месестите си пръсти в юмруци. — Едва ли трябва да споменавам, че изхвърлих този подлец.

Студена тръпка премина по тялото на Изабел. За да иска подобно нещо, Терънс Дикенсън трябва отчаяно да е желал да спре майка ѝ. Тя погледна към Керн и видя в погледа му, че той си беше помислил същото. И все пак не знаеха със сигурност. Засега. Тримбъл можеше да лъже, за да свали подозрението от себе си.

— Виждахте ли се с майка ми след това? Случайно да сте ѝ носили някакъв подарък?

Той поклати глава.

— Видях я само този единствен път. Тя търсеше успокоение и подкрепа, след което пожела да си тръгва и да я оставя сама, за да довърши мемоарите си. Дори не знаех, че се е разболяла, докато не... — Той въздъхна тежко. — Аврора Дарлинг беше толкова красива. Винаги замечтана и изпълнена с надежда, но силна и решителна. Ако ми позволите да го кажа, вие ми напомняте за нея.

Изабел зарови пръсти в топлата козина на Милорд. Забележката на Тримбъл ѝ беше доставила неочаквано удоволствие и я беше изпълнила с неопишуема паника. Изабел не искаше да бъде като майка си. Тя не беше като нея.

Преди много време тя копнееше да порасне и да бъде като красивата си майка, която я викаше редовно в Лондон, обсипваше я със скъпи подаръци и я водеше в цирка на Ашли. След това обаче Изабел бе научила неприятната истина за източника на парите, с които майка ѝ плащаше за красивите кукли, новите рокли и сладкишите. В този миг Изабел се беше заклела, че по-скоро ще предпочете да умре от глад, отколкото да отдаде тялото си на някой мъж.

Сега обаче откри, че погледът ѝ се премества към Керн, а въображението ѝ рисува сладострастни картини. Щом не искаше да бъде като майка си, защо копнееше да легне гола в едно легло с този мъж? Защо мечтаеше да докосва мускулестото му тяло? Защо усещаше болка в гърдите си, пулсиране в стомаха си и влага между краката си?

Защо болката на желанието ѝ разкъсваше сърцето ѝ?

Тя видя графа да поглежда към нея и се помоли той да не разчете мислите ѝ. Но вниманието му беше насочено към сър Джон.

— Предполагам, че няма да бъдете сляп като останалите и ще забележите приликата — каза Керн. — Време е да научите истината. Имаме причини да вярваме, че Аврора Дарлинг е била убита. Отровена.

Лицето на Тримбъл преbledня като платно. Той се преви, сякаш изпитваше силна болка и сграбчи облегалките на креслото.

— Не! — прошепна. — Не!

— Мини е видяла някакъв мъж да влиза в стаята на Аврора на десети май миналата година — продължи Керн. — Можете ли да си спомните къде сте били вечерта на тази дата?

Тримбъл седеше втренчен в пода. След малко потърка очите си и погледна графа.

— Не си спомням. Сигурен ли сте в това, което казвате, милорд?

— Да, за съжаление.

— Майка ми е записала страховете си в последните редове на мемоарите си — добави Изабел. Тя наблюдаваше внимателно Тримбъл. Дали шокът му не беше престорен? — За съжаление, не споменава никого по име.

— Господи! Господи! Трябваше да отида при всеки от онези, които я бяха безпокоили, както възнамерявах да направя. Не трябваше да ѝ позволявам да ме откаже от това мое намерение. — Сър Джон

стовари юмрук върху облегалката на креслото си. — Направих голяма глупост. Ама че глупак съм бил!

— Дайте ми имената на тези мъже — каза Керн, — за да ги разпитам.

— Не. — По лицето на сър Джон беше изписана решителност. Той се надигна с усилие от стола и се подпря на него. — С цялото дължимо уважение, милорд, аз лично ще се погрижа за това. Както трябваше да направя отдавна.

— С цялото дължимо уважение — каза графът, — бих искал да ви придружа. Вие не сте в състояние да преследвате престъпници.

— Ще се справя. Онова, което Аврора ми каза, беше поверително. Нямам намерение да предам доверието й нито сега, нито когато и да било в бъдеще.

Мъжете се спогледаха. След това Керн каза:

— В такъв случай ще очаквам да ми съобщите за всичко, което научите. И искам да смятате и Аполон за заподозрян.

Тримбъл стисна устни и отмести глава встрани, преди да кимне отсечено.

— Съгласен.

Изабел не беше в състояние да разчете изражението му. Той сигурно само се преструваше, че щеше да говори с Аполон. Нямахе друго обяснение.

Тя наблюдаваше с възмущение как двамата си стискат ръцете. Скочи и тръгна към тях.

— Чакайте малко. Аз търся убиеца на майка си. Не можете да ме изключите от това. Искам да се видя с тези мъже. Искам лично да чуя извиненията им.

Керн я хвана за ръката.

— Съжалявам, но това е напълно невъзможно.

— Не, не е. — Тя се обърна към Тримбъл, разтреперана от внезапен гняв. — Откъде да знаем, че можем да ви имаме доверие? Ако наистина сте били загрижен за майка ми — а бог ми е свидетел, че единственото доказателство за това са думите ви, — тогава трябва да осъзнавате, че тя не би искала да имате тайни от мен.

— Скъпа, не мога да ви позволя да се изложите на опасност. Моля ви, не забравяйте какво сполетя Аврора. Вашата безопасност стои над всичко. — Тримбъл се усмихна бащински и я погали леко по

бузата. — Тя ви обичаше толкова много. Каза ми го последния път, когато се видяхме. Възнамеряваше да се премести в провинцията и най-сетне да заживее с вас.

Нежният му допир накара гневът ѝ да се изпари. Почувства се изтощена и не знаеше какво да каже.

„Тя ви обичаше толкова много.“

Винаги бе знаела, че Аврора обича да играе ролята на майка, когато това ѝ изнася. Бе правила много декларации за любов, но с възрастта Изабел бе започнала да се съмнява в думите ѝ.

„Тя ви обичаше толкова много.“

Изпълнена с противоречиви чувства, Изабел не възрази, когато Керн я изведе от къщата на сър Джон. Тя притискаше силно Милорд към гърдите си, кученцето сигурно долови безпокойството ѝ, защото подуши бузата ѝ. Едва когато каретата тръгна надолу по улицата, Изабел успя да си възвърне част от самообладанието.

— Завийте в онази уличка — каза тя и посочи към една тясна пресечка. — Ще изчакаме Тримбъл да излезе и ще го проследим.

Керн ѝ хвърли един мрачен поглед.

— Дадох му честната си дума, че няма да му се меся. Той ще се свърже с мъжете и ще ми съобщи какво е направил. Ще трябва да се задоволим с това.

— Да се задоволим! Откъде сте толкова сигурен, че можем да му имаме доверие?

— Няма нищо сигурно, но нямаме друг избор. Колкото и да го бяхме питали, той никога нямаше да издаде тайните на майка ви. Това беше очевидно.

Изабел се обърна назад, за да погледне към дома на Тримбъл. Той, разбира се, нямаше да отиде никъде. Не му беше необходимо да търси Аполон. Но ако наистина излезеше от дома си...

— Не можем да го оставим да тръгне просто така. Не можем!

— Защо реагирате толкова остро? — Керн се вгледа внимателно в нея. — Това е заради Аполон, нали?

— Не знам за какво говорите.

— Знаете. Твърдите, че не искате да се свържете с баща си, но искате да проследите Тримбъл. Какво знаете за Аполон, което не ми е известно?

Тя стисна кученцето си по-силно.

— Нищо.

— Чудя се дали е така. — Керн я изглежда мрачно. — Упорствайте, щом така искате. Но Тримбъл е абсолютно прав за едно. Вие се излагате на опасност. И аз повече няма да позволявам това.

Резкият му тон не трябваше да я изненадва. Изабел се сети за цяла дузина остри реплики, с които можеше да му отвърне, но не го направи, тъй като осъзнаваше, че беше безполезно да спори с него. Освен това тя вече започваше да разбира, че когато ставаше дума за честта им, мъжете можеха да бъдат дяволски упорити.

Това обаче не означаваше, че тя беше длъжна да се подчинява на графа.

ГЛАВА 13

— Ще ѝ кажеш ли, татко? — попита Хелън с блеснали очи. Двамата с Керн бяха хубава двойка, седнали един до друг в каретата. — О, кажи на Изабел какво реши.

Лорд Хатауей се размърда, сякаш меката кожена седалка му беше станала неудобна. Той изглеждаше напрегнат и въпреки че продължаваше да гледа Хелън, Изабел усети, че вниманието му беше насочено към нея.

— Не — каза мрачно той. — Сега не му е нито времето, нито мястото за това.

— Това е най-подходящото място — настоя с усмивка Хелън. — И какво по-добро време от пътуването към операта, когато всички сме заедно? Пък и братовчедка ми заслужава да знае какво си решил, та дори само за да се чувства по-спокойна.

Изабел бе обзета от любопитство. Какво беше това решение, че бащата на Хелън се чувстваше толкова неудобно? Той беше седнал до нея и изобщо не помръдваше. Малката лампа в каретата осветяваше лицето му, което изглеждаше необичайно напрегнато.

Керн погледна намръщено първо към Изабел, след това към Хатауей.

— Успяхте да ме объркате. За какво решение става дума?

Хатауей кимна отсечено.

— На вниманието ми беше представен един проблем. Хелън ме информира, че на бала на семейство Уилкинс миналата вечер е бил пуснат един отвратителен слух.

Изабел усети как гърлото ѝ пресъхва. Дали някой не я беше видял да се прегръща страстно с Керн? Дали някой не ги беше наблюдавал в мрака докато се бяха целували и галили като любовници? Срамът я изпълни с лошо предчувствие за неизбежно нещастие. Погледът ѝ срещна погледа на графа. Мрачното му изражение ѝ показва, че и той си беше помислил същото. Двамата бяха

предали доверието на Хелън. Но ако Хелън знаеше малката им тайна, защо тогава изглеждаше толкова въодушевена?

— Просто не можах да повярвам, когато Гили ми каза какво говорели хората — каза Хелън и се наведе леко напред. — Бях удивена от злобата им. Недостойно е за един аристократ да бъде толкова злобен. Ако онази вечер не бях болна, незабавно щях да сложа край на тези приказки.

— Какво точно си чула? — попита предпазливо Изабел.

— Изглежда — отговори ѝ маркизът, — всички са разбрали, че не разполагате със средства, госпожице Дарси. Слухът бързо се е разпръснал сред обществото заради един мръсник на име Чарлз Мобри.

Мобри и голямата му уста. Изабел изпита огромно облекчение.

— О, това ли. Е, това няма никакво значение. Тесногръдите хора могат да си говорят колкото си искат, но това не ме притеснява.

— Възхищавам се на смелостта ти, братовчедке — каза Хелън и стисна ръката на Изабел. — Но проблемът не е само в това, че хората говорят. Една дама трябва да разполага с добра зестра, ако иска да си намери добър съпруг. Казах това на татко днес сутринта.

— И аз трябва да се съглася с Хелън — каза Хатауей и хвърли един кос поглед на Изабел. — Признавам, че бях забравил да се погрижа за финансовото ви осигуряване. Хелън ме убеди да ви отпусна сумата от пет хиляди фунта.

— Пет хиляди? — повтори Изабел. Тя не можеше да повярва на ушите си. Ако не беше седнала, краката ѝ сигурно щяха да се подкосят. Тя се вкопчи с всичка сила в дръжката. Пет хиляди фунта. Той ѝ даваше тази огромна сума, сякаш подхвърляше монети на просяк. — Но, защо?

Хатауей я гледаше с присвити очи.

— Мисля, че причината е очевидна. Докато живеете в моя дом, сте под моя опека. А аз нямам намерение да позволявам някой от членовете на семейството ми да бъде опетнен от клюки.

Обяснението му звучеше приемливо, но тя долови някакъв скрит смисъл зад думите му.

— Предложението ви е изключително щедро — промълви Изабел, — но сигурно не говорите сериозно. Никога не бих могла да приема вашите пари.

— Можете и ще го направите.

Тя забеляза някаква сянка в мрачния му поглед. Устните му бяха стиснати, а изражението — каменно. Защо беше решил да ѝ направи този подарък? Сумата беше толкова голяма, че с нея можеше да се купи огромна къща я провинцията, в която Изабел да се настани с лелите си и да прекара в удобство остатъка от живота си. Тази мисъл ѝ се струваше доста съблазнителна. Разбира се, тя трябваше да се омъжи, за да получи парите. А ако се омъжеше, сумата щеше да бъде предадена на съпруга ѝ. Щеше да ѝ се наложи да го убеди да ѝ даде част от парите за лично ползване...

Един брак означаваше също, че Изабел трябваше да продължи с маскарада, да продължи да крие вечно миналото си. Дали маркизът наистина не се чувстваше виновен за това, че с действията си можеше да стане съучастник в измамването на някой джентълмен? Сигурно. Макар още от самото начало да знаеше, че той я смята за неморална, Изабел не можеше да потисне удивлението си.

Всичко това обаче не ѝ помагаше да разбере истинската причина за решението му. Защо Хатауей поемаше риска от оставането ѝ в обществото, където рано или късно щеше отново да се срещне с нея, тъй като тя минаваше за член на семейството му?

Обзета от подозрения, Изабел хвърли един поглед на Керн. Той очевидно беше шокиран и гледаше ту Хатауей, ту нея. Беше разгневен.

Пет хиляди фунта.

В този миг Изабел внезапно осъзна мотивите за решението на Хатауей. Да, нямаше по-смислено обяснение от това. Маркизът искаше да ѝ попречи да разследва лорд Реймънд.

Хатауей купуваше мълчанието ѝ.

— За какво си мислил, по дяволите? — попита Керн. — Защо изобщо ѝ даваш зестра?

Двамата с маркиза стояха в един празен страничен коридор на операта в Хаймаркет и Хатауей пушеше пура.

Чакаха Хелън, която беше отишла до дамската тоалетна. Беше антрактът и във фоайето и края на коридора се виждаха елегантни дами и господа, които отпиваха лимонада и обсъждаха представлението. Изабел бе казала, че я боли глава, и беше останала в

частната лежа на маркиза. Керн не бе искал да я оставя сама там, но желанието му да поговори с маркиза беше много по-силно.

— Говори по-тихо — нареди Хатауей — Не искам цял Лондон да ни чуе.

Керн се подпря с ръка на стената и измърмори:

— Тогава и ти ми отговори тихо.

— Вече ти отговорих. Искam клюките да престанат, дори ако това означава, че трябва да й купя почтеност.

Керн изрази подозрението, което не го беше напуснало през първото действие на представлението.

— Изабел ли те изнуди да й дадеш тези пари? Да не те е заплашила, че ще публикува мемоарите?

— Не, за бога. — Хатауей се наведе да изтръска пепелта от пурата си. — Тя не е искала от мен нито фартинг, въпреки че аз, разбира се, платих за новите й дрехи. Не можех да я оставя да се разхожда облечена в дрипи.

Керн се ядоса на себе си за това, че се зарадва, че Изабел не беше изнудвала маркиза.

— Но пет хиляди? Никой не очаква от теб да отпуснеш толкова голяма сума на някаква далечна роднина.

— Хората могат да ме наричат ексцентричен, ако искат. — Хатауей го погледна в очите. — Това е много по-добре, отколкото да започнат да задават въпроси за произхода на Изабел. Подобни клюки биха се отразили зле на Хелън. Не ми казвай, че не осъзнаваш това, Джъстин.

Разбира се, че го осъзнаваше, но възмущението все още не искаше да го напусне.

— И затова ти едва ли не каниш Изабел да се омъжи за някой джентълмен — каза графът през стиснати зъби. — Ще я оставиш да измами един почтен мъж.

— Тя може и да не приеме предложението. А ако не се омъжи, няма да получи парите.

— Но ти много добре знаеш, че тя ще приеме. Поемаш дяволски голям риск. Тя е незаконна дъщеря на куртизанка.

Лицето на Хатауей беше като изваяно от камък.

— Била е възпитана от гувернантка и досега се държи много добре.

— А какво ще стане, ако я разкрият?

— Това просто няма да се случи. Тя е умно момиче.

— Да, бе. Само преди няколко дни ти сам каза, че е обикаляла Лондон и е задавала въпроси за бившите любовници на майка си.

— Вече няма да го прави. Ти ще се погрижиш за това.

Керн стисна зъби. Каквото и да кажеше, маркизът нямаше да промени решението си. Той не можеше да си представи Изабел да се омъжи за някой от кретените, които се навъртаха около нея... и да спи с него. Графът си представяше как образът ѝ ще го преследва в продължение на години, как ще я вижда с издут от детето на друг мъж корем, как става по-мека и красива с годините. Той си представяше как двамата с Хелън щяха да бъдат длъжни да забавляват Изабел в дома си, а на него щеше да му се налага да търпи чувствените ѝ усмивки и извителните ѝ подмятания.

— Дявол да го вземе — каза троснато той. — Знаеш каква е тя и откъде идва. Рано или късно ще направи грешка и ще те посрами — ще посрами всички ни.

— Независимо от това решението ми е окончателно.

Маркизът се обърна, дръпна за последен път от пурата си и я угаси в пепелника. Керн рядко го беше виждал да пуши, при това никога на публично място. Той не можеше да се отърси от усещането, че нещо притесняваше Хатауей.

Господи! Какво можеше да накара Хатауей да действа противно на разума си?

Лорд Реймънд. Хатауей винаги беше защитавал по-малкия си брат.

Но това означаваше, че маркизът подкупваше Изабел. Плащаше ѝ да си държи устата затворена. Невъзможно.

На младини лорд Реймънд бе водил разгулен живот и бе прелъстил не една жена с ниско социално положение, докато не бе направил грешката да вкара в леглото съпругата на един богат търговец. Мъжът ѝ ги беше изненадал на местопрестъплението и го беше предизвикал на дуел, лорд Реймънд едва беше отървал кожата. Оттогава той водеше живот за пример и се беше посветил изцяло на папството си в църквата „Сейнт Джордж“.

Но дали това беше така? Дали в миналото си той не беше извършил и някакво по-страшно престъпление? Престъпление, което

Хатауей не искаше да бъде огласено?

Не. Не, Керн не можеше да си позволи да мисли лоши неща за маркиза, когото познаваше от дете и когото смяташе повече за баща, отколкото Линууд. Хатауей беше най-почтеният човек, когото Керн някога бе срещал. Той беше човекът, който лично се беше погрижил Керн да не кривне от правия път. Маркизът със сигурност не беше способен да прикрива убиец.

Освен ако не ставаше дума за брат му.

Хелън се приближи към тях, придружена от някакъв господин. На лицето ѝ беше изписана широка усмивка.

— Извинете, че ви накарах да чакате. Вижте кого намерих във фоайето. Току-що му казах новината за Изабел.

Чарлз Мобри се поклони изящно.

— Хатауей. Керн. Много се радвам да ви видя. Тъкмо казвах на лейди Хелън колко е приятно да подновя познанствата си със стари приятели. Тук ли е госпожица Дарси?

На Керн му се прииска да изтрие с юмрук самодоволната усмивка от лицето на Мобри.

— За теб я няма — отвърна той.

— О... — Мобри започна да отваря и затваря уста като риба на сухо. — Аз... аз се надявах да се видя с нея. Последния път се скарахме за една глупост и аз исках да се извиня...

— Вече си казал достатъчно — прекъсна го Хатауей със смразяващо изражение. — Хелън, трябва да се връщаме на местата си. Второто действие започва скоро.

— Но... но... — заекна Мобри.

Хелън хвана Керн и баща си под ръка и тримата оставиха Мобри да стои в коридора, без дори да се сбогуват с него. Когато той вече не можеше да ги чуе, Хелън прошепна:

— Знаех си, че мога да разчитам на вас двамата да го поставите на мястото му. Ама че самовлюбен червей, да си мисли, че ще му позволим да ухажва Изабел.

— Той повече няма да се доближи до нея — заяви Керн. — Лично ще се погрижа за това.

— Трябва да се погрижим и да ѝ намерим подходящ съпруг — добави Хелън, докато тримата се качваха по стълбите към горния етаж. — Някой прекрасен като теб, Джъстин.

Наивната ѝ усмивка накара Керн да се почувства виновен. Тя едва ли щеше да го смята за толкова прекрасен, ако разбере за страстните му целувки с Изабел. Щеше да бъде ужасена и наранена. И всичко това само защото той не можеше да овладее непочтените си желания и копнежа си по една жена, която не можеше да има. Ужасната тайна го караше да изпитва угризения на съвестта.

— О, надявам се главоболието на Изабел да е преминало — продължи Хелън. — Ще се почувствам ужасно, ако е прихванала моята настинка. Да бъдеш затворен цяла седмица вкъщи, е наистина неприятно.

Керн си помисли, че една седмица изолация щеше да се отрази доста добре на Изабел. За седем дни той щеше да получи новини от Тримбъл и с малко късмет може би щеше да разplete загатката. След това щеше да я убеди да откаже зестрата и да се върне в своя свят и така да си спести мъчението да я вижда отново.

Той отвори вратата към ложата на маркиза.

— Сигурен съм, че тя е много добре...

Той не успя да довърши изречението си. В четирите позлатени стола в ложата нямаше никого. Изабел я нямаше.

Изабел се огледа бързо и отвори една врата до сцената.

Допреди няколко минути бе седяла в разкоша на ложата на Хатауей и бе гледала надолу към публиката. През първото действие на операта тя бе забелязала в тълпата един мъж, с когото искаше да си поговори. Главата ѝ все още беше замаяна от предложението на Хатауей и не се беше оказало трудно да се престори, че има главоболие. Хелън бе пожелала да остане при нея, а Керн я беше изгледал подозрително, но за щастие тя бе успяла да остане сама през антракта от половин час.

Тогава бе забелязала, че Терънс Дикенсън става от мястото си.

Вместо обаче да тръгне към фойето, където посетителите можеха да се освежат, Дикенсън бе тръгнал към сцената и се бе мушнал в някаква малка врата в стената.

Същата врата, която сега Изабел бе отворила.

За разлика от Керн, тя нямаше намерение да чака новини от сър Джон Тримбъл, тъй като му нямаше доверие. Изабел възнамеряваше да се възползва от всяка възможност да разпита поне още един от

заподозрените. Тя си признаваше, че това може би не беше единствената причина. Необходимо ѝ беше поне за миг да се откъсне от изкушението на предложението, което ѝ беше направил маркизът.

Тя тръгна по коридора зад вратата и се озова зад кулисите. Наоколо гъмжеше от хора, а въздухът беше натежал от миризмата на боя и дима от лампите. Зад затворената пурпурна завеса двама сценични работници влачеха новия декор, ръководени от мъж в твърде голям за ръста му костюм. Една певица упражняваше гласа си и забавляваше работниците. Няколко изпълнители на второстепенни роли се преобличаха зад разнебитен дървен параван.

Изабел тръгна покрай стената, като внимаваше да не се спъне в нещо. Няколко души погледнаха към нея и тя се опита да се държи нормално, сякаш мястото ѝ беше точно тук. Когато не забеляза Дикенсън, тръгна по един коридор встрани от сцената.

Коридорът беше в ярък контраст с елегантната обстановка, в която се разполагаха посетителите на операта. Тук беше мръсно, влажно и тясно. Един фенер, окачен в далечния край на коридора, хвърляше мъждукаща светлина. Изабел вдигна края на роклята си, за да не я изцапа, и тръгна по-бързо, като надничаше през вратите на малките стаички, наредени от двете страни на коридора. В една от тях някаква пълна жена седеше пред тоалетна масичка и слагаше руж на бузите си. В друга — един нисък, едър мъж ровеше из сандък, пълен с костюми. Следващата гримьорна беше празна, но в нея гореше една свещ.

Може би Дикенсън не беше тук. Може би беше тръгнал по друг коридор. Може би — по някаква своя причина беше напуснал операта през задния вход.

Вратата на последната стая беше затворена. Изабел застана пред нея и се зачуди дали да почука или не. В този миг вратата се отвори и излезе един висок мъж, побутван от женска ръка. Невидимата жена извика със силен чуждестранен акцент:

— Излез! Трябва да се приготвя за второто действие.

Той придърпа ръката ѝ към слабините си.

— Но аз имам нужда от теб, моя най-скъпа Лучия.

— Върви. — Тя го бутна още веднъж и затвори вратата.

Терънс Дикенсън се обърна и приглади оредялата си коса. Похотливата му усмивка се изпари, когато видя Изабел.

— Ти! — изръмжа той. — Какво правиш тук, дяволите да те вземат? Клиент ли си търсиш?

— Едва ли — отвърна Изабел. — Исках да поговоря насаме с вас.

— О, значи съм бил прав. Възнамеряваш да ме изнудваш за пари.

— Искам информация. — Тя не искаше да отрече обвинението в изнудване, защото предпочиташе той да си мисли какви биха били последствията, ако жена му узнаеше мръсните му тайни. — Имам няколко въпроса към вас.

Той изви горната си устна и прокара длани по сакото си. След това пристъпи към нея и Изабел се стресна. Но Дикенсън я подмина и влезе в празната гримьорна. На вратата се обърна и ѝ махна с ръка.

— Хайде, ела. Не можем да говорим в коридора, където може да ни чуе някой плебей.

Изабел се поколеба. Нямаше причина за тревога. Достатъчно беше само да изкрещи и десетки хора щяха да дотичат да видят какво става. Пък и може би никога нямаше да ѝ се удаде по-добра възможност да открие убиеца на майка си.

Тя влезе бавно в стаята. Слабата светлина на свещта, поставената сред купчина разтопен восък в една чинийка, хвърляше сенки върху остатъците от храна, отворените шишенца с козметични препарати и дрехите, нахвърляни върху един сандък и един шезлонг. Някакво движение привлече погледа ѝ и тя се обърна, за да види, че Дикенсън тъкмо щеше да затвори вратата.

— Оставете я отворена — каза Изабел.

Дикенсън сигурно долови резкия ѝ тон, защото остави вратата отворена наполовина.

— Коя си ти, че да ми даваш заповеди?

— Притежателката на мемоарите. — За безопасност тя добави: — Ако нещо се случи с мен, оставила съм бележка да ги публикуват. Затова по-добре ми окажете съдействие.

Той се намръщи, отиде до огледалото и оправя вратовръзката си, като обръщаше глава наляво-надясно и се възхищаваше на отражението си.

— Къде е пазачът ти тази вечер? Или може би трябва да го наричам съконспиратор?

— Ако имате предвид лорд Керн, той е с лейди Хелън и лорд Хатауей. Чакат ме в частната ни лежа.

— Значи Керн те е изпратил да му свършиш мръсната работа. — Дикенсън се обърна към нея и я погледна лукаво с лисичите си очи. — Може би мръсникът си мисли, че ще успееш да изкопчиш нещо от мен. Ела тук, малка хубавице, нямам нищо против да опиташ.

Изабел остана близо до вратата.

— Познавали сте някои от любовниците на майка ми. Бих искала да знам кои.

— Аз ли? Откъде ти дойде наум, че съм ги познавал?

— Така ми каза сър Джон Тримбъл. Изглежда, че сте се опитали да накарате мъжете да попречат на майка ми да довърши книгата си.

Дикенсън пребледня на слабата светлина. Започна да си играе с диамантената игла, която придържаше вратовръзката му.

— Тримбъл е проклет лъжец. Той завиждаше на останалите от нас, които имаме достатъчно пари, за да си позволяваме услугите на Аврора. Не му харесваше, че не беше включен в клуба.

— В клуба ли? В кой клуб?

Той се разсмя.

— Имам предвид нашето малко братство, на онези от нас, които по едно или друго време бяха успели да привлекат вниманието на Аврора. — Той се усмихна похотливо. — О, тя беше най-добрата, която можеше да се намери. Херцогинята на прелюбодейството.

На Изабел ѝ се прииска да му издере очите. Но тя не можеше да отрече, че майка ѝ си беше заслужила тази титла с професията си. Въпреки това беше болезнено да чуе истината.

— Сигурно не искате да кажете, че сте провеждали официални срещи на бившите и настоящите ѝ любовници?

Той сви рамене.

— Обръщаме по няколко бутилки и си разправяхме истории, но определено не сме плащали членски внос и не сме имали никакви правила. Освен очевидното, разбира се.

— Кажете ми имената им.

— Че защо? Това беше тайно братство и в него не се допускаха жени. — Дикенсън се ухили и оголи остриите си зъби. — Освен ако не искаш да продължиш традицията на майка си. Какво ще кажеш? Ще те

настаня в твоя собствена къща, ще ти купя хубава карета и ще ти наема прислуга.

На Изабел ѝ се повдигна. Как бе могла нейната добра, красива майка да се остави да бъде използвана от тези развратници?

— Кажете ми имената им или аз ще дам името ви на магистрата. Той сигурно ще се интересува да чуе как сте се опитали да подтикнете тези мъже да убият майка ми.

— Мислиш ли, че законът ще се интересува от една курва? — Дикенсън вдигна ръка. — Пък и ние не сме я убили. Помагам ти, нали? Аз просто бях решил, че е мой дълг на джентълмен да информирам приятелите си, че тя пише за нас.

Изабел стисна юмруци и повтори:

— Кажете ми имената им.

Дикенсън я огледа, сякаш тя беше бясно куче.

— Предполагам, че нищо няма да стане, ако ти кажа. Освен мен и Линууд, в групата беше и лорд Реймънд Джефрис, но той се хвана с религията и ни напусна. — Дикенсън започна да отмята имената на пръстите на ръката си. — Лавджой загина при Ватерло. Блъндел е в Индия от пет години. Кой остана? А, да, Пейн се застреля през тринайсета, след като изгуби цялото си богатство на масата за фаро.

Изабел знаеше последните три имена от мемоарите на майка си — Марс, Херкулес и Персей. Тя с усилие зададе следващия си въпрос.

— Вие сте били Нарцис. Знаете ли как майка ми е наричала Тримбъл?

— Че откъде да знам, по дяволите? Когато бяхме в леглото, тя никога не говореше за другите си любовници.

— Познавате ли мъжа, когото е наричала Аполон?

— Аполон? — Той я погледна с празен поглед. — Никога не съм чувал това име.

Изабел не беше успяла да научи нищо ново от Дикенсън и това я дразнеше.

— Значи вие сте отишли при Линууд, Джефрис и Тримбъл и сте им казали, че Аврора трябва да бъде премахната.

— Това е лъжа. Вече ти казах, че не е имало никакъв заговор. Ти преиначаваш думите ми. — Той я огледа от главата до петите и възмущението му бе заменено от похотливо изражение. — Като си

помисля, имам нещо, което мога да сложа в твоята уста. Нещо голямо и вкусно.

Изабел с ужас видя как той плъзна ръка до слабините си и започна да се търка бавно надолу-нагоре.

— Ела тук, момиче. Аз бях добро момче и отговорих на глупавите ти въпроси. Не мислиш ли, че заслужавам награда?

Изабел усети как в нея се надига силен гняв. Този груб развратник, който се представяше за джентълмен, се беше обидил, когато майка ѝ се беше осмелила да запише неприличните му похождения.

— Ако си искате наградата — каза тя, — елате тук.

Той тръгна нетърпеливо към нея, като разкопчаваше панталона си в движение.

— Аврора ли те обучи? Каза ли ти как ми харесва най-много?

— Имам си собствени методи. — Изабел се усмихна съблазнително и го остави да се доближи достатъчно, след което направи онова, което лелите ѝ я бяха научили да направи, ако бъде нападната от мъж — замахна с юмрук и го стовари в слабините на Дикенсън.

Викът му можеше да събуди мъртвец. Той се сграбчи за слабините, залитна назад през вратата и падна сред купчина боклуци в коридора. Там остана да лежи и да скимти превит на две.

В коридора се втурнаха някакви хора. Изпълнители и работници запристигаха откъм сцената. Тъмнокосата италианска певица се появи от противоположната посока и отиде до Дикенсън.

— Любов моя! Какво е това? Какво се е случило?

Изабел затвори вратата. След това облегна гръб на нея и остана да стои така, докато гневът я напускаше, оставяйки я изтощена и разтреперана. Сега Дикенсън имаше причина да я мрази истински.

Ако той беше убиецът, само господ можеше да ѝ помогне.

Керн огледа набързо фоайето, ложите и местата в партера. Второто действие щеше да започне скоро и музикантите от оркестъра вече настройваха инструментите си. Изабел не се виждаше никъде. Едва ли обаче беше посмяла да напусне операта.

Той не беше повярвал нито за миг в измисленото ѝ главоболие. Тя си търсеше белята някъде, в това графът беше напълно сигурен.

Толкова за благодарността, която би трябвало да покаже към Хатауей за зестрата, която ѝ беше дал.

Най-накрая Керн тръгна към сцената. Зад завесата мъждукаха лампи. Декорът показваше лунна нощ и беше закрепен с въжета и лебедки. Работниците трябваше да подготвят вдигането на завесата, а певците да се събират. Само че наоколо нямаше никого.

Той чу гласове и тръгна към задната част на сцената. Тесният коридор беше пълен с хора, като някои бяха застанали на пръсти, за да могат да виждат над главите на останалите. Няколко жени се кикотеха.

Дявол да го вземе. Нещо му подсказа, че в дъното на всичко това се криеше Изабел.

Графът си проправи път през тълпата. Носът му долови воня на парфюм и мръсни тела.

— Връщайте се на работа — каза той. — Представлението продължава.

Работниците и изпълнителите се подчиниха неохотно и тръгнаха обратно към сцената. Множеството се разпръсна и Керн се озова срещу едно познато лице.

Веднага му стана ясно защо Изабел беше изчезнала.

Терънс Дикенсън лежеше с глава в скута на сопраното, което беше пяло в първото действие. Дикенсън стенеше жално и се държеше за слабините, въпреки че не изглеждаше смъртно ранен. Той се възползваше от съчувствието на певицата и търкаше буза в едрите ѝ гърди.

Керн сграбчи Дикенсън за самото, вдигна го на крака и го блъсна в тухлената стена. Сопраното изпищя и започна да го обсипва с порой от думи, които му приличаха на италиански ругатни. Той не ѝ обърна внимание.

— Къде е тя?

— Тя? — едва успя да промълви Дикенсън. — Коя?

Керн го стисна по-силно.

— Не ми се прави на идиот. Знаеш за кого ти говоря.

Дикенсън изцъкли очи, докато се опитваше да си поеме въздух.

— Тя... е... там. — Той успя да кимне към затворената врата.

Керн го пусна. Дикенсън се строполи като парцал на земята. Певицата мигновено забрави за него, отиде до Керн и се отърка като разгонена котка.

— Майко мила. Ти си голям, силен мъж. Ела, кажи на Лучи как се казваш.

— Викат те на сцената — каза той и я побутна в тази посока. Отхвърлената певица го обсипа отново с обиди. Керн вдигна Дикенсън на крака и го блъсна след нея. — Съветвам те да се прибереш у вас. Преди да реша да направя изменения на лицето ти.

Свел рамене, сякаш всеки момент очакваше да му бъде нанесен удар, Дикенсън тръгна бързо по коридора след сопраното.

Керн почука на вратата и се опита да я отвори, но нещо я беше затиснало. Той усети тревога. Дали Изабел не беше наранена? Дали не беше паднала пред вратата?

— Изабел. Вътре ли си? Отговори ми.

В продължение на няколко ужасяващи секунди се чуваше само музиката на оркестъра в началото на второто действие. Вътре в стаята цареше гробна тишина. Той тъкмо беше решил да изкърти вратата, когато ключалката щракна и вратата се отвори.

Графът нахълта в малкото помещение. Изабел стоеше в сянката до вратата. Той я сграбчи за ръката.

— Добре ли си? — попита той.

— Разбира се, че съм добре — отвърна тя, но гласът ѝ трепереше. — Чувствам се отлично.

Облекчението, което графът изпита, беше толкова силно, че го накара да забрави за гнева и тревогите си. Единственото нещо, за което можеше да мисли сега, беше нейното топло тяло, което се намираше толкова близо до него. Той прокара ръце по тесния ѝ кръст, по закръгления ѝ задник, по женствените ѝ бедра и гърди. Косата ѝ миришеше леко на рози и галеше бузата му. Той си представи тази тъмна коса разпръсната върху бяла възглавница, как светлината на свещ хвърля отблясъците си върху нежната ѝ кожа, как той се отпуска върху голото ѝ тяло, целува я, докосва я, вкухва я...

Устните му намериха нейните. Тя отвърна на целувката му без задръжки, с цялата страст, за която той мечтаеше да намери у една жена. Керн не можеше да си представи, че тя можеше да принадлежи на друг мъж, да целува друг със същата страст, въпреки че сигурно го беше правила неведнъж. Устните ѝ бяха меки и съблазнителни и предаваха дълбоки чувства, които го разтърсваха. Графът знаеше, че не

трябваше да бъде тук с нея и да върши това, но продължаваше да я притиска силно към себе си и не искаше да я пусне.

— О, Керн — прошепна Изабел срещу гърлото му. — Радвам се, че дойде да ме търсиш.

Той не можеше да попречи на похотливите си мисли да изпълнят съзнанието му. Те бяха като треска, която го изгаряше и излизаше извън контрол. Керн искаше да сложи край на това мъчение. Искеше да я обладае — сега, веднага, в тази малка и мрачна стаичка, докато зад вратата стотици хора гледаха операта.

Тази мисъл беше заредена с толкова силна еротична енергия, че той си наложи да се отдръпне. Отблъсна Изабел от себе си и я задържа на една ръка разстояние.

— Какво правеше тук, по дяволите? Нищо ли не си научила от първата си среща с Дикенсън?

Тя вдигна глава. Кафявите ѝ очи заблестяха на слабата светлина.

— Не бях в опасност. Не видях ли хората навън? Можеш да ме поздравиш за начина, по който се справих с него.

Това обясняваше защо Дикенсън се беше държал за слабините. Ужас и ярост засенчиха възхищението на Керн. Той плъзна ръце по изящните ѝ рамене, за да се увери, че ѝ няма нищо.

— Кажи ми какво ти каза това дяволско изчадие.

Тя потръпна леко и отмести поглед встрани.

— Нищо, с което да не мога да се справя. Въпреки че ще се чувствам в по-голяма безопасност, ако ми върнеш камата.

— Не трябва да се поставяш в положение, в което да имаш нужда от оръжие — каза Керн през стиснати зъби. — Отговори ми. Той опита ли се да те насили?

— Направи ми неприлично предложение. — В гласа ѝ се долавяше горчивина, но тя държеше главата си вдигната с гордост, от която сърцето на графа се свиваше. — Предложение, каквото един джентълмен прави на жена с моя произход.

На Керн му причерня от ярост. Той бе обзет от непреодолимо желание да пролее кръв. Кръвта на Дикенсън.

Графът пусна Изабел и скочи към вратата. Щеше да накара това копеле да си плати. Щеше да изпрати мръсника да гори в ада...

Изабел му препречи пътя и опря гръб в затворената врата.

— Къде отиваш?

— Да намеря Дикенсън.

— И какво смяташ да направиш?

— Да му предложи избор между пистолети и саби.

Изабел зяпна изненадано.

— Керн, не трябва да правиш това. Не можеш да го предизвикаш на дуел.

— Мога, и още как. Ще го убия с голи ръце за това, че се е осмелил да те докосне. — Той сви несъзнателно ръце в юмруци и си представи как хваща Дикенсън за гушата, как го чува да се моли за милост, как лицето му става мораво...

Изабел улови лицето му между дланите си.

— Не! И дума да не става. Той дори не ме докосна.

— Той те е обидил и това е достатъчно.

— Не можеш да убиеш човек само защото ме е обидил. Мисли, Керн. Помисли какъв скандал ще се разрази. Помисли как ще се отрази всичко това на Хелън. Тя не може да знае какво изпитваме един към друг и никога не трябва да разбере.

Хелън. Той започна да се успокоява. Мъглата пред погледа му се разпръсна. Той осъзна какво не беше направил за малко.

Почти беше забравил за годеницата си. Почти беше предал сладкото момиче, което от една година планираше сватбата им.

Почти се беше обявил за защитник на една уличница.

Изабел го гледаше в очите, погледът ѝ беше пълен със загриженост. Дори с разрошена коса и зачервени от целувката му устни, тя пак се държеше с достойнство. Не, той не можеше да я нарича с обидни имена. Тя беше също толкова дъщеря на благородник, колкото беше и дъщеря на проститутка.

Графът я пусна, затвори очи и се облегна на стената. Дори и сега тя не спираше да го изкушава. Ръцете му все още искаха да я прегръщат и той все още усещаше женския ѝ аромат върху кожата си. Тя отговаряше на някаква мрачна нужда, която той изпитваше и която не смееше да се опита да разбере. Керн с ужас осъзна, че я желаше толкова силно, че беше готов да се откаже от Хелън заради нея.

„Тя не може да знае какво изпитваме един към друг.“

Какво изпитваше той към Изабел? Привличане, естествено. Но чувствата му бяха много по-дълбоки от това. Той обаче не можеше да

си позволи да се гмурне на дълбокото, защото ако го направеше, можеше да се удави.

ИСТИНСКИТЕ ПРИЗНАНИЯ НА ЕДНА КУРТИЗАНКА

Скъпи читателю,

Ти може би си мислиш, че животът на една куртизанка е пълен с безкрайни удоволствия. Вярно е, че ние често се отдаваме на приятните пороци на плътта, но и ние като всички останали хора, имаме скучно ежедневиe и моменти, в които мъжете ни се връщат в своя свят, а ние оставаме да се грижим сами за себе си.

Малко след като Аполон ме заряза, Минерва се присъедини към домакинството ми. Дотогава бях живяла сама, тъй като бях смятала, че мога да се справя и със значителната сума, която ми остави Аполон. По-късно обаче осъзнах, че имах нужда от женска компания.

Дадох обява и си намерих компаньонка. Когато тя разбра с какво се занимавах в действителност, реши да поеме по същия път и прие името Минерва, или Мини, както галено я наричаме ние. Мини ми помогна много при раждането на скъпата ми дъщеря. Вярвам, че тя се гордееше също колкото мен, когато извеждаше бебето на разходка в парка или се възхищаваше на първата ѝ усмивка. Мини беше тъжна колкото мен в онзи мрачен ден, в който изпратихме дъщерята на Аполон в Оксфордшир.

С годините към домакинството ми се присъединиха и други жени: Диана, която беше избягала от бруталния си съпруг, Каландра, която продаваше тялото си, за да купи хляб на децата си, които бяха останали без баща, Персефона, която била прелъстена от прислужник и изхвърлена от богатия си баща търговец. Тяхното приятелство ми даде спокойствие. Ние всички сме богини. И сме едно семейство...

ГЛАВА 14

Тялото ѝ изгаряше за него. Безсрамен копнеж я караше да се движи неспокойно. Дрехите ѝ бяха захвърлени някъде и ръцете му се плъзгаха по цялото ѝ тяло, галеха гърдите ѝ, движеха се надолу, още по-надолу, за да успокоят тръпнещото място между краката ѝ. Най-сетне можеше да му се отдаде свободно. Удоволствието я издигаше все по-високо и по-високо. Тя усещаше как той целува ухото ѝ, бузата ѝ...

Някой ближеше лицето ѝ. Изабел отвори очи и премигна на утринното слънце, чиято светлина проникваше през завесите. Намираше се в леглото си в дома на Хатауей и освен Милорд до нея нямаше никого.

Кученцето подуши ухото ѝ и езикът му остави влажна диря по бузата ѝ. Тя се разсмя, седна в леглото и го вдигна на ръце. Милорд продължи да ближе врата и лицето ѝ, като размахваше радостно опашка.

— Престани, чуваш ли? — Тя го сложи в скута си и започна да гали петнистата му козина, докато не успя да го успокои. — Глупаво куче. Развали ми един прекрасен сън.

А сънят ѝ наистина беше прекрасен. Тя все още усещаше вътре в себе си остатъчна топлина, сякаш някакъв вечен огън я гореше за Керн. Откакто той я беше целунал в операта предишната вечер... не, откакто се беше запознала с него, Изабел беше обречена да гори в чистилище на вечно раздразнение. Тя вече не можеше да отрича, че го желаше с тялото и душата си. Искаше онова, което се беше заклела да не пожелава — любовник благородник.

Ако се отдадеше на Керн, Изабел несъмнено щеше да тръгне по пътя на моралното падение, по който беше вървяла майка ѝ. Дори нещо повече — това щеше да провали разследването ѝ и единствения ѝ шанс да открие убиеца на майка си. Защото ако легнеше с него, колко време щеше да може да остане в този дом, знаейки, че беше предала доверието на Хелън, която ѝ беше като сестра?

Изабел притисна кученцето към себе си, сякаш топлината му щеше да ѝ донесе успокоение. Вече беше свикнала с елегантния вид на този дом. Погледът ѝ огледа просторната стая с нейните завеси от бледосиня коприна, легло с балдахин и мебели от махагон. Вечер, когато всички си легнеха, тя обичаше да чете седнала в креслото пред мраморната камина. А сутрин обичаше да фантазира, че е дама... че се радва на удобства и уважение... че принадлежи завинаги на този свят.

Тази мисъл я привличаше като някаква прекрасна мечта. Всъщност тя можеше да има този живот, ако приемеше зестрата на Хатауей. Въпреки че сумата не беше голяма според стандартите на висшето общество, пет хиляди фунта бяха достатъчни да ѝ осигурят за съпруг някой изискан джентълмен.

Но напоследък мечтите ѝ бяха приели доста опасен обрат. Когато си помислеше с кого щеше да дели брачното си ложе, тя се сещаше само за Керн.

Дори ако той беше свободен, пак нямаше да се омъжи за нея. Графът знаеше миналото ѝ, знаеше как тя се беше настанила в този дом. Знаеше, че Изабел не беше дама. За него тя винаги щеше да си остане дъщеря на проститутка.

Той обаче я беше целунал с цялата страст на мъж, прегръщащ любимата си. Дори беше проявил готовност да се бие с Дикенсън заради това, че я беше обидил. Докато не си беше спомнил.

Тя прегърна отново Милорд и допря буза до меката му козина. Една мисъл хвърляше светлина в мрака, който изпълваше сърцето ѝ. Керн я желаше. Независимо че за една незаконна връзка не можеше да става и дума, той все пак я желаше. Също толкова, колкото и тя него.

Тя, разбира се, нямаше намерение да приеме предложението на Хатауей. Просто не можеше да го направи. Дори ако то беше искрено и не представляваше скрит подкуп, Изабел никога нямаше да бъде способна да приеме подобна сума от един благородник.

Остави кучето встрани и отметна завивката. Нямаше смисъл да мечтае за недостижими неща. Един ден щеше да напусне този начин на живот. Колкото и да я изкушаваше зестрата, щеше да се върне в своя свят. Там, където ѝ беше мястото.

Причината за това се намираще под възглавницата ѝ.

Изабел извади тънкото томче със спомените на майка ѝ. Познатата гледка на дневника с неговата бронзова заключалка ѝ придаде увереност. Тя вървеше по правилния път и трябваше да получи възмездие за смъртта на майка си.

Изабел отиде да се измие, след което свали нощницата си и започна да се облича.

Една мисъл не ѝ даваше покой. Независимо колко егоистично беше това, на нея ѝ се искаше да си намери съпруг, който да я обича и да се отнася към нея с уважението, дължимо на една дама. Тя не се нуждаеше от дворец, а само от удобна къща в провинцията, в която да може да създаде семейство. Затвори очи и притисна роклята, която държеше към гърдите си. Гледката отново изплува пред очите ѝ — децата ѝ тичаха по поляната с баща си... и когато тя се затича към тях, усмихнатият мъж, който я посрещна, беше Керн.

Дали чувството, което изпитваше към него, не беше любов? Тази мисъл я накара да потръпне от желание. Но как беше успяла да се влюби в единствения човек, който не беше подходящ за нея?

Външната врата се отвори рязко. Милорд изджавка силно. Изабел надникна в спалнята и видя Кали да влиза забързано в стаята ѝ. Въпреки че беше облечена в семпла черна рокля с колосана бяла престилка, Кали пак не изглеждаше като почтена жена. Тежките ѝ гърди опъваха горната част на роклята ѝ по шевовите. Няколко руси къдрици се бяха измъкнали изпод бонето ѝ. Тя вървеше, като леко поклащаше съблазнителните си бедра. Кали несъмнено беше предизвикала търкания между мъжката част от прислугата и на Изабел ѝ оставаше само да се надява, че тя щеше да спази обещанието си да не легне с някой от тях.

— Значи си будна — Кали отиде до прозореца и дръпна завесите.
— Добре. Тази сутрин няма време за излежаване.

Разтревоженият ѝ тон стресна Изабел. Тя бързо облече роклята си, преди Кали да успее да забележи вътрешния джоб.

— Да не би Хелън да иска да тръгне по-рано тази сутрин? Снощи не ми спомена подобно нещо.

— Не става дума за нея. Има проблеми у дома. Големи проблеми. Сърцето на Изабел се сви. Пръстите ѝ замръзнаха във въздуха.

— Леля Пърси? Да не е...?

— Не, тя е добре. Този път е Мини. — Кали бръкна в джоба на престилката си, извади лист хартия и го подаде на Изабел. — По-добре виж това. Аз не мога да чета много добре и може би не съм го разбрала правилно.

Изабел разтвори бележката с треперещи пръсти. Тя разпозна елегантния почерк на леля Ди, преди да погледне към подписа. Бележката беше болезнено кратка.

Миналата нощ някакъв скитник беше нападнал леля Мини.

Керн стоеше пред леглото и гледаше втренчено баща си.

Херцог Линууд се размърда в съня си. Свит на кълбо като малко дете, той лежеше на една страна под завивките. На светлината на свещта, която гореше на масата до леглото, бузите му изглеждаха хлътнали и жълтеникави, а носът му беше прорязан от подобни на паяжина вени. Докато спеше, той изглеждаше странно беззащитен. Един болен старец, който отдавна бе изживял най-добрите си години.

Въпреки че отдавна минаваше пладне, тежките завеси все още бяха спуснати и в спалнята беше тъмно като през нощта. В топлия въздух се долавяше сладникавата миризма на лауданум. Предишната вечер, по време на посещението на Керн в операта, Линууд бе имал пристъп.

Лекарят се надяваше, че херцогът ще се възстанови частично, ако останеше упоен в продължение на няколко дни, за да събере сили организъмът му.

Линууд потръпна, сякаш изпитваше болка. Устните му се раздвижиха и той изстена.

Керн потисна състраданието, което напираше в него. Не трябваше да се интересува какво щеше да се случи с този стар развратник. Не трябваше да му се иска да облекчи страданията на баща си. Херцогът си беше заслужил мястото в ада. Линууд беше въплъщение на всички онези причини, поради които Керн въздържаше желанието си към Изабел Дарлинг.

Той усети топлина в слабините си. Самата мисъл за нея беше достатъчна да го възбуди. Тя беше завладяла мислите му и преследваше тялото му. Колкото и да се опитваше, той не беше в състояние да накара мозъка си да я забрави за повече от няколко минути. Когато започнеше да мисли за нещо по-безопасно, мислите му

неизменно се връщаха обратно към нея, към стройното ѝ тяло и веселия ѝ поглед, към устните ѝ, които с еднаква лекота можеха да го ругаят и да го целуват.

Миналата вечер той бе изпитал готовност да убие човек заради нея. Графът се уверяваше, че този глупав импулсивен порив не се дължеше на желанието да защити честта ѝ, а по-скоро на това, че той не можеше да понесе мисълта, че някой друг мъж може да я докосва. Дори ако той самият не можеше — не трябваше — да докосва съблазнителното ѝ тяло.

Дължеше вярност на Хелън. Тя беше неговата избраница, неговата бъдеща съпруга, непорочната жена, с която щеше да сподели остатъка от живота си. Той бе дал честната си дума на Хелън да не бъде като останалите мъже и да не сее дивото си семе навсякъде, където му се прииска. Беше ѝ дал този обет след възмутителния инцидент на четиринайсетия му рожден ден.

Керн стисна зъби и си наложи да не мисли за това. Миналото вече нямаше значение, освен в онези случаи, в които го беше научило на нещо и го беше превърнало в мъж на честта.

Той нямаше да се държи като Линууд. Нямаше.

Керн се обърна и излезе от спалнята, като кимна на прислужника, който чакаше в другата стая. Докато слизаше по стълбите и тръгваше към дома на Хатауей, графът усети нов прилив на решителност. Тази сутрин той бе провел един безполезен разговор с преподобния лорд Реймънд Джефрис. Керн трябваше да уведоми Изабел, че свещеникът все още твърдеше, че не знае нищо за убийството.

Освен това той беше обещал на Хатауей да държи Изабел под око. Дори само за това трябваше да потисне привличането, което изпитваше към нея. Щеше да започне, като си припомнеше всички причини, поради които Хелън беше по-подходяща за него от една красива натрапничка.

И щеше да го направи веднага.

Когато стигна до голямата къща на площад „Гросвенър“, един прислужник тръгна да извести за пристигането му, а графът остана да чака в дневната. Керн се чувстваше неспокоен и изпълнен с енергия, докато чакаше двете жени да слязат. С изключение на няколко думи, които трябваше да размени насаме с Изабел по отношение на

разследването, той възнамеряваше да отдели внимание само на годеницата си.

След няколко минути Хелън влезе сама в дневната. Милорд се мъкнеше след нея, което означаваше, че Изабел също щеше да се появи скоро. Тя не ходеше никъде без безценния си помияр.

Хелън вдигна кученцето и го сложи в скута си. Керн почувства вина, че я беше пренебрегнал.

— Джъстин! Татко го няма, днес ще бъде в парламента. За малко да изпуснеш и мен. След малко ще излизам да пазарувам. Искаш ли да дойдеш с мен?

Той ѝ целуна ръка.

— Страхувам се, че днес няма да имам време за това.

— Заради баща ти е, нали? — Тя го погледна с разбиране и докосна ръкава му. — Татко ми каза, че херцогът е имал пристъп. Страшно съжалявам.

— В момента той си почива. Не можем да направим нищо.

— Сватбата ни е след малко повече от месец. Мислиш ли, че трябва да я отложим?

Тази идея се стори доста привлекателна на графа, но той бързо отхвърли тази възмутителна мисъл. Керн отведе Хелън до един шезлонг и се настани до нея.

— Разбира се, че няма да я отложим. Той ще се оправи за две седмици. Доктор Садлър ме увери в това.

— О, толкова се радвам да го чуя. — Тя се наведе напред, сякаш искаше да му довери някаква тайна. — Не искам и най-малката неприятност да помрачи сватбата ни. О, това ще бъде най-хубавият ден в живота ми. Искам да ти кажа какво меню съм избрала за закуска.

Тя започна да му описва ентусиазирано блюдата. Известно време той я слушаше, като се намесваше с предложения, когато беше необходимо, но през цялото време не сваляше поглед от лицето ѝ. Хелън имаше малко, красиво лице, косата ѝ беше събрана на кок — класическа английска красавица. Оживените ѝ сини очи и усмихнатите ѝ устни ѝ придаваха почти момичешки вид и тя гледаше на света като вечно обляна в слънце градина, която не познава тъмнината на нощта. Хелън се вълнуваше от тривиалните неща — балове, обикаляне на магазините и светски задължения.

Разликата във възрастта им беше десет години, но той се чувстваше много по-стар, почти дядо в сравнение с нея. Такъв ли щеше да бъде животът му с нея — безкрайно дърдорене за менюта, мода и клюки, повърхностно обсъждане на нещата без никакво задълбочаване в същността им? Тази мисъл го тревожеше. Той потисна безпокойството си и си напомни, че Хелън беше непорочна, лоялна и скромна, а това бяха качествата на идеалната съпруга. Тя имаше и добро сърце, за което свидетелстваше и фактът, че беше успяла да убеди Хатауей да даде зестра на Изабел.

Изабел. Керн усети прилив на енергия. Мисълта за нея го изпълни със силен копнеж. Къде беше тя, по дяволите? По-добре щеше да бъде, ако си беше в стаята и се приготвяше за излизането по магазините с Хелън.

Ако Изабел беше тръгнала да разпитва поредния заподозрян, на Керн щеше да му се наложи да я намери. Ако беше направила някоя глупост и отново се беше поставила в опасност, той щеше да я заключи в стаята ѝ и да прибере ключа. След това тя можеше да си говори колкото си иска, че той няма никаква власт над нея.

След като чу с всички подробности как Хелън бе избрала тортата за сватбата им, той не успя да сдържи нетърпението си.

— Изабел с теб ли ще бъде днес?

— О, не. Днес я няма.

Мускулите на графа се напрегнаха.

— Няма я?

— Тази сутрин излезе да посети някаква приятелка на майка ѝ, която се била разболяла внезапно. Предложих да я придружа, или поне да изпратя Гили с нея, но тя отказа и взе само прислужницата си. — Хелън се намръщи объркано и погали ушите на кучето. — Каза, че може да не се прибере тази нощ. Не е ли странно? Не знаех, че познава толкова добре някого в Лондон.

Керн стисна зъби. За него изчезването на Изабел не беше никак странно. Той дори знаеше къде беше отишла тя.

Изабел задържа подноса с чая на дланта си, докато отваряше вратата на спалнята с другата си ръка. Тя влезе в мрачната стая и остави подноса на масата до леглото.

— Заповядай — каза тя с най-веселия си глас.

— Ето, това е моето скъпо момиче — каза с обич леля Мини. — Не си се възгордяла толкова, че да не помогнеш на старите си лели.

Мини седеше облегнала гръб на възглавниците. Посивяващата ѝ коса се спускаше по раменете ѝ, а тялото ѝ беше обвито от огромна червена нощница. Тя приличаше на грамадна черешова торта.

— Разбира се, че не съм се възгордяла. — Изабел наля чаша горещ чай и добави малко сметана и захар. Тя понечи да подаде чашата на Мини, но се поколеба, когато погледът ѝ падна върху превръзката на предмишницата на леля ѝ. — Можеш ли да държиш чашата?

— Мисля, че да. — Мини хвана предпазливо чинийката с пръстите, които се подаваха от превръзката. Със здравата си ръка Мини вдигна чашата и я допря до устните си. Движенията ѝ бяха бавни и премерени, сякаш болката и шокът от нападението все още не бяха отминали.

Изабел я наблюдаваше потресена. Тя седна в края на леглото.

— Как е ръката ти?

— Дяволски ме боли. Но не се притеснявай, ще се оправя. Късмет извадих, че копелето се уплаши и избяга. Само като си помисля, че той можеше да забие ножа в сърцето ми.

При тази мисъл сърцето на Изабел се сви. Когато бе сменила превръзката, тя бе видяла голямата порезна рана, която минаваше по цялата дължина на предмишницата на леля ѝ. Гледката я беше потресла.

— Трябваше да бъда тук — каза тя за кой ли път. — Трябваше да помогна да го подгоните. Можех да повикам нощната стража. Можехме да го хванем.

— Света Богородице, ако ти беше тук, нямаше да успееш да помогнеш с нищо. — Мини се намръщи, докато оставяше чашата в чинийката. — Ние, разбира се, искаме да се върнеш у дома, където ти е мястото. Но станалото, станало. Няма смисъл да говорим повече за това.

Спокойствието, с което Мини приемаше случилото се, не накара Изабел да се почувства по-добре.

— Не мога да не се чувствам отговорна за това. Аз съм виновна, че този ужасен мъж е дошъл тук. И... и те е наранил. — В гърлото ѝ заседна буца и тя наведе глава, когато се сети за гледката, която беше видяла в будоара на Аврора.

— Хайде, хайде, миличка. — Мини я потупа по гърба. — Всичко ще се оправи. Ти ще се върнеш в хубавата, голяма къща и ще забравиш за нас.

Изабел вдигна глава.

— Не съм ви забравила. Никога не бих могла да ви забравя.

— Но може би ще започнеш да харесваш лекия живот на една дама толкова много, че няма да искаш да се върнеш тук. — Мини въздъхна тежко. — Не можеш да се сърдиш на една стара жена за това, че си мисли такива неща.

Изабел отново се почувства виновна. Спомни си за зестрата и за тайните си мечти.

— Знам къде ми е мястото, лелю. Наистина. — Но дали беше така? Не позволяваше ли на мечтите си за принца да замъглят здравия ѝ разум? Керн. О, Керн.

— Здравейте, дами. — Кали се появи на вратата на спалнята. Тя беше захвърлила бялата престилка и беше разкопчала деколтето на роклята си, излагайки на показ част от едрите си гърди. Сините ѝ очи хвърляха доволни пламъчета. — Разкарайте мрачните изражения от лицата си. Имаме гости, затова извадете най-неприличните си усмивки. Особено ти, Изабел. — След това добави с шеговит шепот и намигване: — Лорд Керн е тук.

Когато Кали излезе, Мини се обърна към Изабел.

— Какво е това? Дошъл е да те посети благородник?

Изабел усети, че се изчервява. По цялото ѝ тяло се разля топлина. Тъкмо беше започнала да мисли за него, и той се беше появил тук.

— Ще слеза долу да го видя.

— Чакай — Мини я сграбчи за китката. След това я погледна с мъдрите си очи и Изабел се почувства, сякаш възрастната жена беше успяла да проникне в дълбините на душата ѝ. — Ти изпитваш нещо към този мъж. Не отричай, забелязах го по погледа ти. Леля ти Мини винаги те е познавала по-добре от всеки друг.

— Да — прошепна Изабел. — Имам... чувства към него.

— О, моето момиче, да искаш да легнеш с мъж няма нищо срамно. Ти вече си жена и имаш женски нужди. Време е да приемеш това.

Да не би леля Мини да я подканваше да се отдаде на Керн? Въпреки удивлението си, Изабел почувства силен копнеж. Колко прекрасно щеше да бъде да го направи, да изпита с него насладите, за които бе чувала да говорят лелите й...

В коридора се чуха стъпки и Кали се появи отново, като пристъпи в страни, за да даде път на госта.

Керн застана на вратата — едра, мрачна фигура на фона на мрачния коридор. Високомерните му зелени очи огледаха кичозното обзавеждане и се спряха на леглото, на което Изабел седеше до Мини.

Изабел усети как се вледенява и се почувства уязвима пред него. Трябвало бе да се досети, че той ще се появи, графът винаги успяваше да я намери, независимо къде отиваше тя. Този път обаче бе искала той да не я намери, за да не види резултата от ужасната й немарливост и твърдоглавие. В гърлото й отново заседна буца и тя преглътна с усилие.

— Можем да говорим долу — каза му и се надигна от мястото си. — Извини ме, лельо Мини.

— Недей да се измъкваш с госта ни — скастри я Мини. — Първо искам да поговоря с него.

Керн отиде до леглото и огледа възрастната жена.

— Когато чух, че някой се е разболял, предположих, че става дума за Персефона. Очевидно съм сгрешил.

— Ужасна история — намеси се Кали и потръпна. Тя се настани на столчето пред тоалетната масичка и намести роклята си, като умело повдигна ръба й така, че откри глезените си. — Аз, разбира се, не бях тук, но Диана ми каза, че писъците я събудили...

— Това не е проблем на негово благородие — прекъсна я Изабел. Тя искаше Керн да си тръгне и затова оправи завивките, взе чашата от Мини и я сложи върху подноса, като през цялото време не престана да се мръщи на графа. — Нямате ли работа в парламента? Може би трябва да отидете на търга в Татърстолс? Ако нямате друга работа, Хелън ще се зарадва, ако отидете на пазар с нея.

При споменаването на годеницата му той се намръщи леко.

— Най-важната ми работа е да разбера какво се е случило тук — каза той. — Мини? Ще бъдеш ли така добра да ми обясниш?

— С удоволствие — отвърна тя с достойнството на дама. — А ти седни, момиче. Нервираш ме, като стоиш права.

Със свито сърце Изабел се отпусна в стола до леглото. Какво друго ѝ оставаше, освен да изхвърли Керн навън? Но това беше невъзможно, той беше твърде силен за нея.

Не, той щеше да остане тук и да започне да си пъха носа в чуждите работи, докато не научеше всичко. И щеше да разбере как Изабел беше застрашила живота на жените, които я бяха отгледали.

Мини притисна ранената си ръка към гърдите.

— Снощи се случи нещо ужасно — започна драматично тя. — Събудих се от някакъв шум. Като знаех, че Пърси е болна, първата ми мисъл беше да отида при нея, че тя може да се е събудила и да ме е повикала.

— По кое време стана това? — попита Керн.

— В малките часове, малко преди разсъмване. Веднага станах от леглото и отворих вратата. В коридора беше тъмно като в рог, но аз тръгнах пипнешком, както съм правила неведнъж. — Тя замълча с мрачно лице. — Близко до стълбището някакъв мъж изскочи от мрака и ме повали.

— Мъж — повтори Керн. Той се намръщи на Мини и започна да крачи бавно напред-назад из стаята. — Успя ли да го огледаш?

Тя поклати глава.

— Както казах, беше тъмно. Успях да различа само някаква сянка. Когато той ме блъсна, аз посегнах към него с надеждата да хвана крадливото копеле. Разбрах, че има нож, твърде късно.

— Едър ли беше, или дребен? Набит или слаб?

— Не успях да забележа. — Мини направи гримаса и сложи ранената си ръка върху юргана. — Болката беше толкова силна, че не си спомням нищо друго. Мръсникът успя да избяга.

— Ти си изпищяла — напомни ѝ Кали. — Диана каза, че крясъците ти трябва да са разбудили целия квартал. Горката Пърси за малко да откачи.

— Те тук ли са? — попита Керн. — Искам да говоря с тях.

Кали стана от мястото си.

— Ще ги повикам, милорд.

Тя излезе от стаята. Изабел остана да седи нещастна. Керн все още не беше чул цялата история. Той не осъзнаваше, че мъжът, който беше нападнал Мини, не беше обикновен крадец. Това беше фактът,

който тя не искаше графът да научи, защото така Керн щеше да разбере, че тя беше причината за снощния инцидент.

Няколко минути по-късно Кали се върна, като подкрепяше една крехка жена с посивяла коса, облечена в розова рокля с волани. Леля Пърси се усмихна, когато забеляза Керн, и той скочи да ѝ помогне да се настани на един шезлонг с грижовността, която един джентълмен би проявил към леля си.

На Изабел ѝ се прииска да можеше да се скрие някъде. Ами ако снощи бяха нападнали леля Пърси? Тя не беше достатъчно силна да издържи на шока. Ако това се бе случило и тя бе умряла, вината щеше да бъде на Изабел.

След малко и Диана влезе в стаята с разпусната коса, която стигаше чак до кръста ѝ, облечена в кафяв пеньоар. Дори и тънките бръчки на възрастта не можеха да скрият красотата ѝ. Тя хвърли един смръщен поглед на графа и се настани на леглото до Мини, като дори не се опита да дръпне надолу роклята си, когато ръбът ѝ се вдигна чак до коленете ѝ.

Изабел видя Керн да поглежда към тези дълги, стройни крака и бе обзета от някакво чувство, което беше по-силно от тревогите ѝ. Прииска ѝ се да скочи и да покрие леля Ди с нещо. Това желание беше толкова изненадващо силно, че Изабел трябваше да стисне с ръце седалката на стола. Особено когато Керн се приближи до Диана.

— Доколкото разбрах — каза той, като гледаше надолу към нея, — ти си спяла, когато Мини е била нападната снощи.

— Да.

— Да си чула някакъв шум, преди тя да извика? Стъпки може би?

— Нищо. Снощи спях необичайно добре — поне, преди да бъда разбудена. — Тя говореше предизвикателно, с подозрението, с което се отнасяше към всички господа.

— Когато излезе от стаята си, видя ли мъжа?

Диана поклати глава.

— Трябваша ми няколко минути да намеря и запаля свещ и той успя да се измъкне. Входната врата беше оставена широко отворена. Мини лежеше на пода и кървеше.

— Намерихте ли оръжието?

— Беше захвърлено на стълбите — отговори Мини. — Изабел, покажи го на негово благородие.

Изабел стана и неохотно отвори чекмеджето до масата. Не ѝ се искаше да се докосва до ножа, след като знаеше за какво беше послужил. Тя потръпна, когато си помисли колко по-лошо можеше да бъде.

Керн се приближи, взе ножа и го разгледа внимателно.

— Обикновен кухненски нож. Няма отличителни белези.

— Да, и възнамерявам да го задържа там — каза Мини, показвайки, че ножът трябваше да бъде върнат в чекмеджето. — Ако онзи мръсник се върне, можете да сте сигурни, че ще го кастрирам.

Керн не каза нищо. Той се върна при Пърси, която гледаше с големите си очи.

— Госпожо, вие чухте ли нещо необичайно?

— Съвсем нищо. — Тя потръпна. — Съжалявам, но от лекарството, което вземам вечер, ми се доспива. Чух как Минерва извика, но нищо преди това.

Керн се върна при Диана.

— Забавлява ли някого снощи?

— Не. Не смяташ ли, че щях да кажа, ако беше така? — Тя направи гримаса на отвращение — Последния път, когато бяхте тук, ви казах, че нямам голяма полза от свине. Особено в леглото ми.

Кали се усмихна лукаво.

— Това че никога не успя да научиш каква е разликата между прасе и член си е твой проблем.

— А ти никога не си се интересувала какви животни вкарваш в леглото си — отвърна Диана, — стига да имат две топки и мека пръчка, с която да си играеш.

— Прътовете на моите клиенти винаги са били по-твърди отколкото на твоите — каза ехидно Кали. — Ако искаш съвета ми, мъжете сигурно щяха да се държат по-добре с теб, ако не лежеше като студена риба.

— Достатъчно — прекъсна ги троснато Мини. — Сигурна съм, че негово благородие не иска да ви слуша кавгите.

Изабел прехапа устна. Керн се беше облегал на стената със скръстени на гърдите ръце и изглеждаше замислен. За какво ли мислеше? Изабел не искаше той да си създаде лошо впечатление за

лелите ѝ. Искаше ѝ се да осъзнае, че въпреки професията си те бяха добри жени, които я обичаха с цялото си сърце. Откакто Изабел се помнеше, всеки път, когато тя бе идвала да ги посети, те бяха преставали да се срещат с клиенти. Вярно, че Кали не се беше въздържала един-два пъти, но през последната година те бяха престанали да забавляват мъже, макар това да означаваше, че бе трябвало да се лишат от луксове като вино, нови рокли и бижута.

Но дали тяхната саможертва имаше някакво значение за един благородник като Керн? Едва ли, ако се съдеше по арогантното му намръщено лице. Тя си представи сцената през неговия поглед: Кали, наведена напред, за да му позволи да огледа гърдите ѝ, Мини, на леглото в своята червена нощница, Диана, която го дразнеше с разголените си крака, изтощената от борбата си с неприятната болест Пърси.

Никога досега Изабел не беше усещала толкова силно колко дълбока пропаст отделяше нейния свят от неговия. Но всички тези жени бяха нейното семейство и тя ги обичаше. Не беше необходимо да търпи неговото презрение към тях.

Тя скочи на крака.

— Леля Мини е права. Негово благородие вече чу достатъчно. Сигурна съм, че има друга, по-важна работа.

— Напротив — възрази Керн, като я оглеждаше с присвити очи — Имам още един въпрос.

— Искате да знаете какво е търсил мъжът снощи — предположи Мини. — Е, мога да ви кажа, че не е търсил пари или други ценности. Дошъл е да открадне мемоарите на Аврора.

Изабел не можеше да се помръдне. Керн неведнъж я беше предупреждавал за опасностите, свързани с разобличаването на убиеца. Сега той знаеше, че с неразумното си поведение Изабел беше застрашила живота на лелите си.

— Мръсникът е обърнал стаята на Аврора с главата надолу — добави Кали. — Трябва да видите каква бъркотия е там. Съсипал е и няколко много хубави рокли.

— А мемоарите? — попита Керн. — Намерил ли ги е?

— Питайте Изабел — каза Диана. — Тя ги е скрила някъде. Дори на нас не иска да каже къде са.

Никой нямаше и най-малка представа, че книгата се намираше в тази стая, скрита в тайния джоб на роклята на Изабел. Тя се почувства горда от изобретателността си.

— Книгата на мама е на сигурно място. Това е всичко, което трябва да знаете. — Тя се наведе и прегърна Мини, като внимаваше да не докосне ранената ѝ ръка. — Съжалявам, че пострада.

— Недей, миличка. — Мини я притисна към себе си за миг. — Не трябва да се тревожиш за мен.

— С ваше разрешение — обади се графът, — бих искал да огледам стаята на Аврора. Може би мъжът е изпуснал нещо, което може да ни разкрие самоличността му.

— Отлична идея — каза бавно Мини. Тя присви очи първо към Изабел, след това към Керн. — Скъпа, заведи лорд Керн в спалнята на майка си. Остани с него, докато той огледа всичко.

Изабел се вцепени. Какво се опитваше да направи леля ѝ?

— Смятах сама да оправя стаята — възрази тя. — Той няма да разбере, ако нещо не е както обикновено, така че няма смисъл да го притесняваме.

— Щом ти не искаш, ще отида аз — предложи Кали и стана от мястото си. — За мен ще бъде удоволствие да правя компания на негово благородие.

— Но каква работа ще свърши той тогава? — подметна Диана и се протегна лениво. — Ще бъде твърде зает да отбива домогванията ти.

Мини реши спора.

— Това е задължение на нашата Венера — заяви твърдо тя. — Става дума за нещата на майка ѝ.

— Венера? — попита Керн.

Той се обърна и се втренчи в Изабел.

— Така я кръсти Аврора — обясни Диана. — Венера Изабел Дарлинг.

— Мисля, че името е прекрасно — обади се Пърси. — Но не смятате ли, че трябва да уважаваме желанията на Изабел?

Мини се сви и на лицето ѝ се изписа гримаса.

— Прости на уморената старица, моето момиче. Изпуснах се, без да искам. Може би трябва да подремна малко, докато ти помагаш на

негово благородие. — Тя вдигна уморено глава към Керн. — Вярвам, че лорд Керн няма нищо против помощта ти.

Графът се беше втренчил в Изабел. Тя усети как изгарящата топлина се спуска към стомаха ѝ. Изабел знаеше, че трябваше да възрази, но думите не излизаха от устата ѝ. Единственото, за което можеше да мисли, беше колко много искаше да остане насаме с него.

Без да сваля поглед от нея, той каза:

— Нямам нищо против.

ГЛАВА 15

На вратата Керн бе лъхнат от миризмата на разлят парфюм. Въздухът беше натежал и чувствен, сякаш влизаше в някакво мрачно леговище на удоволствия.

Розовите кадифени завеси бяха дръпнати и слънцето огряваше стаята. За разлика от гнездото на порока, което той си спомняше от първата си среща с Изабел, сега будоарът представляваше сцена на пълна разруха.

Чекмеджетата на шкафовете бяха издърпани и съдържанието им беше пръснато по килима. На шезлонга бяха захвърлени съдраните пухени възглавници. Дори възглавничката на столчето пред тоалетната масичка беше срязана. По масата и пода се търкаляха шишенца с козметични препарати. Нямаше нищо счупено — явно мъжът се беше старал да не вдига шум — но яростта на разрушението притесняваше Керн.

— Господи — промълви той, мина през бъркотията и влезе в спалнята, където го очакваше същата гледка. Гардеробът беше изпразнен от прибраните в него рокли. Смачкани бонета се въргаляха навсякъде по пода. Обувки с високи токове и сатенени пантофки бяха пръснати на всички страни.

Графът отиде до масивното писалище, което беше покрито с документи. Сигурно тук Аврора беше записвала преживяванията си. В бързината си неканеният гост беше обърнал мастилницата и черната течност се беше разляла по белите листи.

Къде беше скрила Изабел мемоарите? В къщата на Хатауей? Някъде другаде в тази къща? Може би ги пазеше в някакъв тайник, известен само на нея?

Тя влезе бавно в спалнята. Синята ѝ рокля подчертаваше бялата ѝ кожа. Тя гледаше към бъркотията, сякаш не вярваше на очите си. Но когато се обърна към него, той видя, че тя отново издигаше защитните стени около себе си — раменете ѝ се изправиха, а погледът ѝ стана предизвикателен.

— Хайде, направете го — каза Изабел. — Кажете го и да свършваме. Кажете ми, че аз съм виновна за това тук.

Точно това трябваше да направи — да я обвини, че беше провокирала убиеца. Но когато забеляза лекото потрепване на долната ѝ устна, графът усети как отношението му се смекчава.

— Обвиненията са безсмислени. Предпочитам да насоча енергията си към откриването на човека, който е бил тук снощи.

— И може би си мислите, че той е решил да ни улесни и ни е оставил визитната си картичка? — Изабел поклати глава. — Тук няма нищо. Той е унищожил всичко, което принадлежеше на майка ми.

Керн потисна желанието да пропъди тъгата ѝ.

— Тогава да започнем разчистването. Има вероятност да намерим нещо, което да го уличи. — Той разчисти едно място в ъгъла на стаята и захвърли там изцапаните с мастило документи. — Всичко, което е повредено толкова, че не може да бъде възстановено, ще слагаме на тази камара. Ако намерите нещо необичайно, покажете ми го.

Докато вдигаше едно паднало на пода перо той забеляза, че Изабел стоеше съвсем неподвижно, със скръстени върху гърдите си ръце. Изражението ѝ привлече вниманието му. Тя оглеждаше стаята и внезапно графът се запита какви ли спомени ѝ навяваше това вулгарно място. Вярно, че Изабел беше израснала в провинцията, но все пак беше посещавала майка си от време на време. Може би двете бяха разговаряли, докато Аврора беше оправяла тоалета си или се беше обличала за поредната вечер на забавления. Може би тук Аврора беше давала на дъщеря си съвети как да задоволява мъжете.

Венера, богинята на любовта.

Керн бе обзет от необясним гняв. Аврора сигурно беше планирала от самото начало дъщеря ѝ да упражнява същата професия като нея. Но колкото и да проклинаше Аврора за това, че беше покварила едно малко момиче, той изгаряше от желание да провери уменията на Изабел.

Двамата бяха сами. Вратата беше затворена. Само на няколко крачки от тях се намираше огромното легло с огледалото в таблата. Можеше да я хвърли на него, да вдигне роклята ѝ и да се потопи в мекотата ѝ...

— Е? — тросна се той по-рязко, отколкото искаше. — Не стойте така.

Тя се наведе, вдигна едно счупено ветрило и го сложи върху купчината документи в ъгъла. След това започна да събира дрехите, които бяха разхвърляни по пода. Грациозните ѝ движения го омагьосваха. Графът можеше да прекара часове, като я гледа и се наслаждава на сянката между гърдите ѝ, когато тя се наведеше, на извивката на задника ѝ, когато вървеше, на деликатните ѝ глезени, когато роклята ѝ се повдигнеше и ги откриеше.

Без да сваля поглед от Изабел, той се опита да върне перата обратно на мястото им и заби едното в дланта си. Едва се сдържа да не изругае. Толкова за наблюдателността му.

Наложи си да престане да я гледа и се концентрира върху сортирането на вещите с надеждата да намери нещо значително — може би копче за ръкавела или изгубена ръкавица. Дикенсън ли беше идвал тук миналата нощ? Или лорд Реймънд?

Керн продължи да се движи из стаята, като събираше нещата, които бяха принадлежали на Аврора — обувки, сребърни четки и дантелени жартieri. Тях той нареди на втора купчина до стената. Не преставаше да се оглежда за нещо необичайно — не че копринените чорапи и женското бельо бяха нещо обичайно за него.

И тогава го видя.

Малкият пурпурен предмет лежеше под леглото, близо до единия му крак. Графът го вдигна и го завъртя между пръстите си.

— Погледнете това.

Изабел отиде бързо до него. Тя се наведе над ръката му, толкова близо, че Керн долови аромата на дъжд в косата ѝ.

— Копче — каза разочаровано тя.

— Да, копче, което може да е паднало от мъжка жилетка.

Тя взе копчето от ръката му и го огледа внимателно.

— Не, мисля че е от роклите на Мини. Тя влиза тук от време на време, за да бърше праха. Ще ѝ го върна.

Изабел остави копчето на масата до леглото и коленичи, за да събира свещите, книгите и документите, които бяха изхвърлени от чекмеджетата.

— Къде беше баща ви миналата нощ? — попита тя през рамо.

— Вкъщи — отговори разсеяно Керн, докато вдигаше една черна долна риза, която беше толкова тънка, че ръката му се виждаше през плата. Въображението му нарисува картина на Изабел, облечена в тази дреха. Тя щеше да се появи пред него в цялото си великолепиe... пълни гърди... изящни бедра... тъмен венерин хълм...

— Сигурен ли сте в това? — попита Изабел. — Имаше ли някой при него?

— При кого?

— При Линууд — отвърна тя с леко раздразнение. — Знам, че е болен, но може да се е възстановил достатъчно, за да дойде тук миналата нощ.

— Не. Всъщност снощи той получи пристъп и му беше дадено приспивателно. Лекарят остана при него цяла нощ. — Керн изпита внезапно облекчение. Защо не се беше сетил досега? — Сигурно разбирате, че баща ми не би могъл да направи това.

— Може да е изпратил друг да свърши мръсната работа вместо него. Може да е наел лакей да претърси стаята за мемоарите. Уговорката може да е станала, преди да се разболе.

— Не. Слугите са предани само на мен, а никой друг не го е посещавал. — Изпълнен от невероятно задоволство, той хвърли тънката дреха върху купчината. — А щом Линууд не е направил това, значи не той е отровил майка ви.

Тя се намръщи, сякаш не беше напълно убедена.

— Тогава може да е бил преподобният лорд Реймънд. Може да е чул за зестрата и да е решил, че нещата са стигнали твърде далеч и че трябва да намери мемоарите.

— Говорих с него тази сутрин, когато дойде да се помоли за баща ми. Готов съм да заложа живота си, че не знаеше нищо за зестрата. — Всъщност, когато лорд Реймънд беше научил новината, той бе изругал толкова цветисто, че сигурно щеше да смути по-нежните членове на папството си, ако можеха да го чуят.

Но дали той беше способен на убийство? И ако не беше, защо тогава Хатауей беше дал зестра на Изабел?

Колкото и да се мъчеше, Керн не можеше да си представи брата на маркиза да опустошава тази стая и да наранява жена.

— Той е уважаван свещеник и не би проникнал в бордей посред нощ.

Изабел вдигна от пода едно ветрило от пера на щраус. Опита се да изправи едно изкривено перо, като прокараваше пръсти по него.

— Не съм съгласна. Той е правил това и преди. Майка ми пише за това в мемоарите си.

— Правил е това? — Керн посочи с ръка около себе си. — Дайте ми мемоарите. Искам да прочета тази част.

— Не, разбрахте ме неправилно. — Изабел вдигна ветрилото и надникна над ръба му, с кафявите си очи, както наложница наднича иззад воал. — Достатъчно е да знаете, че той е предпочитал да посещава майка ми под прикритието на тъмнината, когато никой не би могъл да стане свидетел на грехопадението му.

— Любовна среща късно през нощта е нещо коренно различно от вандализъм и въоръжено нападение. Тези неща са запазена марка на мръсници като Терънс Дикенсън.

Изабел наклони ветрилото, докато перата му не докоснаха гърдите ѝ. Графът усети, че погледът му е прикован на това място, и завидя на ветрилото.

— Не можем да изключим и Тримбъл — измърмори Изабел със странно безизразен глас. — Подозирам, че той знае повече, отколкото ни казва.

„Той познава Аполон.“

Керн се въздържа и не ѝ напомни за баща ѝ, когото Изабел презираше толкова силно.

— Има доста мъже, които ще се зарадват, ако мемоарите изчезнат.

Тя сведе ветрилото малко под кръста си.

— Няма да ги намерят — заяви уверено. — Повярвайте ми, няма да ги намерят.

Начинът, по който тя си играеше с ветрилото, възбуди Керн. Топлина се разля в слабините му. Дали не го предизвикваше нарочно?

Той се обърна и затръшна чекмеджето.

— Има и друга възможност. — Една мисъл се беше загнездила в съзнанието му. — Какви бяха отношенията на майка ви с Диана и Каландра?

Изабел се намръщи.

— Доста добри. От време на време се караха за дреболии, но това се случва между близки приятелки. Какво общо има това със

снощната случка?

— Човекът, който е обърнал тази стая с главата надолу, може да е била някоя от жените, които живеят тук.

Ветрилото се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода. Изабел направи една крачка към графа.

— Не можете да мислите, че... някоя от лелите ми...

— Признавам, че това предположение изглежда доста невероятно, но забелязах враждебността между Каландра и Диана. Ако някоя от тях е имала някаква причина да не обича майка ти, възможно е да е изляла злобата си върху вещите ѝ.

— Не. Не. — Изабел поклати глава. Следобедното слънце осветяваше огненочервените нишки в тъмнокафявата ѝ коса. — Това са пълни глупости. Леля Кали и леля Ди се карат помежду си, откакто ги помня, но това не означава, че са способни на... насилие. — Тя потръпна. — Това е немислимо. Никога не съм виждала прояви на нелоялност между лелите ми.

Колкото и да му беше неприятно, налагаше се да разбие илюзиите ѝ.

— Когато се срещнахме за първи път, в същата тази стая, някой остави задната врата отключена, за да мога да вляза. Някой ме информира кога останалите жени ще бъдат на вечеря и ще мога да ви намеря сама. Някой ви предаде за един златен суверен. И този някой беше Каландра.

Устните на Изабел образуваха беззвучно О. Графът видя, че тя не искаше да му повярва, забеляза израза на обида и от това сърцето му се сви.

— Съжалявам. Но може би не познавате тези хора толкова добре, колкото си мислите. Имате ли представа къде е била Каландра миналата нощ?

Изабел се подпря на леглото, сякаш краката ѝ не я държаха.

— Тя ме чакаше, когато се върнахме от операта. След това се прибра в стаята си в помещенията за слугите.

— Но може и да се е измъкнала и да е дошла тук.

Изабел изсумтя недоволиво.

— Това е абсурдно. Защо леля Кали ще иска мемоарите?

— Може би там има написано нещо неприятно за нея. А може би не е търсила мемоарите, а нещо съвсем друго.

— Например? — попита скептично Изабел.

— Например израз на неприязънта ѝ към Аврора. — Керн ѝ даде знак да влезе в будоара и вдигна един празен флакон за парфюм. — Ако натрапникът е търсел книга, не би могъл да я намери в това шишенце. Защо тогава е разлял парфюма? Защо е нарязал роклите на майка ви? Това са действия, които показват безумна омраза.

— Сигурно се е ядосал от това, че не е успял да намери мемоарите. — Изабел посегна към едно празно бурканче на масата и с резки движения събра пудрата и я върна обратно в бурканчето. — Не би трябвало да се изненадвам от това, че се опитвате да замесите лелите ми. Вие предпочитате да не вярвате, че някой от вашите среди може да бъде толкова злобен. Много по-лесно е да бъде обвинена една проститутка.

Без да мисли, той се приближи до нея и я сграбчи за раменете.

— Тук вече грешите. Повярвайте ми, аз знам, че ако бъдат провокирани, дори възпитаните господа могат да се превърнат в диваци.

В този момент графът изпита плътско желание, което нямаше нищо общо с насилието.

Да я докосва, беше грешка. Топлината на кожата ѝ го възбуди непоносимо. Искаше му се да плъзне ръце надолу и да разучи хълмовете и долините на тялото ѝ. Искаше му се да пропъди напрежението от нея, да я защити от студените жестокости на омразата. Вместо това обаче само беше увеличил тревогите ѝ, като бе хвърлил сянката на съмнението върху жените, които я бяха отгледали.

— Господи, човекът, който е бил тук снощи, е бил истински звяр — прошепна тя и го погледна нещастно. — Можел е да убие леля Мини, както е убил майка ми. И аз щях да бъда виновна, ако го беше направил. Твърде упорито отказвах да приема истината.

Тя стоеше като забравена парцалена кукла, с отпуснати рамене. На Керн му беше невъзможно да я гледа толкова нещастна. Той едва успя да се въздържи да не я разтърси и да се опита да я вразуми със сила.

— Не можехте да знаете, че това ще се случи.

— Трябваше обаче да предвидя последствията от търсенето на убиеца. Трябваше да се досетя, че той може отново да се опита да убие.

— Да не би да казвате, че ще спрете да го търсите? — попита той нарочно, опитвайки се да предизвика някаква реакция у нея. — Ще престанете да търсите човека, който е убил майка ви? Ще го оставите да се измъкне безнаказано?

Тя прехапа долната си устна.

— Не знам. О, Керн, наистина не знам какво да правя сега.

Объркването в гласа ѝ го прониза като стрела, а в очите ѝ отново заблестяха сълзи. Тя винаги бе показвала такава сила, такава решителност, такава готовност да се изправи срещу всяко предизвикателство, а сега го гледаше умолително, сякаш той знаеше отговорите на всички въпроси, които я вълнуваха. Внезапно той изпита желание да я направи отново щастлива, което беше толкова силно, че напълно разби самообладанието му.

— Изабел. — Графът обви ръце около нея и дланите му се плъзнаха по стройния ѝ гръб, по закръгления ѝ задник. Изабел се притисна плътно към него като търсещо спокойствие котенце. Керн реши да я задържи така известно време и да се наслади на мрачната, бездънна нужда, която тя възбуждаше у него. Нямаше значение, че беше сгоден за друга, стига да не се стигнеше до края. Керн се концентрира в опит да задържи дишането си равномерно и разума си непомрачен.

— Накарай ме да забравя. — Изабел плъзна ръце под самото му и се повдигна на пръсти. — Помогни ми, Керн.

Решителността му се изпари при първото докосване на устните ѝ до неговите. Въпреки опита ѝ, това беше целувка на девица, нежна и бавна, неустойимо съчетание от невинност и неморалност. Той изстена тихо и отстъпи пред изкушението. Щеше да си позволи една целувка и удоволствието да усети сладостта на устата ѝ. Удоволствието да докосва стройното ѝ тяло. Удоволствието да я притиска към туптящото си сърце.

И мъчителното очакване. О, боже. Мъчителното осъзнаване, че не можеше — не трябваше — да стига до естествения завършек на тази прегръдка.

Но той можеше да отиде до ръба, можеше да провери къде бяха границите на самообладанието му и да стъпи в по-дълбоки води. Керн започна да целува гладката кожа на бузата и врата ѝ, като същевременно разкопчаваше копчетата на гърба на роклята ѝ. Усети

малките ѝ пръсти върху сакото и жилетката си и осъзна, че и тя правеше същото с него. Тъй като неговите копчета бяха по-малко, Изабел се справи първа и понечи да свали дрехите му.

— Грешно е да те желая толкова силно — прошепна тя, сложила топлите си длани върху лепената му риза. — Но защо това ме кара да се чувствам толкова добре?

— Защото — измърмори в отговор той — си създадена, за да бъдеш обичана.

Роклята ѝ се плъзна на земята и Изабел бързо развърза връзките на корсета и ризата си, докато не застана пред него разголена до кръста. Графът си пое дълбоко дъх. Кожата ѝ блестеше на светлината на залязващото слънце, а гърдите ѝ приличаха на хълмове с коралови връхчета. Не можеше да си представи по-съвършена жена. Тя беше възплъщение на богинята, на която беше кръстена — Венера, богинята на любовта.

Изабел придърпа ръцете му към гърдите си, затвори очи и въздъхна.

— Обожавам ръцете ти. Обожавам как ме карат да треперя и да се разтапям отвътре.

Тя се раздвижи срещу него като сирена, подканваща го да извърши грях. Кръвта му закипя от възбуда, а самообладанието му беше на границата на възможностите му. Как можеше да устои на предложението ѝ да вкуси онова, което му предлагаше с такава готовност? Графът наведе глава и захапа едно от зърната ѝ, след което потърка бузата си в кадифените хълмове и започна да изучава долината между гърдите ѝ. Той я галеше с устни и с език и тя му отвърщаше с доволен шепот.

След малко щеше да спре. Щеше да се отдръпне. Честта изискваше това от него.

Но все още беше рано. Не можеше да го направи, докато пръстите ѝ рошеха косата му и се плъзгаха по врата му, за да разхлабят вратовръзката му. Не можеше да го направи, докато Изабел разкопчаваше ризата му. Не можеше да го направи, докато тя шепнеше името му и целуваше врата му. Той усещаше, че нейните ръце трепереха също толкова, колкото и неговите. Изабел го желаше със същата сила, с която и той желаше нея.

Желание. Каква слаба дума за туптенето в гърдите му и треската в кръвта му. Слабините му сякаш бяха заключени в някакво вечно чистилице, някъде по средата между рая и ада. Той вече не беше уверен, че спасението на душата му си струваше. Как можеше да се стреми към рая без Изабел?

Душата му можеше да върви по дяволите.

Той погледна надолу към прекрасното ѝ лице и видя в него отражението на собственото си отчаяно желание. Там го очакваше раят. Сега. С единствената жена, която беше способна да подпали сърцето му.

Той поведе Изабел от будоара към спалнята. Когато приближиха леглото, стъпките ѝ станаха по-колебливи и тя го погледна с измъчено изражение.

— Керн, това е неприлично. Знаеш защо...

Той докосна с пръст меките ѝ, зачервени устни.

— Ако съм обречен да горя в ада, то поне ще горя с теб.

Изабел въздъхна тихо.

— Да — прошепна тя. — Да.

Устните им се сляха в трескава целувка. Гърдите ѝ се притиснаха плътно към неговите и той усети как еротичният допир на плът до плът възпламенява тялото му. Пръстите му се вмъкнаха под роклята му и се заеха с непознатите кукички и връзки. Палецът му се оплете в нещо, което опасваше копринената кожа на кръста ѝ. С едно рязко движение той скъса въженцето и миг по-късно трескавият му мозък долови приглушено тупване, сякаш нещо беше паднало на пода.

Изабел се стресна и се отдръпна леко.

— Обърни се — каза тя. — Моля те. Само за малко.

— Не. — Той започна да целува врата ѝ. Неочакваният пристъп на свенливост у нея го озадачаваше. — Изабел. Искам да те гледам, докато се събличаш.

Устните му се заеха с гърдите ѝ, докато нейните пръсти се плъзгаха неспокойно по раменете му, по гърдите му, надолу към кръста и бедрата му, заобикаляйки подутината, която издуваше панталоните му. „О, господи. Докосвай ме. Докосвай ме.“

Пръстите ѝ се върнаха обратно нагоре, увиха се около врата му и се вкопчиха силно в него. Ама че дяволица. Той изръмжа нетърпеливо

и се опита да я дръпне върху леглото, но Изабел упорито остана на мястото си.

— Чакай — прошепна тя.

Керн си помисли, че отново щеше да му откаже, и едва се въздържа да не изреве от възбуда. Изабел обаче се измъкна от роклята и бельото си и остави дрехите да се свлекат на пода.

Гърлото на Керн пресъхна. Той не можеше да мисли за нищо друго, освен за красотата ѝ. Плът като от алабастър. Закръглени бедра. Тъмни къдрици.

И всичко това беше негово.

Тя пристъпи към него, притисна се плътно към тялото му и му се усмихна.

— Моля те. Сега ще ме сложиш ли на леглото?

Графът я положи върху ленените чаршафи. Вече не можеше да стои, без да я докосва. Ръката му се плъзна по копринения ѝ чорап и стигна до също толкова мека плът... до женска топлина... и влага... до тайните на женствеността ѝ.

Изабел се напрегна, но само за миг. Тя въздъхна и се разтвори изцяло пред него, като се притискаше към пръстите му. Когато той намери най-чувствителното ѝ място, тя започна да извива тяло под него и се вкопчи във врата му.

— О... господи... моля те...

Той се наслаждаваше на удоволствието ѝ, сякаш го изпитваше сам. Изабел беше толкова дребна, толкова деликатна, сякаш създадена, за да бъде обичана. Гореща кръв бушуваше във вените му. В момента за него беше най-важно тя да стигне до върха.

Нетърпеливите ѝ ръце се плъзгаха по тялото му и се вкопчваха в разтворената му риза. Бедрата ѝ се надигаха към него.

— Да. О, да. О, Керн... Това е прекрасно... Обичам те.

Думите ѝ поляха като топъл дъжд пресъхналата му душа, тя прошепна името му още веднъж и потръпна конвулсивно под пръстите му.

„Обичам те.“

Възбудата на Керн стана непоносима. Той разкопча панталоните си, захвърли ги встрани и се отпусна върху мекото тяло на Изабел. Когато тя хвана с ръка пулсиращото му копие, той за малко щеше да

загуби битката за самообладание. Ръката ѝ го поведе към входа на рая и с един силен тласък той срещна някаква преграда и я проби.

Изабел се вцепени, ноктите ѝ се забиха в гърба му, а викът ѝ бе приглушен срещу гърдите му. Графът замръзна на мястото си.

— Изабел?

Той погледна надолу към нея, видя изненадата, изписана на лицето ѝ, и разбра всичко. Той ѝ беше първият. Тази истина го изненада и го изпълни с чувство на мъжки триумф.

— Сега си моя. Моя. — Гласът му беше надебелял и гърлен, изпълнен с чувство, което беше твърде ново за него, за да може да го определи.

Керн улови лицето ѝ между дланите си и я целуна страстно. След това вече не можеше да се въздържи и се заби дълбоко в нея. Чувственото търкане го приближаваше все по-близо до тъмнината, която сега желаше с цялата си душа, към черния водовъртеж, от който нямаше спасение. Тя започна да се движи в ритъм с него, по-бързо и по-бързо, като извиваше тялото си към неговото. Тихите ѝ стонове подклаждаха треската му и когато тя извика от щастие, той изля семето си в нея, гмурна се не в тъмнина, а в светлина, която беше толкова ярка, че изпълни сърцето му с радост.

Керн остана да лежи прегърнал Изабел, докато дишането му постепенно се успокои. След това се претърколи и легна по гръб, като я придърпа почти върху себе си.

Искаше му се да се разсмее, но не подигравателно, а от щастие. Тежестта в гърдите му беше изчезнала и сега той чувстваше само безмерна топлина и нежност към жената в прегръдките си.

Гъстата ѝ коса се спускаше по раменете ѝ и падаше върху него, сякаш за да ги свърже в едно. Изабел беше опряла буза във вдлъбнатината на рамото му и пръстите ѝ се плъзгаха лениво по врата му. Кожата му пламваше всеки път, когато тя го докоснеше и чувството беше смес от възбуда и еуфория. Откога не се беше чувствал толкова доволен?

„Обичам те.“

Сърцето му се изпълни с копнеж, който той не можеше да проумее. Графът се зачуди дали тя беше казала истината, или това бяха думи, изречени в момент на страст. Страстта беше нещо ново за Изабел и тя лесно можеше да я обърка с по-дълбоки, по-трайни

чувства. Също както и той можеше да обърка нежността, която изпитваше към нея, с нещо по-силно и трайно.

Керн си наложи да не мисли за това. Все още не беше готов да мисли за бъдещето. Сега искаше само да се наслади на мига.

Той погали копrienената плът на гърба ѝ, доволен от начина, по който се бяха развили събитията. Дължеше на Изабел едно извинение за това, че неоснователно я беше приравнявал с майка ѝ. Но как можеше да се извини за това, че я беше любил, след като му се искаше да изкрещи от радост? Той беше първият, единственият ѝ любовник.

— Девствената Венера — измърмори графът.

Пръстите ѝ замръзнаха. Тя вдигна глава и го погледна изпитателно. Зачервените ѝ устни и разрошената ѝ тъмна коса показваха, че Изабел беше една напълно задоволена жена.

— Аз не съм една от богините — каза бавно тя. — Затова и не използвам името.

— Вече знам това. — Той целуна върха на носа ѝ. — И се радвам, че е така.

— Аз пък осъзнавам какво съм изпуснала — продължи тя. — Целомъдрието е твърде надценено.

— Безбрачието също. — Тя все още изглеждаше уязвима, така че той си призна: — Изабел, противно на мнението ти за господата, преди теб съм имал само една жена. При това тя ми беше подарък за четиринайсетия рожден ден. От баща ми. — Той не можа да сдържи резкия си тон при последните думи.

Изабел се намръщи.

— Подарък?

— Да. — Той все още чувстваше болката и гнева, но ако това щеше да успокои Изабел, можеше да ѝ разкаже всичко. — Още от малък мразех баща си заради развратния му живот и той знаеше това. Твърде често виждах майка си разплакана след поредната му изневяра. За него тя служеше само за разплод, но дори майчинството не ѝ донесе утеха, тъй като аз бях единственото ѝ дете, което оцеля. Тя почина, когато бях на десет години, от треска след поредното раждане на мъртво дете.

Изабел затвори очи и когато ги отвори, го погледна със съчувствие.

— О, Керн, Не знаех. Съжалявам.

Състраданието ѝ го притесняваше и той сви рамене.

— Откакто започнах да ставам мъж, Линууд реши, че трябва да ме поквари. Той ме канеше да присъствам на пианските му оргии и ми предлагаше да ми даде на заем някоя от многобройните си любовници. На мен обаче ми се повдигаше от всичко това и аз успях да устоя на изкушението до една вечер в имението ни през седмицата, когато навършвах четиринайсет.

Той замълча. Споменът беше твърде мрачен и мъчителен. По онова време той толкова много бе искал да вярва в победата на любовта над злото само за да бъдат илюзиите му разбити по най-грубия начин.

— Искаш ли да ми кажеш какво се случи? — попита Изабел. — Моля те.

Той си пое дълбоко дъх.

— Баща ми беше поканил тогавашната си любовница — някаква графиня — и тя доведе със себе си дъщеря си, която беше на моите години. Сара и аз бяхме единствените деца и прекарахме голяма част от седмицата заедно. Тя беше красива и се държеше приятелски и аз се влюбих до уши в нея.

Той си спомни онези прекрасни летни дни, когато тя се бе смяла и се беше люляла на люлката в градината, откривайки при това част от стройните си бели крака.

— Тя трябва да е била много щастлива, щом е спечелила обичта ти. — Изабел прокара леко пръсти по бузата и слепоочието му. Този жест накара Керн да продължи да разголва душата си пред нея, да ѝ разкаже онова, което не бе казвал на никого.

— На втория ден ние се бяхме целунали скришно, което доведе до по-смели милувки. Последната нощ Сара дойде в спалнята ми уж, за да се сбогува с мен. Можеш да си представиш какво стана. Дори когато за мен стана очевидно, че тя имаше опит, аз бях заслепен от желанието си. Повярвах ѝ, доверих ѝ се. — Той се намръщи, когато си спомни безумните си уверения във вечна любов. — На следващата сутрин баща ми влезе в спалнята ми и ни намери заедно. Той ми честити рождения ден и даде на Сара една диамантена гривна, за да ѝ плати за услугата. След това тя стана от леглото ми и отиде да легне с него.

Смехът ѝ го беше преследвал в продължение на много години след това. Но вече не. Графът се почувства някак странно освободен от признанието си, сякаш мрачното бреме на срама и гнева най-сетне бе паднало от гърба му.

Дъхът на Изабел погали гърдите му.

— Това е възмутително. Как е могъл баща ти да направи подобно нещо? И как е могло това ужасно момиче да избере Линууд пред теб?

Комплиментът му достави удоволствие. Той прокара леко кокалчетата на пръстите си по меката кожа на бузата ѝ.

— Това няма значение. Повече никога не видях Сара. От този момент се захлех да водя почтен живот и никога да не любя друга жена, освен съпругата си.

„И удържах на думата си... досега. Докато не срещнах теб.“

Неизречените думи надвиснаха застрашително над него. Прелъстявайки Изабел, графът беше усложнил бъдещето си. По-късно щеше да бъде изправен пред последствията от действията си и щеше да му се наложи да вземе трудни решения. Засега обаче му се искаше само да продължи да я прегръща, да се наслаждава на топлото ѝ, меко тяло. Една страстна нощ нямаше да го направи развратник. Каdifените ѝ очи все още изглеждаха разтревожени.

— Мислил си, че... съм като Сара.

Нямаше как да отрече това. Бе предполагал най-лошото за Изабел. За да я успокои, Керн я целуна по челото.

— Сгрехих. Виждах само онова, което ме караше да видя — опитът ми.

— А сега какво виждаш? — В гласа ѝ имаше лека предизвикателна нотка, която го трогна и го накара да се усмихне.

— Виждам една жена, която е красива както външно, така и вътрешно. — Той плъзна длани по гърба ѝ и усети как реагира на женственото ѝ тяло. — Жена, която знае какво иска. — Ръцете му погалиха гърдите ѝ. — Жена, която е проявила здравия разум да се запази за мен.

— А аз виждам един арогантен мъж, който е направил същото. — Изабел се протегна лениво и пръстите ѝ се заиграха с космите на гърдите му. — Вярвам, че няма да чакаш толкова дълго до следващото си интимно преживяване.

Тя му хвърли една предизвикателна полуусмивка, която мигновено го възбуди отново. Керн я обърна по гръб и я накара да почувства колко много се нуждаеше от нея.

— Мисля, че си права.

Двамата започнаха да се целуват и гаят, да изучават тайните на телата си. Този път графът не бързаше. Той й доставяше удоволствие с устни и ръце, докато тя лежеше задъхана, вкопчена в него.

— Керн... о... не спирай... моля те, не спирай.

— Тогава кажи името ми. Джъстин.

— Джъстин. — Тя го погледна с премрежени очи. — Обичам те, Джъстин.

Той едва успя да се въздържи да не ѝ отвърне по същия начин. Не можеше да я обича, не смееше.

— О, Изабел. Никога не съм желал друга жена така, както желая теб.

Керн влезе бавно в нея и двамата започнаха да се движат в ритъм, сякаш бяха едно тяло, една душа. Когато тя достигна върха, той свърши с нея и сякаш целият свят изчезна при щастливия му вик.

Навън се здрачаваше и в стаята бе започнало да става тъмно. Изабел лежеше сгусена до него. Очите ѝ бяха затворени, дишането — равномерно. Той осъзна, че тя беше заспала, и почувства прилив на нежност, макар изобщо да не съжаляваше, че я беше изтощил толкова.

Искаше му се да поспи до нея, да продължи да я прегръща, но тя можеше да настине.

Керн се надигна и посегна да дръпне завивката, която висеше захвърлена в долния край на леглото. Тогава пред погледа му попадна увитият в лен предмет, който се подаваше изпод купчината дрехи на Изабел.

Воден от любопитство, той вдигна предмета. Когато усети под пръстите си формата на книга, кръвта му се смрази. Керн дръпна кожените връзки и извади малкото томче. Известно време той остана загледан в заглавието в полумрака на стаята.

Когато с Аполон се видяхме за първи път, изпитахме единствено презрение един към друг.

В тази съдбовна нощ аз бях убедена да посетя събиране на господата в един частен клуб на Сейнт Джеймс стрийт. Те искаха да ме дадат като специален подарък за свой приятел в навечерието на годежа му. Идеята ме заинтригува и аз позволих да бъда внесена на покрит сребърен поднос, носен от двама пажове.

Когато се появих като излизащата от мидата Венера, облечена в прозрачни дрехи, аз се озовах лице в лице с най-хубавия мъж, когото бях срещала през богатата си кариера на куртизанка.

Аполон, разбира се, побесня. По-късно, когато опознах благородния му характер, разбрах защо. Но в момента, когато той ми хвърли един презрителен поглед, нарече ме курва пред останалите господата и си тръгна, го мразех.

Аз обаче бях решена да го имам. Нито един генерал не би могъл да проведе по-смела офанзива от тази, която предприех през онази пролет. Обличах се като дама и ходех в дома му. Срещах го уж случайно, докато язди в парка. Когато най-накрая успях да се вмъкна в леглото му, преживяването беше толкова прекрасно, че сложи край на враждебността между нас и даде начало на нежните чувства, които изпитвахме един към друг.

О, колко суетна и глупава съм била дотогава! Бях смятала, че знам какво означава да обичам. През това лято се посветих на Аполон и му останах вярна до последната нощ, която прекарахме заедно — нощта преди сватбата му. Нощта, в която заченах детето на нашата любов...

ГЛАВА 16

Когато Изабел се събуди, беше съвсем тъмно и тя легеше сама в леглото.

За миг не можа да осъзнае какво правеше под завивките на леглото на майка си, нито пък защо се чувстваше толкова прекрасно изтощена. Протегна се, без да отваря очи, и чувствителната ѝ кожа усети гладките сатенени чаршафи. Миг по-късно тя си спомни всичко.

Двамата с Керн се бяха любили. Неведнъж, а два пъти телата им се бяха слели по най-интимен начин. Тя все още чувстваше допира на ръцете и устните му, които я възбуждаха невероятно. Самата мисъл за това я накара да го пожелае отново.

Дали той си беше тръгнал вече?

Тя вдигна глава от възглавницата и погледът ѝ бе привлечен от малко светло петно в другия край на стаята. Изабел почувства голямо задоволство. Графът седеше в едно кресло до камината, наполовина скрит в сянка. На малката маса до него мъждукаше една свещ. Той се беше облякъл, въпреки че изглеждаше толкова мъжествен с разтворена на гърдите бяла риза. Единият му крак беше вдигнат върху столче и той четеше някаква книга. Изражението му показваше, че беше вгълбен в четивото, и Изабел си спомни усещането за допира на бузите му върху гърдите си. При спомена за това кожата ѝ настръхна.

Тя го обичаше. Когато му го беше казала за първи път, беше изненадала дори самата себе си с неочакваната сила на чувствата си. Думите бяха излезли направо от сърцето ѝ. Това, което двамата бяха споделили, не беше просто плътско желание. Тя обичаше Джъстин Кълвър, граф Керн и наследник на херцог Линууд. Обичаше силата на характера му, чувството му за чест, решителността му да открие истината. Въпреки социалното си положение, той беше добър човек, който заслужаваше нейното благоразположение.

Но в каква каша се бяха забъркали само. Отношенията им се бяха променили безвъзвратно. Какво щеше да се случи сега? Той не беше развратник, който можеше да използва една жена и след това да я

изостави. От друга страна, той не беше свободен да ѝ предложи сърцето си. Керн беше сгоден за Хелън.

Сърцето на Изабел се сви. Тя все още не можеше да си представи как щеше да се изправи срещу момичето, което ѝ беше станало като сестра и което тя беше предала по най-отвратителния начин. От тази мисъл ѝ се гадеше.

Не че тя беше планирала хладнокръвно предателството си. Просто двамата с Керн не бяха успели да устоят на страстта си. Инстинктът и чувствата бяха замъглили здравия им разум. Сега сърцето на Изабел се свиваше от безнадеждността на положението, в което се беше озовала. И тя като майка си се беше влюбила в благородник, който беше сгоден и скоро щеше да се ожени за дама.

Керн обърна една страница и Изабел чу шумоленето на хартията. Той бе имал възможността да си тръгне, докато тя бе спяла, но вместо това беше останал да чете и да я чака да се събуди. Самото му присъствие тук я изпълваше с нова надежда, че приказните ѝ мечти можеха да се сбъднат.

„Никога не съм желая друга жена повече, отколкото желая теб.“

Не беше обяснение в любов, но въпреки това беше признание, което тя бе искала да чуе. Изпълнена с копнеж, Изабел се измъкна безшумно от леглото и тръгна към графа. С крайчеца на окото си тя забеляза следите от вандализъм в стаята, но точно в този момент нищо не беше в състояние да помрачи щастието ѝ.

— Джъстин? — Толкова странно и прекрасно беше да се обръща към него с малкото му име, това беше проява на интимност, която все още беше нова за Изабел.

Той вдигна рязко глава и погледът му се втренчи в нея. Изабел се усмихна, но той не ѝ отвърна с усмивка. Лицето му беше като изваяно от гранит. Зелените му очи се плъзнаха по цялата дължина на голото ѝ тяло.

Внезапно тя почувства свенливост и се спря до края на леглото. Беше ѝ се сторило съвсем естествено да тръгне гола към него, но когато го видя да се мръщи, Изабел скръсти ръце върху гърдите си в безнадежден опит да прикрие голотата си. Тя се втренчи в него, опитвайки се да разгадае настроението му.

Погледът ѝ се спря върху книгата в скута му.

Топлината в нея се превърна в лед. Устните ѝ се разтвориха, но от устата ѝ не излезе никакъв звук.

Той четеше мемоарите на майка ѝ.

Внезапно си спомни как, докато я беше събличал, той, без да иска, бе скъсал ремъка, на който се крепеше тайният ѝ джоб. Изабел се беше уплашила, че може да разбере какво беше направил, и затова бързо беше свалила дрехите си и ги беше оставила да паднат върху книгата. След това го беше примамила в леглото и когато бе дошъл при нея, беше забравила за всичко друго, освен за Керн.

Досега.

Тя се втурна към него.

— Върни ми това.

— Твърде късно е. — Той затвори малкото томче. — Вече прочетох всичко.

— Върни ми я — повтори тя през стиснати зъби.

— Не. — Той седеше неподвижно и я гледаше със спокойствие, което я вбесяваше. — Първо трябва да поговорим.

Тя изпита желание да се нахвърли върху него и да измъкне мемоарите от ръцете му, но се спря, когато си представи как голото ѝ тяло се напруга, докато се опитва да му отнеме книгата. Изабел усети прилив на топлина в слабините си, а точно в този момент не се чувстваше в настроение да позволява на Керн да я докосва.

Тя се обърна рязко и се върна при леглото. Грабна с треперещи пръсти ризата си и я облече. Дрехата се спусна до коленете ѝ и ѝ придаде малко по-приличен вид. Изабел се обърна отново към графа.

— Тази книга принадлежеше на майка ми. Нямах право да я крадеш.

— Не съм я откраднал. Освен това имам пълното право да знам какво пише в нея. Може би съдържа улика, която ти си пропуснала.

— Тогава ми кажи каква е тя и ми върни книгата.

Тя протегна ръка, но той сякаш не я видя. Без да пуска малкото томче, Керн вдигна глава и погледна Изабел в очите.

— Ти смяташ, че Тримбъл е твоят баща.

Тя си каза, че трябва да отрече това, но не можа да изрече думите. Сега той знаеше името на мръсника, който се беше отнесъл със собствената си дъщеря, сякаш тя нямаше никакво значение за него. Тримбъл я беше захвърлил, сякаш беше боклук. От това не трябваше

да я боли и все пак я болеше. Болеше я. Дълбоко в душата ѝ се криеше онова малко, самотно момиченце, което се преструваше, че баща ѝ е крал.

— Сега разбирам — продължи графът — защо се държа толкова странно пред него. Той е мъжът, който е знаел тайните на майка ти. Единственият мъж, когото тя не е нарекла на името на някой бог. Единственият мъж, на когото е имала доверие.

Тя чу гласа си да излиза през пресъхналите ѝ устни.

— Обещай ми... че няма да му търсиш обяснение. Искam сама да направя това.

— Няма да ти обещаая подобно нещо.

— Защо? — извика тя.

— Защото може да си стигнала до погрешно заключение относно Тримбъл. Той може и да не е баща ти.

Изабел отстъпи крачка назад.

— Моля? Имах доста повече време от теб да обмисля това.

— Просто имам такова предчувствие. Нещо, което трябва да проверя.

— Твоето разследване приключи. — Изабел не искаше той да започне да задава въпроси за Тримбъл. Щом Тримбъл не искаше да признае дъщеря си, тя нямаше да му досажда.

— Сега искам да ми върнеш книгата — каза Изабел, като се молеше гласът ѝ да не се разтрепери.

Керн се облегна назад и повдигна вежди.

— Това не е всичко, което научих. Разбрах и доста неща за майка ти.

— Така ли? Е, убеди ли се колко прав си бил, когато ѝ се подиграваше? — Тя започна да крачи напред-назад пред него, сякаш с това щеше да успокои болката си. Нямаше смисъл. Той нямаше да престане да се рови из миналото ѝ. — Приятно ли ти беше да четеш за всичките ѝ преживявания с мъже? Доста възбуждащо четиво, нали?

Той се намръщи.

— Вече бях чел откъса, който е посветен на баща ми, или по-скоро копието, което ти му изпрати, преди да се запознаем. Останалото не е много по-описателно.

— Не се опитвай да проявяваш съчувствие към мен — тросна се Изабел. — Едно е да знаеш, че мама е била курва, а съвсем друго да

четеш за нея и за любовниците ѝ с всички подробности. За всичко, което са правили заедно, къде са го правили, как са го правили. — Тя си пое дълбоко дъх. — Мемоарите само потвърждават колко пропаднала е била тя, колко далеч от представата ти за истинска дама... — За ужас на Изабел гласът ѝ я предаде и тя не можа да продължи. Горещи сълзи опариха очите ѝ и започнаха да се стичат по бузите ѝ.

Тя се обърна ужасена с гръб към графа, но той хвърли книгата на масата до креслото, сграбчи Изабел през кръста и я придърпа в скута си. Тя се отпусна и се вкопчи силно в него. Керн притисна лицето ѝ към ризата си и я остави да изплаче мъката си, като през цялото време галеше косата ѝ и ѝ шепнеше успокояващи думи, на които тя не смееше да повярва. Той сигурно разбираше, че прегрешенията на майка ѝ опетняваха Изабел. Как можеше да се надява, че той щеше да се отнася с нея като с нещо повече от любовница? Никоя жена с нейното потекло не можеше да се омъжи за благородник.

Да се омъжи.

В душата си тя призна ужасната, непоносима истина. Искаше ѝ се да бъде негова съпруга, да му роди деца, да си ляга до него всяка вечер и да върви гордо до него на приемите в обществото. Искаше ѝ се той да я обича въпреки произхода ѝ. С цялата си душа Изабел искаше да бъде лейди Керн.

Графът повдигна лицето ѝ с палец и избърса нежно една сълза, която беше залепнала за миглите ѝ.

— Изабел, съжалявам, че ти причиних болка — каза тихо той. — Нямах такова намерение. Освен това ти разбра погрешно реакцията ми на мемоарите. За първи път мога да видя Аврора като личност с надежди и мечти. — Признанието му прозвуча така, сякаш той все още се опитваше да приеме истината.

Изабел не можа да се въздържи и изля противоречивите чувства, които изпитваше.

— Мнозина я смятаха за отвратително създание. Но тя ми беше майка, Джъстин. Тя се опита да направи всичко, което можеше за мен.

— Да, сега вече разбирам това. Обичала е баща ти, който и да е той. Онова, което са споделяли, не е било мимолетна връзка.

— Тя го е оставила да я използва. Съблазнила го е нарочно.

— И трябва да сме ѝ благодарни за това. В противен случай ти може би нямаше да се родиш.

Устните му се извиха в полуусмивка, която му придаде момчешки вид. Ръката му лежеше върху рамото на Изабел и пръстите ѝ го масажираха леко. Горчивината я напусна, прогонена от пламъка на любовта ѝ. И от радостта, че Керн не съжаляваше за онова, което бяха направили.

Тялото ѝ се сви вътрешно в еротичен копнеж. Седеше полугола в скута на един мускулест, красив мъж. Той я погледна с премрежен поглед и Изабел усети как кожата ѝ настръхва. Погледът му се спусна надолу към гърдите ѝ и графът нямаше как да не забележи кораловите връхчета, които стърчаха под тънкия плат на ризата ѝ.

Ръката му се плъзна бавно надолу. Изабел затаи дъх в очакване на милувката. Той обаче сложи длан върху корема ѝ.

— Изабел — каза той със странен, тържествен глас. — Ти може би носиш моето дете.

Тя можеше само да го гледа, докато се опитваше да осъзнае истинското значение на думите му, и когато най-накрая го осъзна, бе обзета едновременно от радост и паника.

— Боже милостиви. Дори не съм си и помисляла... — Гласът ѝ заглъхна, докато се опитваше да свикне с мисълта, че може би в утробата ѝ растеше нов живот, че може би щеше да роди син или дъщеря на Керн. Изабел обаче не беше забравила колко самотна се беше чувствала в детството си и празнотата, която беше оставила в живота ѝ липсата на баща.

Тя го сграбчи за ризата и го увери с твърд глас:

— Ако наистина съм бременна, да знаеш, че няма да ти позволя да ме изоставиш както баща ми. Нашето дете никога няма да изстрада онова, което съм изстрадала аз.

— Разбира се, че няма — увери я Керн. — Аполон е постъпил непочтено, като ви е изоставил. Кълна се в бога, че никога не бих могъл да изоставя собственото си дете.

Сърцето ѝ затуптя силно. Означаваше ли това, че той щеше да се ожени за нея? Ами ако не беше бременна? Щеше ли тогава да остане с нея, да я люби, да поиска ръката ѝ? Измъчваха я стотици въпроси, на които искаше да узнае отговорите.

— Ами Хелън? — прошепна тя. — Какво ще ѝ кажем?

Пръстите на графа стиснаха по-силно кръста на Изабел. Чертите на лицето му се изопнаха от чувство на вина и съжаление и той отмести поглед встрани. След това поклати глава.

— Не знам — призна той с тих, измъчен глас. — Честно, не знам.

— Обичаш ли я? — насили се да го попита Изабел.

Той отново я погледна с измъчения си поглед.

— Много я харесвам. Само че не... така. — Ръцете му се плъзнаха нежно по бедрата ѝ, след което се спряха. — Само че тук не става дума за любов, а за чест.

Сърцето ѝ се сви, когато тя разбра смисъла на думите му. Бяха изпаднали в безизходно положение — въпреки че не желаеха да наранят Хелън, те осъзнаваха, че тя беше пречката по пътя към щастието им. Керн сигурно страдаше адски от това, че беше нарушил годещната си клетва. Той не беше човек, който можеше с лека ръка да се откаже от клетвата си, а тя нямаше да му се възхищава толкова, ако не беше такъв.

Случилото се тази вечер беше само поредното сексуално преживяване за него. Той беше водил монашески живот, беше живял в истинско благородство. Но Керн не беше казал, че я обича. Изабел си пое болезнено дъх. Нито един мъж не беше изричал пред нея тези магически думи, а душата ѝ копнееше да ги чуе от Керн.

Той докосна бузата ѝ и тя забеляза в погледа му мрачните сенки на съжалението.

— Сега трябва да си вървя — каза той.

Уплашена, че той може никога повече да не се върне, Изабел се сгуши плътно в него.

— Тази нощ е наша — прошепна тя. — О, Джъстин. Не си тръгвай сега. Не бих могла да го понеса.

— Нима не разбираш колко искам да остана? — попита той с дрезгав глас. — Но не мога...

Пое си шумно дъх, когато Изабел праметна крак и го възседна безсрамно. Тя се озова с лице към него, а под ръцете ѝ върху гърдите му учестено биеше сърцето му. Изабел усещаше топлината му и надигащата се под нея твърдост.

— Та какво казваше? — попита закачливо тя.

— Хитруша — измърмори графът, но не я отблъсна.

Пръстите му се заровиха в косата ѝ и на нея не ѝ трябваше втора покана да впие устни в неговите.

Силно почукване на външната врата разпръсна магията. Ръцете му стиснаха кръста на Изабел, сякаш не му се искаше да я пусне.

— По дяволите — изръмжа Керн.

Изабел се обърна рязко и се втренчи в мрачния будоар.

— Лелите ми. Мили боже, съвсем бях забравила за тях. Не трябва да ни намерят в такъв вид.

Тя скочи на крака, но Керн я улови за китката, преди да беше успяла да се втурне за дрехите си.

— Почакай, Изабел. Имаш ли ми доверие.

Тя усети прилив на нежност.

— Разбира се.

— Тогова ми позволи да взема мемоарите.

— Не!

— Чуй ме — настоя той. — Книгата трябва да бъде заключена в сейфа на някоя банка. Ако не ми вярваш, огледай се. Някой е готов на всичко, за да я намери.

Изабел огледа неспокойно разрухата в стаята. Среднощният посетител беше нападнал леля Мини... Изабел преглътна тежко.

— Но това е единственото, което ми е останало от майка ми.

— Знам. При мен книгата ще бъде на сигурно място. — Палецът му погали нежно вътрешната страна на китката ѝ. След това в очите му се появи странен, леденостуден поглед. — Ще уведомя всеки от мъжете, че мемоарите вече са у мен. Това е най-малкото, което мога да направя, за да те защитя.

Без да сваля поглед от него, тя опипа масата и взе малкото томче. След това го сложи в ръцете му.

— Както желаете, милорд.

Опасният поглед изчезна мигновено и беше заменен от напрегнатост. Графът вдигна ръката на Изабел към устните си и я целуна. Коленете ѝ се подкосиха и в този миг тя беше готова да му обещае, че ще му даде слънцето, луната и звездите, ако можеше.

Но тя можеше да му предложи само сърцето си.

На вратата се почука отново и Изабел сграбчи роклята си, която облече направо върху ризата. Керн облече самото си и пхна книгата в един от вътрешните му джобове.

Докато завързваше вратовръзката си, Изабел си помисли, че никога не го беше виждала толкова красив. И толкова недостъпен.

Той отиде до нея и бързо закопча роклята ѝ, след което я обърна с лице към себе си и я целуна.

— Изабел, иска ми се... — Той замълча и след малко продължи с измъчен глас. — Не мога да ти дам никакви обещания. Сигурно разбираш това!

— Да. — Признанието му я задушаваше.

В бъдеще Изабел трябваше да се задоволи само със спомените. Откъм коридора се чуха приглушени гласове. Изабел се приготви за неприятната сцена и отвори вратата.

Диана стоеше в мрачния коридор, вдигнала газена лампа в ръка. Останалите жени се бяха струпали зад нея. Всички млъкнаха, когато забелязаха Изабел, чиято коса се спускаше свободно по раменете ѝ. Четири чифта очи се втренчиха обвиняващо в Керн, който стоеше зад нея. Ръката му хвана рамото на Изабел и тя едва се въздържа да не се облегне назад и да потърси подкрепа в силното му тяло.

Диана сви красивите си устни.

— Виж ти — каза язвително тя. — Дойдохме да видим как се справяш с нощния ни посетител. Изглежда, че сме закъснели.

— Казах ви, че не трябва да я безпокоим — тросна се Мини и притисна ранената ръка към гърдите си. — Тя е достатъчно голяма и може сама да се грижи за себе си. Не е твоя работа какво прави, когато е сама.

— Не е моя работа, така ли? Ние я възпитавахме да се държи по-добре от нас. — Диана мина край Изабел и Керн и влезе в спалнята.

Изабел я последва колебливо и останалите ѝ лели влязоха след нея, като си шепнеха тихо.

Диана спря пред леглото и вдигна високо лампата, осветявайки малките кафеникави петна върху чаршафите. Жените се насъбраха около нея.

— Нищо чудно, че държаха вратата затворена толкова дълго — каза Кали и хвърли пълен със завист поглед към Изабел.

— Нашата малка Венера най-сетне е жена — измърмори Мини.

— О, боже — възкликна с удивление леля Пърси и се отпусна на едно столче. — Ваше благородие, имаме намерение да ви поканим на вечеря, но предполагам, че идеята вече не е много разумна.

Диана сви юмруци и се обърна към Керн.

— Мръсник! Ти си я прелъстил. Сложил си край на всичките й надежди да си намери добър съпруг.

Графът стоеше намръщен и не казваше нищо.

Изабел дръпна завивките върху издайническите петна. Не й трябваше нито защитата на Диана, нито тревогата на Пърси, нито дори одобрението на Кали и Мини.

— Достатъчно — тросна се тя. — Лорд Керн не е направил нищо против волята ми. За мен това е краят на този разговор.

В стаята настъпи пълна тишина. Лелите гледаха неуверено Изабел и тя знаеше, че разпаленият й тон ги беше изненадал. Тя обаче не изпитваше ни най-малко съжаление. Време им беше да осъзнаят, че вече беше пораснала.

Кали отиде до Изабел и я прегърна нежно.

— Права си, това не е наша работа — каза тя. — Надявам се, че поне си била предпазлива. Използва ли френска гъба?

— Какво?

— Ще ти обясним след малко — каза Мини. Тя погледна многозначително Керн и каза: — Струва ми се, че сега негово благородие би искал да си тръгне.

Керн изглеждаше притеснен от разговора. Той се поклони официално.

— Моля да ме извините. — Графът хвърли един последен поглед на Изабел и за миг тя си помисли, че той щеше да се приближи и да я целуне. Керн обаче се обърна и излезе.

На Изабел й се прииска да се втурне след него. Искаше й се отново да почувства близостта му. Искаше й се той да я прегърне отново и никога да не я пусне.

Тя обаче беше уверена, че Керн никога повече нямаше да се върне при нея. Никога.

„Не мога да ти обещаю нищо.“

— Изглеждаш изтощена, мила — каза леля Пърси със слаб глас. — Спомням си, че и аз се чувствах така след първия ми път. Трябва да вземеш една гореща вана.

Изабел успя да се усмихне. Де да можеше този лек да успокои и болката в сърцето й.

— Благодаря. Може би трябва да направя точно това.

Останалите жени се насъбраха около нея.

— Седни — посъветва я леля Ди и я настани на един стол. — Ще отида да стопля вода в кухнята — Тя излезе бързо навън.

— Горещата вода може да предотврати забременяването — каза Кали на Изабел. — Въпреки че няма по-добро средство от гъбата.

— Какво е... това?

— Намокря се с оцет, за да не позволи на мъжкото семе да пусне корени — каза Мини и продължи да обяснява как се използва това средство.

Изабел слушаше внимателно и пръстите ѝ се плъзнаха по корема ѝ. Въпреки че разбираше колко логично беше да взема такива предпазни мерки, тя не можа да задържи внезапния копнеж, който почувства. Дали в тялото ѝ вече не растеше детето на Керн? Малко момче с черна коса и палава усмивка... или момиченце със зелени като на фея очи.

Дали и майка ѝ бе желала толкова силно да има дете от Аполон?

Внезапно Изабел разбра, че не искаше гореща вана. Не искаше и да ѝ отделят толкова голямо внимание. Трябваше да се измъкне от добронамерените съвети на лелите си. Имаше нужда от време, за да обмисли новите чувства, които изпълваха сърцето ѝ.

Тя скочи на крака.

— Страхувам се, че много се забавих тук. Трябва да се връщам в дома на маркиза.

— Диана те разстрои, нали? — попита леля Пърси. — Скъпа, не трябва да бягаш само защото си мислиш, че си направила нещо лошо. Ние не ти се сърдим, а само сме загрижени, защото те обичаме.

Изабел се наведе и прегърна възрастната жена.

— И аз ви обичам. Всичките.

Мини се отпусна тежко на леглото.

— Тогава остани при нас — каза тя — Сега всичко се промени. Вече не можеш да се правиш на дама. Трябва да се върнеш при семейството си, където ти е мястото.

В гърлото на Изабел заседна буца. Къде всъщност ѝ беше мястото — в тази стара къща с добрите жени, които я бяха отгледали, или в блясавия свят на Керн? Леля Мини беше права — всичко се беше променило. Изабел обаче се чувстваше разпъната между два свята и трябваше някак си да намери пътя си в тъмнината.

— Нямам друг избор, освен да се върна при маркиза — каза тя.
— Как иначе бих могла да намеря убиеца на мама?

Кали вдигна една розова рокля с волани от купчината попредени дрехи. Дантелите бяха откъснати, а полите бяха надупчени с нож.

— Предполагам, че с негово благородие все още не сте успели да разберете кой е направил това.

— Все още не. — Внезапно Изабел си спомни думите на Керн. *„Нощният посетител може да е била някоя от жените в тази къща.“*

Тази възможност я ужасяваше. Тя погледна към Кали, която ровеше из купчината обувки, ветрила и бельо. Изабел си спомни и разкритието, което Керн беше направил пред нея.

„Някой те предаде за един златен суверен. И този някой беше Каландра.“

ГЛАВА 17

Керн се беше напил за първи път през живота си. Той седеше в библиотеката на дома си, вдигнал крака върху махагоновото бюро, на което често преглеждаше проектозакони или проверяваше счетоводните книги на имението си в Дербишър. Сега, на светлината на няколко свещи, той се беше облегнал назад в стола си и броеше пукнатините на тавана.

Това безсмислено занимание беше по-приятно, отколкото да мисли как беше провалил целия си живот. И което беше по-лошо, как беше провалил живота на Изабел.

„Мръсник. Разбил си надеждите ѝ да си намери добър съпруг.“

Обвинението на Диана ехтеше в съзнанието му и засилваше чувството за вина, което графът изпитваше. Той посегна към чашата си. Пръстите му хванаха деликатния кристал и той я вдигна към устните си. Празна.

— Дявол да го вземе — изръмжа Керн през стиснати зъби.

Той свали крака на пода, отблъсна стола си назад, изправи се като залиташе, и отиде до барчето. Не му харесваше, че съзнанието му беше замъглено и че чувствата бяха заменили логиката. Не му харесваше начинът, по който мислите му неизменно се връщаха към Изабел, към онзи невероятен миг, в който я беше довел до върха и тя беше извикала името му.

„Обичам те.“

Той се втренчи в празната си чаша. Нищо чудно, че никога не се беше напивал. От това болката не преминаваше. Алкохолът го правеше опасно сантиментален. Въпреки това той си наля още една чаша уиски и я изпи на един дъх.

Освен всичко друго, беше провалил и живота на Хелън, въпреки че тя все още не знаеше това. В дългите часове, откакто беше оставил Изабел, графът бе взел едно трудно, но неизбежно решение. Трябваше да промени планове за живота си. Не можеше да се ожени за Хелън.

Той не изпитваше облекчение, а само ужас от това, че трябваше да я нарани. Тя му се възхищаваше и му вярваше, както можеше да вярва само едно непорочно момиче. И независимо че той щеше да поеме цялата отговорност за развалянето на годежа им, тя щеше да изтърпи унижението да бъде отхвърлена пред очите на цялото общество.

Керн не можеше да направи нищо, за да облекчи болката ѝ. Въпреки че новината за изневяратата му щеше да съсипе Хелън, той не можеше да се изправи пред божия олтар и да се закълне да я уважава и обича. Не и след като друга жена беше обсебила тялото и душата му.

„Обичам те.“

В отчаян опит да потисне копнежа си, графът захвърли чашата си към мраморната камина, но нея улучи и кристалът се разби в стената и парчетата се посипаха по килима. Това обаче не можа да го отърве от болезнената нужда, която изпитваше. Нуждата от Изабел.

Той отиде до един стол и се отпусна на него, след което прокара пръсти през косата си. Почти можеше да усети свежия аромат на кожата ѝ. Почти виждаше чувствената ѝ усмивка. Почти усещаше горещата кадифена ръкавица на тялото ѝ, която го обгръщаше. Една страстна нощ не го беше заситила, а само беше увеличила стократно желанието му. Той не можеше да живее без нея.

„Обичам те.“

Тихите ѝ думи пронизваха сърцето му. Тя заслужаваше добър съпруг, но Керн никога не можеше да бъде такъв. Той никога нямаше да може да се ожени за нея. Подобни неща просто не се правеха. За нея обаче той беше готов да захвърли принципите си, да забрави за честта си. За нея той беше готов да стане като Линууд.

По дяволите честта. Той щеше да има Изабел, въпреки че това щеше да съсипе живота му.

Щеше да направи Изабел Дарлинг своя любовница.

— Ама че си мързелана — заяви Хелън.

Изреченията през смях думи накараха Изабел да отвори очи. Хелън беше застанала до леглото ѝ, притиснала към гърдите си Милорд, който размахваше весело опашка. Слънцето осветяваше спалнята, а ветрецът, който нахлуваше през отворения прозорец, носеше миризмата на дъжд.

— С Милорд сме будни от часове — продължи Хелън, като чешеше кучето по ушите — Кали каза, че снощи си се прибрала късно. Оправи ли се твоята позната?

Усмивнатото ѝ лице показваше, че тя си нямаше никаква представа за събитията, които бяха задържали Изабел толкова до късно миналата вечер. Изабел почувства вина и завист едновременно. О, какво ли не би дала да бъде годеницата на Керн! Осъзнаваше ли Хелън каква късметлийка беше?

Момичето очакваше отговор.

— Моята позната? А, приятелката на майка ми. — Изабел се сети за случилото се с леля Мини и едва се въздържа да не потръпне. — Тя... е имала малка неприятност, но вече е по-добре. Благодаря ти, че прояви разбиране и ме остави да отида при нея.

Хелън направи закачлива гримаса.

— Аз не разполагам с времето ти, братовчедке. Но вчера наистина ми липсваше. Пазаруването с Гили не е много забавно, въпреки че намерих едно прекрасно розово боне.

Докато тя описваше нещата, които си беше купила в очакване на сватбата си с Керн, Изабел водеше безмълвна война с отчаянието и ревността. Интимността на миналата вечер сега ѝ се струваше като хубав сън. Реалността беше Хелън, която продължаваше да ѝ говори щастливо за сватбените си дрехи.

Господи. Ако Хелън узнаеше истината, щеше да намрази Изабел. „Това е най-малкото, което мога да направя, за да те защита.“

Думите на Керн бяха светъл лъч в облака на нещастията ѝ и изпълваха сърцето ѝ с радост. Не защото Изабел се смяташе за слаба и неспособна да се оправя сама, а защото той беше достатъчно загрижен за нея, за да желае да я предпази от неприятности. Това я караше да се чувства желана. Обичана. Днес тя се чувстваше преобразена напълно, като момиче, което току-що беше открило какво означава да бъде жена. Тя обаче не можеше да каже на Хелън нищо за това.

— Поръчах още пет рокли за път за медения ни месец на континента — казваше Хелън. Тя се завъртя. — О, изгарям от нетърпение да видя Париж, Венеция и Рим и всички онези места, които винаги съм искала да посетя. Знаеш ли, че из проходите в Алпите все още скитат бандити? А това, че смели мъже се бият с бикове в Мадрид?

Хелън никога не беше изглеждала толкова оживена. Изабел с усилие успя да задържи любезното изражение на лицето си. Меденият месец. Тя беше готова да продаде душата си, за да познае такова щастие с Керн.

Изабел отиде в съседната стая да се облече, без да слуша веселото дърдорене на Хелън за пътуването. Докато се обличаше, тя не можа да престане да мисли за графа — за усещането на големите му ръце върху тялото ѝ, за устните му върху гърдите ѝ, за екстаза от сливането ѝ в едно с него. И за това как след това той я беше прегръщал, сякаш не бе искал да я пусне никога.

„Никога не съм желал друга жена толкова, колкото желая теб.“

— Усмиваш се — обвини я Хелън, която беше седнала на столчето пред тоалетната масичка и държеше Милорд в скута си. — Не виждам какво толкова забавно има в една липсваща закуска.

— Липсваща закуска? — Внезапно Изабел осъзна, че беше загубила представа за какво точно ставаше дума.

— Не си ме слушала изобщо — скастри я Хелън през смях. — Казах, че вече е почти време за обяд. Ела тук, ще ти помогна да вдигнеш косата си.

Изабел седна на освободеното от Хелън столче и момичето сръчно прибра косата ѝ в елегантен кок, като я закрепил с игли от черупка на костенурка. Този приятелски жест накара Изабел да се почувства още по-виновна. Как бе могла да предаде момичето, което ѝ беше като сестра?

Но как би могла да отрече безграничната си любов към Керн?

През по-голямата част от нощта Изабел се беше мятала в леглото си, разкъсвана между копнежа по графа и тревогата за бъдещето. Бременето на тайната им тежеше на съвестта ѝ. Дали не трябваше да признае истината на Хелън?

„Надявам се, че нямаш нищо против, но аз се влюбих до уши в годеника ти. Снощи двамата споделихме страстта, която изпитваме един към друг.“

Хелън щеше да бъде съсипана. Сигурно щеше да развали годежа. Честно ли беше Изабел да проваля живота на своя скъпа приятелка?

Не. Нямахте да признава нищо. Това решение трябваше да вземе Керн. Но дали и той щеше да си замълчи?

Една ужасна мисъл се беше загнездила в съзнанието ѝ. Може би след кратък размисъл той щеше да реши, че му трябва дама за съпруга. Може би и той като толкова много благородници щеше да реши, че любовта нямаше никакво значение в брака. Може би щеше да се ожени за Хелън. Може би щеше да изчезне завинаги от живота на Изабел.

— О, пак гледаш отнесено — каза Хелън и я погледна разтревожено в огледалото. — Прости ми, че говоря толкова много. Доста неприятен навик.

— Моля те, няма за какво да се извиняваш. — Изабел се изправи и прегърна Хелън. — На мен ми е приятно, когато говориш. Ти си весела, жизнена и е много хубаво, че си до мен.

Хелън засия.

— И татко винаги казва така. Като стана дума за него, той ще се прибере за обяд. Помислих си, че докато го чакаме, можем да слезем за малко в библиотеката. Искам да ти покажа нещо.

Хелън хвана Изабел под ръка и я поведе по коридора към стълбите. Докато слизаха към фойето, една светкавица проряза черните облаци навън. През високите прозорци от двете страни на вратата се виждаше, че денят беше мрачен. Беше толкова тъмно, че един прислужник палеше свещите в поставките на стената. Изабел си представи, че усеща искри във въздуха, и приближаващата буря само увеличи безпокойството ѝ.

Хелън я вкара в библиотеката. Стаята беше празна и във въздуха миришеше на книги в кожени подвързии.

— Снощи седях тук с татко — каза момичето — и адресирах поканите за сватбата. И тогава го забелязах.

— Кое?

— Ела тук. — С нетърпението на конспиратор Хелън дръпна Изабел към един от портретите, които бяха окачени на стената над една лавица с книги. Тя кимна към картината, на която беше изобразена една усмихната дама с перука, облечена в зелена сатенена рокля отпреди петдесет години. — Това е майката на татко, вдовстващата маркиза и моя баба. Забелязваш ли нещо в нея?

Изабел се намръщи и се вгледа в лицето на маркизата, в хладната ѝ патрицианска усмивка и тъмните вежди над кафявите очи. В краката на дамата се виждаше малко кученце.

— Много е хубава.

— Не просто хубава — възрази Хелън. — Тя си е направо красива. И прилича на теб.

— На мен ли? — каза недоверчиво Изабел. — Тя си е сложила огромна бяла перука.

Хелън се разсмя.

— Трябва да си я представиш без перуката. Аз никога не съм я виждала, но татко казва, че е имала кафява коса с червени нишки, също като твоята. Погледни и очите ѝ. Те имат цвета на шери и са леко повдигнати нагоре. Също като твоите. И ти като нея обичаш кучетата.

— Както и хиляди други дами. — Изабел се намръщи леко. Тя вдигна Милорд и го притисна към гърдите си, след което хвърли още един поглед на портрета. Маркизата изглеждаше много изискана, но същевременно приятна и добра. Дали Хелън виждаше Изабел по същия начин — любезна и грижовна приятелка? Горкото момиче, само да знаеше каква беше истината.

— Какво каза баща ти за откритието ти?

Хелън я погледна малко смутено.

— Само изсумтя. Но когато му посочих приликите, той прекара доста време загледан в портрета, сякаш за да се убеди в тях.

— А може би просто си е спомнил за майка си — каза Изабел. Тя можеше да си представи ужаса на Хатауей при намека, че маркизата беше роднина на незаконната дъщеря на една проститутка. — Е, всички у дома казват, че приличам на майка си, така че всяка прилика е съвсем случайна.

— Може би. — Хелън сви устни. — Но аз все пак казвам, че...

На вратата се почука леко и един прислужник в ливрея влезе в библиотеката и се поклони на двете жени.

— Моля за извинение, милейди. Лорд Керн е дошъл да ви види.

Хелън плесна с ръце.

— О, това е чудесно. Ще поискаме мнението на Джъстин по въпроса. Той винаги забелязва и най-малката подробност, така че несъмнено ще се съгласи с мен.

Изабел стоеше с разтуптяно сърце. Тя неволно стисна кученцето по-силно и Милорд се размърда на гърдите ѝ. Керн беше тук. Тук. И беше дошъл да говори с Хелън.

Когато графът прекрачи прага на библиотеката, той се озова лице в лице с Изабел, която излизаше от помещението. Тя се спря и

красивите ѝ тъмни очи се втренчиха в него.

Той не можа да овладее неволното ускоряване на пулса си. Невъзможно му беше да въздържи желанието си. Видът ѝ беше като топъл дъжд в пустинята на душата му. Тя изглеждаше бледа и крехка в роклята от виненочервена коприна. Едва забележимите тъмни кръгове под очите ѝ бяха доказателство, че и тя не беше успяла да спи по-добре от него. Керн сви юмруци, за да не протегне ръце към нея. Дали съжаляваше, че му беше подарила девствеността си?

— Здравей, Джъстин — обади се весело Хелън откъм другия край на библиотеката. — Може би ще успееш да убедиш Изабел да остане.

Изабел го погледна с напрегнат, безизразен поглед и не отмести очи дори когато кучето облиза брадичката ѝ.

— Трябва да заведе Милорд в кухнята — каза тя. — Извинете ме.

Тя сведе поглед, мина бързо край Керн и излезе навън, оставяйки след себе си лек женски аромат.

Той затвори вратата и отиде при Хелън. Слепоочията му пулсираха, но това не се дължеше само на прекалено голямото количество уиски, което беше изпил. Тази сутрин Керн беше прибрал мемоарите на съхранение в трезора на банката си, след това вече не бе имал никакви извинения да бави повече тази съдбоносна среща.

— О, боже — каза Хелън и сбърчи чело. — Страхувам се, че поставих братовчедка си в неудобно положение. Скъмността ѝ е достойна за възхищение, но никога не съм смятала, че може да бъде толкова срамежлива само защото съм ѝ посочила приликата.

— Приликата?

— С баба ми — поясни Хелън и посочи към портрета. — Не си ли съгласен, че си приличат? Забелязах това миналата вечер, докато седях на бюрото и адресирах поканите за сватбата ни.

Керн дори не погледна към картината. Той мислеше само за ужасното задължение, с което беше дошъл тук. Да можеше да бъде като останалите господа, които имаха съпруги за пред обществото и тайни любовници. Но той не можеше да направи нещо толкова непочтено с Хелън... и с Изабел.

Керн усети, че се колебае, и мислено прокле страхливостта си. Най-добре щеше да бъде веднага да приключи с неприятното си задължение.

Той хвана Хелън за ръката и я отведе до един шезлонг. Тя седна, но той остана прав. Тя го погледна озадачено.

— Какво има, Джъстин?

На графа му се прииска да избяга от тази стая. Вместо това обаче каза:

— Хелън, много съжалявам, че трябва да ти кажа това. Сватба няма да има.

Устните ѝ се разтвориха и тя премигна бързо, сякаш се опитваше да осъзнае смисъла на думите му.

— Няма да има сватба ли? Нямах предвид... нашата? — Тя сложи бялата си ръчичка върху гърдите си.

— Точно нашата имам предвид — каза Керн нежно колкото можеше. — Задължен съм да разваля годежа.

— Но... защо?

Той изрецитира речта, която бе репетирал цяла нощ.

— Моля те да разбереш, че нямаш абсолютно никаква вина. Никой мъж не може да иска по-красива или по-почтена дама от теб. Но... — Той замълча, тъй като знаеше, че следващите думи щяха да променят живота му. — Но сърцето ми е обвързано с друга жена. Не исках да стане така, но се случи и при тези обстоятелства би било непочтено от моя страна да остана твой годеник.

Нараненото изражение на Хелън разкъсваше сърцето му.

— Друга жена? Но нали вчера обсъждахме менюто за сватбата ни. И тортата. Тогава ти не каза нищо... дори не намекна... — Тя млъкна и сините ѝ очи се изпълниха със сълзи.

Керн бръкна в джоба си за кърпичка и коленичи пред нея. След това пхна кърпичката в ръката ѝ.

— Не казах нищо, защото все още не бях взел решение. — *„Защото все още не бях спал с Изабел. Все още не бях осъзнал колко много означава тя за мен.“*

Хелън стисна кърпичката, но не избърса сълзите си.

— Коя е тази жена? Кажи ми името ѝ.

Керн поклати глава.

— Не мога. Най-добре ще е да я забравиш.

Хелън в никакъв случай не трябваше да научи истината, която щеше да ѝ причини ужасна болка. Когато убиецът бъдеше открит, Изабел щеше да напусне без много шум дома на Хатауей. С това

всичките ѝ връзки с Хелън щяха да бъдат прекъснати. Тогава, едва тогава, графът щеше да осъществи планове си по отношение на Изабел.

— Но как да забравя за нея? — попита Хелън с разтреперан глас. — Тя ми открадна своята обич. Какво толкова се е случило от вчера до днес? След като си тръгна оттук сигурно си отишъл при нея.

Той не можеше да отрече това. Нито пък можеше да понесе да гледа Хелън толкова нещастна.

— Не се измъчвай, моля те. Трябва просто да осъзнаеш, че нямаш абсолютно никаква вина за случилото се. Ще се погрижи някои хора да разберат, че аз съм виновен за всичко.

Хелън поклати силно глава.

— Не, Джъстин. Не говори, сякаш е твърде късно. — Тя протегна ръце и сграбчи неговите. — Ти се чувстваш задължен, воден от честта, да прекратиш годежа ни. Но ти просто си имал един малък флирт и толкова. Много мъже правят това. Аз ти прощавам.

Керн въздъхна тежко. Тя го беше притиснала в ъгъла и сега се налагаше да разбие и последната ѝ надежда.

— Господи! Мразя се, че ти причинявам мъка. Но това не беше просто флирт. Аз... бях интимен с нея.

За миг тя остана да го гледа, сякаш не разбираше за какво ставаше дума. След това очите ѝ се разшириха и тя отдръпна ръцете си и ги скри в гънките на роклята. Хелън си пое дъх, треперейки, и обърна глава встрани, сякаш шокът от новината беше непоносим за нея.

— Правил си с нея... онова, което съпругът прави с жена си?

— Да.

Навън проблесна светкавица, последвана от силен гръм и барабаненето на дъжда по прозорците. По бузите на Хелън се стичаха сълзи.

— Как можа? — прошепна тя. — Как можа?

Той не можеше да ѝ каже нищо повече, без да я нарани още по-дълбоко. Това означаваше да опише невероятното привличане между него и Изабел.

— Хелън... ти ми беше скъпа като сестра. Спомням си как те държах на ръце малко след раждането ти. И как си мислех, че ще те

защитавам винаги. — Думите едва излизаха от устата му. — Мразя се за това, че те наранявам. И съжалявам. Наистина съжалявам.

Тя седеше съвсем неподвижно. Без да поглежда към него, каза:

— Махай се оттук. Върви си.

Студенината в гласа ѝ го потресе. Той остана на колене пред нея, тъй като не му се искаше да я остави толкова разстроена. Само да можеше да я прегърне и да я утеши, да погали косата ѝ. Но със своето предателство Керн се беше отказал от тази привилегия.

Графът се изправи бавно. Въпреки че Хелън не го гледаше, той ѝ се поклони. Като се изключеха сълзите ѝ, човек можеше да я вземе за статуя. Наистина ли го беше обичала толкова много?

Въпросът само засили отвращението, което Керн изпитваше от себе си. Той искаше да ѝ пожелае щастие, но се страхуваше, че всеки опит за добронамереност щеше да прозвучи като подигравка с мъката ѝ. Със свито сърце той се обърна и излезе от библиотеката.

Стъпките му отекваха върху мраморния под на коридора. Той се чувстваше, сякаш беше сритал котенце. В каквото мрачно настроение беше, Керн можеше само да мисли как да напусне тази къща, която му беше като втори дом. Отсега нататък той вече нямаше да бъде добре дошъл тук. Беше се отказал от това заради една жена, която не беше част от неговия свят.

Внезапно обектът на мислите му изникна пред него. Тя стоеше до позлатените перила на стълбището, притиснала кученцето към гърдите си. Когато видя Керн, тя остави кучето на пода и тръгна бързо към графа. Той си каза, че трябва да я подмине и да излезе навън, без да поглежда назад, но не го направи.

— Джъстин? — Пръстите ѝ бяха сплетени и тя хвърли многозначителен поглед към безстрастния паж, който стоеше до входната врата.

Керн се обърна към него.

— Кажи на коняря ми да приготви каретата. Ще изляза след малко. — Той вече беше дал нарежданията си на коняря, но двамата трябваше да останат насаме за няколко минути.

— Да, милорд. — Слугата взе един чадър, отвори вратата и изчезна в дъжда.

Керн хвана Изабел за ръката и я дръпна в дневната. Палецът му погали китката ѝ и той заговори с дрезгав шепот.

- Не трябва да ни виждат заедно. Не сега.
— Казал си й?
— Да, но се погрижих да не научи името ти.
— Горкичката. Сигурно е съсипана.

Изабел се облегна на рамката на вратата и въздъхна, при което гърдите ѝ се повдигнаха. Нуждата, която графът бе успял да потисне с толкова много усилия, отново го обзе. Прииска му се да се потопи в меката ѝ, уханна женственост, да забрави греховете си в сладкото потвърждение за любовта ѝ.

Керн знаеше, че щеше да мине цяла вечност, преди Изабел отново да бъде негова, а копнежът му по нея беше твърде силен, за да успее да го овладее. Не можеше да я остави, без да я целуне за сбогуване. Той се наведе, устните му докоснаха нейните и графът ги остави те да предадат всички бурни чувства, които разтърсваха душата му. Тя също усети призива на отчаянието, защото се надигна на пръсти, за да отговори на целувката му.

Някакъв тих шум се прибави към трополенето на дъжда по прозорците. Керн отскочи стреснат назад.

Хелън стоеше във фойето.

Кученцето беше застанало до нея и махаше с опашка. Тя обаче не му обръщаше никакво внимание. Ръката ѝ беше хванала гърлото ѝ и тя се беше втренчила в Керн и Изабел. Той усети как гърлото му пресъхва. Забеляза по погледа ѝ как тя осъзна какво означаваше гледката, на която бе станала неволен свидетел.

— Ти? — прошепна Хелън и втренчи възмутения си поглед в Изабел. — Ти?

Изабел извика тихо, но не се помръдна, нито каза нещо. Тримата стояха застинали на местата си, като участници в трагедия в театъра.

Керн си мислеше, че едва ли можеше да се случи нещо по-лошо, но в този момент входната врата се отвори и Хатауей влезе, придружен от прислужника, който му държеше чадъра.

Маркизът свали мокрото си палто.

— Дяволски мокро време — каза весело той. — Ако бурята продължи, улиците ще бъдат наводнени. — Прислужникът отнесе палтото му и Хатауей погледна дъщеря си и се намръщи, когато забеляза изражението ѝ. — Хелън? Плакала си. Какво се е случило?

Тя изтича при него.

— Татко! О, татко!

Той я прегърна.

— Скъпа, какво има?

— Джъстин развали годежа ни. Няма да има сватба.

Хатауей погледна озадачено Керн.

— Вярно ли е това?

— Да.

— Кажи на татко останалото. — Хелън избърса сълзите си и продължи с глас, изпълнен с мъка и гняв: — Кажи му ужасната тайна, която се опита да прикриеш. Кажи му как, когато бях болна и ви изпращах да излизате заедно, си я прелъстявал. Кажи му как си вкарал братовчедка ми Изабел в леглото си.

Непочтената му постъпка изглеждаше много по-ужасна, когато беше описана от едно непорочно момиче. Лицето на маркиза помръкна. Той се вгледа в Керн, сякаш не вярваше на ушите си.

— Ти си я прелъстил?

— Да — призна Керн.

— Не — намеси се внезапно Изабел. — Това не е вярно. Той не ме е насилвал. Господ да ми е на помощ, но аз го обичам.

Керн чу само част от думите ѝ. Независимо какво щеше да каже Изабел, вината беше само негова. Той беше оставил страстта си да замъгли разума му. Беше отнел целомъдрието на една жена и беше разбил мечтите на друга.

Лицето на Хатауей се изкриви от отвращение. Керн се приготви да понесе укорите на маркиза, но не очакваше онова, което се случи.

— Развратник! — Хатауей се хвърли светкавично през фоайето и юмрукът му се стовари с всичка сила в лицето на графа.

Керн политна назад от силата на удара. Пред очите му притъмня за миг, той се спъна в някакъв стол и падна на пода. Кученцето се разлая.

Хатауей застана заплашително над графа. Керн лежеше неподвижно. Пръстите му инстинктивно се бяха свили в юмруци, но той не можеше да отвърне на удара. Не можеше да се бие с мъжа, когото обичаше като баща. Особено след като наказанието му си беше напълно заслужено.

Изабел застана пред маркиза.

— Не! Не го докосвайте повече.

Хатауей я изгледа свирепо. Погледът му беше унищожителен, но Изабел не отстъпи. След няколко секунди маркизът се обърна и се отдалечи.

Изабел коленичи до графа.

— Джъстин! Добре ли си?

Вместо да ѝ отговори, той се надигна и се изправи.

Хелън все още стоеше на вратата с разширени очи, притиснала ръце към устните си. Баща ѝ беше застанал до нея и гледаше Керн с неприкрито отвращение.

— Махай се! — изръмжа маркизът.

За втори път му казваха да си върви и този път графът се подчини. Той бе имал намерението да си тръгне още когато Хелън го беше изгонила, но се беше спрял да целуне Изабел. Но може би разкриването на греховете му беше за добро. Сега поне на двамата с Изабел щеше да им бъде спестено бремето да живеят в лъжа.

Тази мисъл обаче не можеше да му даде утеха.

Изабел все още беше на колене на пода. Кученцето сякаш усети, че господарката му е нещастна, и подуши ръцете ѝ. Тя го вдигна и притисна телцето му към себе си. След това погледна Керн с такава обич и загриженост, че той изпита желание да я вдигне на ръце, да я метне в каретата си и да я отведе в Гретна Грийн, където можеше да я обвърже завинаги със себе си чрез нерушимата връзка на брака.

Лудост.

Керн никога нямаше да може да се ожени за Изабел. Но той не можеше и да я остави тук, изложена на презрението на Хатауей. Тя вече беше изтърпяла достатъчно.

Керн ѝ подаде ръка и ѝ помогна да стане. Докато двамата минаваха покрай Хелън, графът срещна ледения поглед на маркиза. Извинението на Керн прозвуча като клише.

— Дълбоко съжалявам за неприятностите, които създадох на вас и на Хелън. — *„Но не и за това, че обичам Изабел. Никога няма да съжалявам за това.“*

Хатауей не каза нищо. Той обвини ръка около кръста на дъщеря си и присви очи към Изабел. Мрачната сила на погледа му потресе Керн. Той усети, че Хатауей изпитваше някакви мрачни, бурни чувства. Една мисъл изникна в съзнанието му и му подежда по-силно от удар с юмрук. Колко добре всъщност познаваше маркиза?

Дали Хатауей не беше човекът, който беше тършувал из стаята на Аврора с надеждата да намери мемоарите? Дали беше толкова отчаян, че на всяка цена искаше да предпази лорд Реймънд от обвинение в убийство?

Още една причина да отведе Изабел оттук. Керн я хвана за ръката и я поведе към входната врата, но тя успя да се отскубне, изтича към Хелън и внимателно сложи кученцето в ръцете ѝ.

— Моля те — каза тихо Изабел, — ще се грижиш ли за Милорд? Той е единственото, което мога да ти дам.

Хелън я погледна намръщено, след това враждебността напусна погледа ѝ и тя погледна тъжно към кучето. Наведе бавно глава и потърка буза в меката му козина.

— Разбира се, че ще се грижа за него.

Изабел протегна ръка, сякаш искаше да погали Милорд за последен път, но сви пръсти, прибра ръката си и се обърна към графа. Вдигнала гордо глава, тръгна към него с просълзени очи.

За да успокои момичето, което смяташе за своя приятелка, Изабел се беше отказала от най-ценното, което притежаваше. Керн беше удивен от постъпката ѝ и внезапният прилив на чувства, който изпита, беше равен по сила на вилнеещата навън буря. През целия си живот беше действал разумно и отговорно, но от онзи съдбоносен ден, в който се беше промъкнал в бордея, за да се изправи срещу изнудвачката, Изабел беше обърнала живота му с главата надолу.

С отчаянието на обречен, Керн осъзна, че повече не можеше да отрича истината. За добро или за лошо, той обичаше Венера Изабел Дарлинг.

ГЛАВА 18

Изабел гледаше през прозореца на каретата. Дъждът се стичаше по стъклото и замъгляваше гледката. Тя притисна буза до влажния плат на палтото на Керн и усети силното туптене на сърцето му. Той я беше прегърнал и не я пускаше, докато каретата му трополеше по паважа и я отнасяше далеч.

Изабел имаше нужда от неговата топлина и утеха. Тя беше напуснала дома на Хатауей завинаги, само с дрехите на гърба си. Беше се отказала от бляскавия свят на висшето общество, за който беше мечтала от малка. Но най-лошото беше, че повече не можеше да се смее с Хелън и да слуша щастливото ѝ бърборене. Двете никога вече нямаше да си говорят, докато обикалят хванати под ръка магазините на Риджънт стрийт. Споделяйки любовта си с Керн, Изабел беше причинила невероятна болка на момичето, което беше започнала да смята за своя приятелка и дори за сестра.

Никога вече нямаше да се види с Хелън.

Изабел не можеше да се отърве от образа на измъченото лице на Хелън. Сърцето я беше заболяло, когато ѝ беше подарила Милорд, но тя беше готова да даде дори душата си, ако с това щеше да изкупи вината си. Как щеше да си прости, че бе станала причината за толкова мъка?

Но как можеше да отрече силните си чувства към Керн?

Изабел се питаше за какво ли мислеше Керн, който също гледаше навън. Дали съжаляваше, че беше загубил Хелън?

Той беше загубил толкова много. Беше се откъснал от почтения живот, който толкова много ценеше. Лорд Хатауей винаги беше замествал баща му. Двете семейства бяха поддържали близки връзки от поколения. Сега Керн се беше превърнал в парий.

Заради нея.

Изабел се зарече, че щеше да намери начин да му се отплати за това. Щеше да го обича вечно. Не всичко беше загубено. Те имаха себе си, а връзката им не се изразяваше само във физическо привличане.

Керн също имаше чувства към нея, иначе нямаше да седи и да я прегръща така, сякаш беше най-ценната жена в живота му.

Тази мисъл повдигна настроението ѝ. След време, когато той преодолее катастрофалните събития от днешния ден, щеше да осъзнае колко много означаваха двамата един за друг. Той не беше развратник, който държеше множество любовници. Нямаше начин да не пожелае Изабел за своя съпруга.

Внезапно графът се обърна към нея и попита:

— Коя е рождената ти дата?

Въпросът я завари неподготвена.

— Дванайсети юни.

— И ще навършиш деветнайсет?

— Да. Защо питаш?

Той остана загледан в нея толкова дълго, че Изабел си помисли, че не беше чул думите ѝ.

— Просто така — каза най-накрая. — Беше ми интересно.

Беше загрижен за възрастта ѝ. Вероятно се обвиняваше, че беше съсипал живота ѝ. Истината обаче беше друга — той ѝ беше доставил радост, за каквато Изабел дори не беше мечтала. Ръката му потърси широкото му рамо и тя целуна зачервеното място на лицето му, където го беше ударил Хатауей.

— О, Джъстин — промълви. — Аз наистина те обичам.

Ръката му я стисна по-силно, но миг по-късно той я пусна и се отдръпна.

— Не — каза с дрезгав глас. — Не можеш да обичаш мъж, който е като Линууд.

Ужасена от сравнението, тя се обърна с лице към него.

— Ти не си като баща си. Как би могъл да бъдеш, след като не си лягал с жена повече от десет години?

— Честта не се измерва с цифри. Или имам принципи, или нямам.

— Глупости. Днес ти постъпи невероятно почтено. Можеше да си замълчиш, както биха направили някои така наречени господа. Но ти беше откровен и аз мога само да ти се възхищавам.

— В очите на обществото аз съм един мръсник.

— Изобщо не ме интересува мнението на другите. Ти си най-почтеният джентълмен може би в цяла Англия. И ако някой посмее да

твърди противното, веднага ще го поставя на мястото му.

Зелените му очи заблестяха.

— Бих искал да видя как ще го направиш.

Изабел обаче не беше свършила.

— Освен това нямам намерение да позволявам на онези тесногръди хора да ни съдят за поведението ни. Не можем да отречем красотата на онова, което се случи между нас, като го наричаме непочтено или неприлично.

— Това означава ли, че все още ме желаш?

Пулсът ѝ се ускори, когато долови копнежа в гласа му. Дали бе смятал, че тя може да го отхвърли? Изабел зарови глава между ръцете му.

— Разбира се, че те желая, Джъстин. Винаги ще те желая.

Няколко секунди той не се помръдна. След това я прегърна силно и притисна устни към косата ѝ.

— Предупреждавам те, че честта ми е опетнена. Вероятно завинаги.

— Моята също. Както виждаш, двамата сме си lika-прилика.

Устните им се срещнаха в нежно обещание. Той я целуна бавно със страст и нещо друго, по-силно и по-трайно. Изабел се отпусна и ръцете ѝ обвиха кръста му. Ръката му обхвана едната ѝ гръд и започна да дразни чувствителното връхче. Изабел искаше да принадлежи на Керн, да му даде живота си. Искаше да го нарича свой съпруг.

Каретата спря. Изабел погледна през прозореца и видя къщата, в която живеяха лелите ѝ. Беше се върнала тук завинаги.

— Не ме оставяй все още, Джъстин — прошепна тя срещу устните му. — Не точно сега.

— Както искаш. — Той я прегърна и я пусна малко преди пажът да отвори вратата.

Изабел слезе от каретата. Вече не валеше толкова силно, но по паважа се бяха образували огромни локви и тя се огледа за пътека между тях. Тъкмо когато Изабел повдигаше ръба на роклята си, за да прескочи първата локва, Керн я вдигна на ръце и я понесе към къщата.

Тя се вкопчи развълнувана във врата му. Той я носеше на ръце на оживена улица. Това определено показваше чувствата му към нея. Почувства се невероятно свободна, когато осъзна, че повече не се налагаше да крие любовта си към него, а можеше да я изразява

свободно. А тя толкова много искаше да му покаже колко много го обичаше. Отново и отново.

Входната врата се отвори и леля Мини пристъпи встрани, за да ги пусне да влязат.

— Света Богородице, какво става тук? — попита тя, докато Керн оставяше Изабел. — Мислех, че се върна в дома на Хатауей.

Изабел се опомни.

— Всичко се промени. Повече не можех да остана там.

Мини притисна ранената си ръка към гърдите и погледна първо Керн, а след това и Изабел.

— Това е най-хубавото нещо, което чувам тази сутрин. Добре дошла у дома, момичето ми.

Тя прегърна Изабел. Прегръдката ѝ напомни за посещенията ѝ тук като дете, по време на които Мини я беше обсипвала с внимание, беше я съветвала как да се защитава от грубияни и беше отговаряла на стотиците ѝ въпроси за живота в града.

— Как си, лелю? Как е ръката ти?

— Добре съм. — Мини погледна към отворената врата — Къде е ленивата ти прислужница?

— Леля Кали! — възкликна Изабел. — Господи, съвсем бях забравила за нея.

Керн сложи длан върху рамото ѝ, за да я успокои.

— Каландра сигурно вече е научила, че си напуснала дома на маркиза, и несъмнено ще се прибере, когато дъждът престане. Но ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, мога да изпратя кочияша си да я вземе.

— Да, благодаря ти.

Той излезе навън, а Изабел остана да го наблюдава от вратата.

— Какъв любезен човек — каза Мини зад нея. — Да прати каретата си заради една твоя прищявка. Сигурно възнамерява да остане с теб известно време.

Изабел изпита тревога.

— Това лошо ли е?

Лицето на Мини смекчи изражението си.

— Не, скъпа, няма нищо лошо в това да търсиш удоволствие. Ти вече си жена, също като лелите си. — Тя присви очи към Керн, когато каретата му се отдалечи и той тръгна обратно към верандата. След това

добави тихо: — Негово благородие изглежда влюбен. Сигурно ще бъде щедър към теб.

Изабел усети как кожата ѝ настръхва. Искаше ѝ се да възрази, че не търсеше богатства, а само любовта му, но той вече се беше приближил твърде много и тя не посмя да изрече мислите си на глас.

— Чудя се дали кочияшът ви ще успее да намери Каландра — каза Мини, докато затваряше вратата след графа. — Трябва да знаете, че тази сутрин един мъж дойде да я търси тук.

— Мъж ли? — попита намръщен Керн. — Какъв мъж?

— Казва се сър Джон Тримбъл и беше един от онези, които ухажваха Аврора, въпреки че аз така и не разбрах как тя можеше да понася ужасната му физиономия.

Изабел погледна озадачено Керн. Мрачното любопитство в погледа му отразяваше собственото ѝ объркване. Сър Джон трябваше да разпита мъжете, които бяха имали връзка с майка ѝ. Защо тогава бе идвал тук? Едва ли смяташе, че леля Кали знаеше повече, отколкото казваше, за смъртта на Аврора.

„Някои те предаде за един златен суверен. И този някой беше Каландра.“

В цялата бъркотия Изабел не беше имала възможност да разпита Кали. Сега тя усети лошо предчувствие.

— Мислиш ли, че трябва да тръгнем след тях?

Керн поклати глава.

— Кочияшът ми ще намери Каландра и ще я доведе тук. Тогава ще говоря с нея, а след това и с Тримбъл.

— Отлична идея, милорд — съгласи се Мини. Тя се усмихна и им посочи стълбището. — Вие двамата се качете горе и свалете тези влажни дрехи, преди да наистинете. И не се притеснявайте, че някой може да ви обезпокои Пърси спи, а Диана отиде на пазар тази сутрин. Сигурно ще остане да изчака края на бурята в някой магазин. Аз отивам в кухнята да си направя чай. — Тя тръгна към вратата, която водеше към помещенията на партера.

Изабел усети, че се изчервява от неудобство, и сведе поглед към пода. Защо одобрението на Мини ѝ се струваше толкова ужасяващо? Изабел знаеше отговора на този въпрос. То беше израз на разликата между нейния свят и света на Керн. Лелята на една аристократка

никога нямаше да си позволи да говори толкова открито за романтична връзка, камо ли пък толкова недвусмислено да даде разрешение за нея.

Пръстите на Керн повдигнаха брадичката ѝ.

— Изабел. Погледни ме.

Тя се подчини неохотно, тъй като знаеше, че и той беше забелязал червенината на бузите ѝ. Топлината в погледа му се разля и стопли цялото ѝ тяло.

— Искаш ли да си тръгна? — попита тихо той. — Трябва само да ми кажеш и ще го направя. Независимо колко ми се иска да остана.

Дълбоко в себе си Изабел се страхуваше, че ако графът си тръгнеше сега, можеше да размисли за честта и дълга си и никога да не се върне при нея. Тя се надигна на пръсти и отмести една черна къдрица от челото му.

— Ако бях дама — прошепна тя, — щях да ти кажа да си вървиш. Но не мога да го направя.

— Ти си дама — каза уверено той. — Дамата на моето сърце.

Керн я целуна по челото, след което я хвана през кръста и я побутна към стълбите. Допирът му пропъди и последните ѝ съмнения. Тя го желаше толкова силно, че едва можеше да върви. Краката ѝ сякаш бяха от разтопено масло.

Когато графът понечи да завие към стаята на Аврора, Изабел го дръпна към другия край на коридора и го въведе в една по-малка спалня. Обзавеждането беше екстравагантно, завесите бяха розови, а чаршафите бяха с дантели. На една полица до леглото с балдахин беше наредена колекция от кукли. Върху бялото бюро бяха сложени ученически тетрадки и учебници. В ъгъла на стаята едно дървено конче търпеливо чакаше ездача си.

Керн огледа замислено обстановката.

— Това е твоята спалня.

— Да. Мама винаги я държеше готова за посещенията ми. — Тя се чудеше дали той я презираше заради възпитанието ѝ, но въпреки това държеше главата си вдигната гордо. Не можеше да промени произхода си. На Керн щеше да му се наложи да приеме това.

— Мислех, че си се нанесла в стаите на майка си. Беше в будоара ѝ, когато се срещнахме за първи път.

— Често оставах там, когато се чувствах самотна и усещах липсата ѝ. — Изабел си спомни смесицата от любов и отвращение,

които беше изпитвала към майка си в продължение на толкова дълго време. Тя добави тихо: — Искан ми се да можех да й кажа, че сега я разбирам много по-добре. Тя също е търсила любов.

— А аз мислех само най-лошото за теб. Ще можеш ли да ми простиш? — Преди Изабел да му отговори, той улови лицето й между ръцете си и погали скулите й с палци. — Изабел, толкова много се нуждаю от теб. Бог знае, че трябва да изчакам, да дам и на двама ни време да свикнем с промените в живота ни.

Тя не можеше да понесе мисълта за болката, която двамата бяха оставили след себе си. Тялото й копнееше за удоволствието, което той й беше доставил миналата нощ. Тя искаше да се потопи във великолепието, което само Керн можеше да й даде.

Изабел се притисна към него и остави ръцете си да се плъзнат по мускулестата му фигура.

— Мой най-скъпи графе — прошепна тя, — сега само настоящето има значение. Аз също се нуждаю от теб. Дори повече, отколкото съм смятала за възможно.

Очите му се изпълниха със страст — толкова силна, че на Изабел й се стори, че само си въобразяваше. Той измъкна иглите, които придържаха прическата й, и дългите й къдрици се спуснаха към кръста й.

— Прекрасна — промълви графът, заравяйки пръсти в гъстата й коса.

Той се наведе напред, за да вдъхне аромата й, и тя преглътна с усилие.

Керн наведе глава към нея и впи устни в пулсиращата вена на врата й, а ръцете му се плъзнаха по извивките на кръста и бедрата й. Бързо разкопча роклята й и я остави да падне в краката й. След няколко минути тя стоеше гола срещу него и се наслаждаваше на еротичното триене на чувствителната й плът в намокрените му от дъжда дрехи.

Тя усещаше удоволствие навсякъде, където той я докосваше, и цялото й тяло бе обзето от треска. Изабел вече не можеше да устои на изкушението. Пръстите й се спуснаха по панталоните му и намериха хълма на възбудата му. Любовта й придаде смелост и тя си позволи да разкопчее панталоните му. Копието му изскочи под пръстите й, дебело и горещо.

— Не още. — Керн я притисна към колоната на леглото, протегна ръцете ѝ над главата и сграбчи китките ѝ с една ръка, а с другата започна да я гали. — Първо ме остави да те докосвам... да те вкусявам... навсякъде.

Той сведе поглед към стройното ѝ тяло и Изабел усети как краката ѝ омекват. Керн хвана закръглената ѝ гръд и започна да си играе с перлените връхчета. След това наведе глава и ги захапа. Възбуда заля тялото ѝ и тя започна да се извива срещу него. Искеше да го докосва, да го приеме в себе си, но той не пускаше ръцете ѝ и я подлагаше на чувствена атака.

Едната му ръка се спусна надолу и започна леко да гали бедрата и корема ѝ, докато Изабел не разтвори крака.

— Моля те — простена. — О, моля те!

Керн не сваляше поглед от лицето ѝ, докато пръстите му се движеха към тъмния триъгълник между бедрата ѝ.

— Моя си — каза той с дрезгав глас и пръстът му се плъзна между влажните гънки.

— Да. — Изабел отметна глава назад и цялото ѝ същество реагира на прекрасния му допир. Тялото ѝ започна да се движи в ритъма на милувките му и когато той спря, тя извика недоволено.

Внезапно Изабел осъзна, че междувременно графът беше пуснал ръцете ѝ. Той коленичи пред нея и обхвана бедрата ѝ. Тя се напрегна от изненада, когато усети бузата му срещу вътрешната страна на бедрото си. Преди да успее да каже нещо, езикът му се заби дълбоко в нея и започна да влиза и излиза в ритъм, от който коленете ѝ се разтрепериха.

За да не падне, тя се хвана с ръце за широките му рамене и се остави удоволствието да я издигне високо, още по-високо, докато най-накрая не падна с радостен вик върху вълна от екстаз.

Керн се изправи и Изабел усети как той я повдига, разтваря краката ѝ, за да я подготви за мощното си оръжие. С един тласък той я изпълни изцяло и тя уви крака около кръста му, докато здравите му ръце я придържаха. Изабел затвори очи и положи буза върху влажната му риза, а ръцете ѝ се вкопчиха в тила му. Той изстена името ѝ, докато се движеше в нея. Тя го поемаше все по-дълбоко и по-дълбоко, отново и отново. Най-сетне плътта ѝ се стегна около него и тя за втори път

изпита върховното удоволствие Керн извика, стисна я силно и тялото му се разтресе.

Той я свали на земята, но петите ѝ още не бяха докоснали килима, когато отново я вдигна на ръце и я положи върху леглото. След това отстъпи назад. Изабел искаше да го чувства близо до себе си и посегна към него. Натисна я обратно върху възглавниците.

— Почакай, любов моя.

Керн свали сакото, вратовръзката и ризата си и ги остави да паднат на пода. През цялото време погледът му се плъзгаше по голото ѝ тяло, разпалвайки нов огън в нея, въпреки че Изабел се чувстваше твърде изтощена, за да помръдне.

Искаше ѝ се да почувства тежестта му върху себе си и тя вдигна безмълвно ръце, подканвайки го да легне при нея. Графът се подчини, настани се до нея на леглото и положи глава в сгъвката на рамото ѝ. Едната му ръка се плъзна под гърдите ѝ.

— Обичам да чувствам как ме покриваш с тялото си.

Той повдигна брадичката ѝ, погледна я в очите и каза:

— Аз пък обичам теб.

Тези думи изкачиха Изабел на върха на романтичните ѝ мечти. Струваше ѝ се, че всеки момент ще се разплаче от радост.

— Джъстин! О, Джъстин!

Той отново се сля с нея, бавно, сладно, и я доведе до върха. След това я прегърна и телата им се успокоиха, сякаш бяха едно. Дъждът чукаше по стъклата на прозорците и ги караше да се чувстват, сякаш останалият свят не съществуваше.

Той я гледаше нежно със зелените си очи.

— Пак не взехме предпазни мерки. — Ръката му погали корема ѝ. — Не че съжалявам за това. Искам да ми родиш дете, Изабел. Искам от любовта ни да се роди син или дъщеря.

— Да — прошепна тя. — И аз искам това.

Той я притисна към себе си и я погали по косата.

— Ще ти намеря къща, за да не ни безпокои никой. Може би дори ще бъде най-добре да напуснем Лондон. Нали няма да имаш нищо против да се преместиш да живееш в имението ми в Дербишър? — Той не дочака отговора ѝ и продължи: — Там ще ти хареса, особено през лятото. Хълмовете са прекрасни и покрити със зеленина, а до къщата на вдовицата има разкошна розова градина.

— Къщата на вдовицата?

— Да. Там ще живееш ти. Тя се намира само на половин миля от главната къща, в една горичка от брези. — Той я целуна нежно по челото. — Повярвай ми, любов моя, нищо няма да ми бъде по-приятно от това да живееш в моята къща и да спиш до мен всяка вечер. Но така поне ще можем да се виждаме всеки ден, да се храним заедно, да излизаме на дълги разходки. Можеш ли да яздиш?

Изабел почувства някакво смътно подозрение и само поклати глава. Какво искаше да я накара да направи той?

— Тогава аз ще те науча. — Ще яздим до едно място дълбоко в гората, където обичах да ходя като малък. Там има една долина, през която минава рекичка, и там можем да лежим заедно следобед. Бих искал да видя косата ти, разпръсната върху тревата, и кожата ти, огряна от слънцето. — Докато говореше, ръката му се плъзгаше нежно по тялото ѝ. — И не трябва да се притесняваш от натрапници. Наоколо няма да има никой, който да наруши уединението ни. На обществото ще му бъде забранено да влиза в имението. Така ще мога да посветя цялото си време на теб.

Тихият му, омайващ глас я възбуди, въпреки че тя бавно започваше да осъзнава истинския смисъл на думите му.

— Ти искаш да бъда твоя любовница?

— Да. — Графът хвана лицето ѝ между големите си ръце. — Искam да бъдеш част от живота ми, Изабел. Постоянна част. Винаги ще се грижа за теб. До края на живота ни.

Тя поклати бавно глава.

— Не искам да имам любовна връзка.

Той се намръщи.

— Така ли? Но аз мислех, че искаш да бъдеш с мен. Нали каза, че ме обичаш. — Той се вгледа в очите ѝ и се вцепени, когато осъзна какво имаше предвид Изабел. — Любов моя — каза дрезгаво той, — да не си мислила, че ще се оженим?

Тя не можеше да говори. Можеше само да лежи наранена и да гледа как мечтаният замък се срива.

Керн затвори очи за няколко секунди. Когато ги отвори отново, на лицето му беше изписано съжаление.

— Господи! Съжалявам, ако съм те подвел. Но ти сигурно разбираш, че брак между нас е невъзможен.

— Не — прошепна тя. — Не разбирам.

— Аз имам дълг, място в парламента, което някой ден трябва да заема, отговорност пред обществото. Колкото и да ми се иска да не беше така, не мога да променя обстоятелствата. Не мога да променя социалното си положение. — Пръстите му се плъзнаха по деликатната ѝ брадичка. — Никой от нас не може да промени това.

Изабел отблъсна ръката му.

— За теб аз съм копелето на една уличница и никога няма да бъда нещо повече.

— Това не е вярно. Ти си много повече. Ако не беше така, нямаше да бъда до теб сега, нямаше да захвърля всичко, в което вярвах.

— О, да не би сега да ме обвиняваш за това, че съм съсипала живота ти?

Графът я сграбчи за раменете.

— Изабел, ти си моят живот. Никога няма да те изоставя, имаш честната ми дума. Не искам да изпитваш никакви съмнения за пълното ми отдаване само на теб.

Тя седна в леглото и се отдръпна назад, за да пропъди изкушението да приеме предложението му.

— А когато поискаш наследник? — попита тя. — Какво ще направиш тогава? Ще се ожениш за някоя дама. Ще ме оставиш заради нея.

Той стисна зъби и погледна встрани, сякаш си представяше мрачно бъдеще.

— Имам втори братовчед, който може да ме наследи. Винаги съм възнамерявал да изпълня дълга си и да се сдобия с наследник, но сега това е невъзможно. — Той целуна трескаво ръката ѝ и я погледна с нескрит копнеж. — Обичам те, Изабел. Не мога да си представя, че ще споделям живота си с друга, а не с теб.

Тя бе копняла да чуе тези думи от мъжа, когото обичаше толкова силно, но срамното предложение на Керн не ѝ позволяваше да изпита радост.

Изабел стана от леглото, сграбчи ризата си и покри с нея гърдите си.

— Милорд, страхувам се, че ще се наложи да оцелеете без мен. — Гласът ѝ беше дрезгав. Внезапно ужасната мъка я разгневи. —

Виждале ли, аз нямам намерение да ставам като майка си. Няма да пропиляя живота си, опитвайки се да получа мъж, който винаги ще остане недостъпен за мен. Децата ми също няма да бъдат родени незаконно като мен.

Думите ѝ подействаха на графа като удар. Тя просто не разбираше, може би никога нямаше да разбере. До края на живота си Керн нямаше да забрави отвращението, изписано на лицето на Хатауей. Болката в челюстта му беше недвусмислено напомняне за това, как светът щеше да приеме действията му.

Хатауей го беше възпитал да се придържа към стриктните правила на висшето общество. Още от малък Керн никога не беше подлагал под съмнение отговорностите си на лорд и господар на хората си и бе смятал за свой дълг да бъде образец на морално поведение. От любов към Изабел беше нарушил някои от тези неписани закони на приличието. Беше ѝ предложил да се посвети на нея, да се откаже от дълга си да си вземе съпруга със синя кръв и да си осигури наследник.

По дяволите! Не можеше ли тя да го разбере? Той не се поставяше над нея, а просто приемаше неприятната действителност, която им налагаше животът. Въпреки че положението му не му позволяваше да се ожени за нея, той едва ли можеше да ѝ даде по-голям обет от клетва за абсолютна вярност.

А дали не грешеше?

Можеше ли да обърне гръб на всички принципи, на които го беше научил Хатауей? Можеше ли той, който се беше заклел да върне уважението към името Линууд, да вземе за съпруга дъщерята на една куртизанка?

Желанието да направи точно това го изкушаваше силно. Керн стана от леглото и започна да събира дрехите си. Измъчван от фантазии, той закопча панталоните си. Изабел му обърна гръб, облече ризата си и започна да облича роклята си. Тя изглеждаше толкова малка и уязвима, че на него му се прииска да я вдигне на ръце и да я отнесе на някое далечно място, където мнението на обществото никога нямаше да я нарани.

„За теб аз съм копелето на една уличница и винаги ще си остана такава.“

Тя не знаеше колко грешеше. Керн не знаеше как се бе стигнало до това, но той бе започнал да гледа на Изабел Дарлинг като на смисъла на своето съществуване. Без нея бъдещето му изглеждаше безкрайно и мрачно. Графът имаше нужда да помисли и да реши как да постъпи.

Той отиде до нея и я хвана за ръката.

— Ела с мен, Изабел.

Тя вдигна гордо глава.

— Не. Няма да бъда твоя курва.

Гневът ѝ го нарани, но той си го заслужаваше.

— Не ти предлагам такова нещо. Просто се притеснявам за твоята безопасност. Виж какво се случи с Мини.

Тя се втренчи в ръката му с такова хладно презрение, че той мигновено я пусна.

— Напълно съм способна да се грижа сама за себе си. Правя го от години.

— За бога, не прави глупости. Твърде опасно е да останеш тук без моята защита. Можеш да живееш в дома ми засега. Поне докато не намерим убиеца на майка ти.

— За да се опиташ да ме прелъстиш отново? Не, милорд — Тя поклати твърдо глава. — Предпочитам да остана сред хората, които ме уважават.

Укорът ѝ беше заслужен. Той му напомни, че нямаше правото на съпруг, който пази жена си. Но Керн не можеше да позволи да ѝ се случи нещо лошо.

— Ще изпратя няколко слуги да наглеждат къщата.

— Не си правете труда. Нямам намерение да оставам сама дълго време.

— Какво означава това, по дяволите?

— Същото, което си мислите. — Тя вдигна копринената рокля към гърдите си и го изгледа с влудяващо безгрижие. — Означава, че ще си намеря друг мъж, който да ме защитава. Мъж, който ще ме смята достойна да нося името му.

ГЛАВА 19

— Сър Джон не приема посетители, милорд. — Старата икономка надничаше през пролуката на откритата врата. — Болен е, господ да се смили над него.

Керн натисна с ръка вратата, когато усети, че тя ще бъде затръшната в лицето му.

— Трябва да го видя, болен или здрав. Става въпрос за нещо много важно.

Старицата подсмръкна силно.

— Вие не разбирате, милорд. Той умира. Лекарят е при него.

Умира?

Керн отвори вратата и мина край изненаданата икономка, прекоси мрачното фоайе и стигна до тясното стълбище.

— Не трябва да се качвате там. Не трябва да безпокоите господаря.

Той не обърна никакво внимание на възраженията ѝ и започна да изкачва стъпалата по две наведнъж. Дявол да го вземе, не бе трябвало да чака до сутринта, преди да посети Тримбъл. Вчера обаче Керн не бе могъл да мисли за нищо друго, освен че беше загубил Изабел. Не беше спал цяла нощ.

„Ще си намеря друг мъж, който да ме защитава. Мъж, който де ме смята достойна да нося името му.“

Тя бе изрекла тези думи от болка и гняв, от нужда да отвърне на удара и да го нарани. Едва ли наистина бе мислила онова, което му беше казала. Изабел беше твърде почитена, за да покани друг мъж в леглото си толкова скоро.

Но какво щеше да се случи, когато минеха дни, седмици? Тя живееше в бордей и останалите жени със сигурност щяха да я окуражат да си намери любовници. Изабел беше толкова потресена от неприличното му предложение, че можеше да потърси утеха в най-обикновената човешка близост...

Керн се озова в коридора на горния етаж, задъхан и със стиснати юмруци. Сега най-важното беше да отстрани опасността за Изабел.

Пред него имаше четири затворени врати. Оказа се, че онази, която търсеше, беше последната.

Графът влезе в скромно обзаведената стая и веднага го лъхна миризмата на болест. Сър Джон Тримбъл лежеше с пожълтяло лице на едно тясно легло. Дишането му беше затруднено, очите му бяха затворени, а тялото му не помръдваше.

Това ли беше бащата на Изабел? Това ли беше човекът, който преди толкова много години беше изоставил незаконната си дъщеря? Трудно му беше да повярва.

Над болния се беше навел един мъж с разрошена бяла коса, който внимателно махаше малка пиявица от безжизнената ръка на Тримбъл. Лекарят прибра пиявицата в един буркан, изправи се и се обърна към Керн.

Графът се приближи.

— Аз съм лорд Керн, приятел на сър Джон. Кажете ми какво е състоянието му.

Лекарят стисна ръката му.

— Лошо, страхувам се. Изпадна в безсъзнание. Не мога да го свестя, въпреки че днес вече му пуснах кръв пет пъти.

Икономката влезе в стаята.

— Той се прибра вчера следобед, като се оплакваше от главоболие — каза тя. — Припадна на входната врата.

— Каква точно е болестта му? — поинтересува се графът.

— Доста необичайна, особено като се имат предвид симптомите. — Лекарят почеса оплешивяващата си глава. — Повръща непрекъснато. Кожата е пожълтяла, пулсът е ускорен, дори когато е в безсъзнание. Предполагам, че може да е ял нещо развалено.

— Но не вярвате, че случаят е такъв.

Човекът сви рамене.

— През цялата си лекарска практика съм лекувал само един друг пациент с абсолютно същите симптоми. Беше някаква домакиня, която решила да сложи край на живота си с арсеник.

Отрова.

Керн усети как кръвта му се смразява във вените. Вчера Тримбъл беше посетил бордея, след което бе тръгнал да търси Каландра. Керн

беше говорил с Каландра на излизане. Тя току-що се беше върнала от дома на Хатауей и се беше изненадала, когато беше разбрала, че сър Джон я е търсил.

Дали тя лъжеше? Дали Тримбъл не я беше разкрил и не беше отишъл да говори с нея за убийството? Дали тя не го беше отровила, за да запази тайната?

Той се обърна към икономката.

— Сър Джон каза ли къде е ходил вчера? С кого е говорил?

Тя поклати глава.

— Беше прекалено слаб, за да говори. Побързах да повикам доктора и когато се върнах, на него му беше много зле.

— Каза ли изобщо нещо? Някакво име? Каландра или Кали?

Жената понечи да отговори отрицателно, но лекарят я изпревари.

— Аз си спомням, че го чух да мърмори нещо снощи, милорд. Повтаряше името на някакъв гръцки бог.

Керн пристъпи напред и едва се въздържа да не сграбчи мъжа за реверите и да го разтърси.

— Кой бог? Кажете ми, човече.

— Аполон.

Може би Мини беше сбъркала. Може би Тримбъл не беше ходил при Каландра, защото я смяташе за виновна, а защото бе смятал, че тя знае нещо за бащата на Изабел. Това означаваше, че Тримбъл не беше Аполон. Ако Тримбъл беше ходил да се срещне с Аполон...

Аполон бе имал мотив и възможност да го отрови.

Керн си тръгна и се качи в каретата си. Преди да се върне в бордея да говори с Каландра, трябваше да провери една теория, която го тревожеше, откакто беше прочел мемоарите и беше забелязал нещо в тях.

Каретата тръгна. Ако имаше късмет, Керн може би щеше да научи самоличността на Аполон.

Изабел отнесе подноса си по стълбите, които водеха към кухнята на подземния етаж. Като малка, тя бе обичала тази кухня. Беше се преструвала, че това е тайна пещера, в която може да се скрие от лоши вещици и огнедишащи дракони.

Лея Мини стоеше в средата на помещението и режеше лук. Когато забеляза Изабел, Мини остави ножа и избърса ръце в

престилката си. Погледът ѝ се спря върху подноса, който Изабел носеше.

— Дори не си докоснала зелевата супа. Същото направи и с яйцата ми на закуска. — Тя погледна обидено Изабел. — Започвам да си мисля, че в дома на Хатауей са те разглезили с хубава храна.

— Не е това. Просто днес не съм гладна.

— Света Богородице. Вчера също не хапна почти нищо. Дори Пърси яде повече от теб. Седни тук и ще ти донеса нещо за хапване.

Изабел беше твърде уморена, за да спори, и се отпусна на един стол. Храната не я интересуваше, но въпреки това щеше да направи опит да угоди на леля си.

Мини сложи една чиния пред Изабел.

— Да не те боли стомахът? Твърде рано е да показваш признаци на зачеване.

Изабел застина на мястото си. Тя остави бавно ножа, който беше хванала в ръка.

— О, лельо Мини. Наистина ли смяташ, че вече може да съм забременяла?

— Възможно е. Лесно е да се оставиш на страстта, но след това трябва да си платиш. Трябва да ми обещаеш, че отсега нататък ще внимаваш.

Мини не знаеше, че Керн нямаше да се върне вече. Изабел нямаше да го види никога, освен ако не се решише да направи онова, което беше обмисляла цяла нощ.

— Но аз обичам Джъстин и искам дете от него.

— Недей, скъпа. — Мини поклати глава. — Не трябва да си въобразяваш такива неща, за да не останеш разочарована. Казвала ли съм ти за бебето, което загубих?

— Не — отвърна изненадано Изабел. — Какво се случи?

— Това стана малко преди майка ти да ме приеме тук. — Мини се настани на един стол. — Бях сираче и имах щастието да си намеря работа като прислужница в дома на един виконт. Синът на господаря ме харесваше и ме изкушаваше да вдигна роклята си. Колко приятно беше когато го направихме за първи път! Аз исках още и ние продължихме така няколко месеца. — Тя се усмихна, но миг по-късно чертите ѝ се втвърдиха. — Родителите му се досещаха, но си затваряха

очите, докато коремът ми не се наду. Тогава моментално ме изхвърлиха на улицата.

Изабел преглътна конвулсивно, когато си представи Мини като младо момиче, оставено само да се справя.

— О, лелю Мини. И какво направи? Къде отиде?

— Беше лято, така че успях да оцелея на улицата. Разбира се, никой не искаше да ме вземе на работа. За храна имах само няколко пенса, които бях спестила. Нищо чудно, че бебето се роди преждевременно и беше твърде слабо. Горката ми дъщеричка умря в ръцете ми.

Очите на Изабел се насълзиха. Тя стана от мястото си и прегърна жената, която ѝ беше като майка.

— Толкова съжалявам. Не съм и предполагала.

— О, така стана по-добре. Нещастieto ме изпълни с решителност да се справя и когато чух, че майка ти търси компаньонка, веднага отидох при нея. Аврора имаше добро сърце. Тя беше потресена от общото между нас и веднага ме нае. Тогава се роди ти и това беше като благословия за мен, защото имах втора дъщеря, която бе заменила бебето, което изгубих.

— Обичаше ли го? Имам предвид бащата.

Мини сви рамене.

— Любов е просто по-красива дума за похот. Е, той вече не е сред живите. Една година по-късно той и родителите му починаха от някаква болест. Дано черните им души се пържат вечно в ада. От него научих много ценен урок — можех да се забавлявам с мъжете, но трябваше да вземам и парите им.

Цинизмът на възрастната жена накара Изабел да потръпне вътрешно. Колко странно, че беше познавала Мини през целия си живот, а никога не бе чувала за тази трагична случка в миналото ѝ.

— Джъстин не е такъв. Той няма да изостави детето ни. Обеща ми.

— Всички мъже дават обещания в спалнята. Несъмнено и баща ти е постъпил по същия начин с Аврора. Но да ти е изпратил и пени след смъртта ѝ?

— Не е.

— Виждаш ли? Мъжете изобщо не се интересуват от копелетата си.

Изабел сведе глава. Като дете, тя бе мечтала да бъде поканена в замъка за среща с краля. Той щеше да я приеме с разтворени обятия, да я обяви за отдавна изгубената си дъщеря и двамата щяха да бъдат заедно завинаги...

Сега, когато беше пораснала, Изабел знаеше, че това беше невъзможно.

Но тя можеше да познае щастието с Керн.

Тази мисъл ѝ се струваше като светлина в края на дълъг и тъмен тунел. Изабел усети внезапен прилив на надежда и осъзна, че ѝ беше предоставена възможност, каквато Мини и Аврора не бяха имали. За разлика от тях, тя имаше мъж, който я обичаше истински и който искаше тя да бъде постоянна част от живота му. А тя му беше отказала заради някакви глупави скрупули.

— Джъстин не е като Аполон и като развратника, който те е прелъстил — каза бавно тя. — Той иска да бъде неговa любовница.

Мини присви очи.

— Той е поискал от теб да го обслужваш?

Изречено с такива откровени думи, предложението на Керн изглеждаше срамно и ужасно. Изабел се загледа в храната пред себе си.

— Аз исках да се омъжа за него, лелю. И все още го искам. Но сега осъзнавам, че положението ни е твърде различно. Не мога да се надявам да получа невъзможното. Мога само да се възползвам от щастието, което той ми предлага.

Мини отиде до Изабел и я потупа по гърба.

— О, не се тревожи, скъпа. Разбира се, че негово благородие не може да се ожени за момиче с твоя произход. Такъв е животът. Ти ще останеш тук с лелите си и ние ще се погрижим негово благородие да си плаща добре за привилегията да те посещава. Ще бъдеш осигурена до края на живота си...

— Не! Не искам парите му. И не искам и вие да му вземате пари.

— Мисълта за това беше отвратителна и накара Изабел да се отдръпне.

— Защото ако му вземеш пари, ще се чувстваш като курва — каза откровено Мини. — Кажи ми по-добре ли ще се чувстваш, ако той те използва безплатно?

— Единствено любовта му има значение за мен. Не искам нищо повече от него.

Мини се намръщи угрижено.

— Бъди практична, скъпа. Всяко момиче обича мъжа, който ѝ показва за първи път плътските удоволствия. Но аз мислех, че си по-разумна от Аврора. Тя прекара целия си живот в копнеж по мъж, който я презираше.

Сега Изабел разбираше майка си много по-добре. Аврора не беше никакво суетно, глупаво създание, а жена, копнееща за любов.

— Тя е изпитвала към Аполон същото, което аз изпитвам към Джъстин. С тази разлика, че при мен всичко ще бъде различно. Аз ще бъда с мъжа, когото обичам. Завинаги.

Мини изсумтя от отвращение.

— Щом вярваш на лъжите му, само ще изпиташ разочарование, когато той те напусне.

— Джъстин няма да ме напусне. Знам това. — Изабел си спомни колко нежно се беше държал с нея той и усети как ледът около сърцето ѝ започва да се разтапя и да се превръща в копнеж. Увереността, че той я обича, ѝ даваше сили да направи избора си.

— Ще отида при него.

— Ще отидеш? — прошепна Мини — Къде?

— В имението му в Дербишър. Той иска да живея там. Така ще можем да бъдем често заедно. — Вълнението ѝ прерасна в тревожно очакване. — Трябва да се измия и да се преоблека — каза Изабел, която едва сега се сети, че все още беше облечена с измачканата рокля от вчера.

Тя се втурна към огнището, напълни казана с вода и раздуха жаравата. Когато се обърна, видя, че Мини стоеше в средата на помещението със скръстени ръце и я гледаше възмутено.

— Значи отново ни напускаш. Просто така.

— О, лельо. Вие няма да ме загубите. Ще убедя Джъстин да ви купи къща в провинцията. Искam да се радваш за мен. Моля те.

— Как да се радвам, след като може да те няма в продължение на месеци?

— Или цял живот — прошепна Изабел. — Вече съм голяма и ми е време да тръгна по своя път. Не разбираш ли? Аз обичам Джъстин с цялото си сърце. Той също ме обича и ще се посвети само на мен, както съпруг на жена си.

— Това няма да трае дълго. Ти си Венера, дъщеря на куртизанка.

— За него това няма значение. Той знае, че не съм имала друг преди него. И знае, че ще му бъде вярна.

Мини остана да я гледа известно време с непроницаемо изражение. След това се обърна с гръб към Изабел.

— Качи се горе, дете. Прати Кали да вземе горещата вода. Аз ще ти донеса чаша чай, за да се успокоиш. Негово благородие не трябва да те помисли за глупаво момиченце.

Изабел целуна Мини по бузата и изтича нагоре по стълбите, като вече мислеше коя рокля щеше да облече. Искаше да изглежда възможно най-добре за Джъстин. Щеше да отиде при него като невеста, красива и с чисто сърце.

Сърцето ѝ заби в радостно очакване. Как ли щеше да се изненада той, когато я видеше на прага си?

Керн застана в нартиката на църквата „Сейнт Джордж“.

Слънцето проникваше през високите прозорци и огряваше празните пейки. Беше средата на седмицата и полилеите не бяха запалени и наоколо не се виждаше жива душа. В хладния въздух имаше нещо мистично, някакво духовно присъствие, което не можеше да остане незабелязано.

Стъпките на Керн отекнаха в празната църква, когато тръгна отново напред. Той застана пред олтара, пред който само след няколко седмици бе трябвало да се ожени за Хелън. Графът коленичи и сведе глава.

Струваше му се невероятно, че почти се беше обвързал завинаги с Хелън. Сега той разбираше колко ужасно беше постъпил с нея, като ѝ беше обещал да я обича, а бе отдал сърцето си на друга. За първи път, откакто ѝ беше съобщил новината, Керн се почувства малко по-спокоен. Въпреки че никога нямаше да престане да съжалява, че ѝ бе причинил болка, той беше действал в неин интерес. Молеше се някой ден Хелън да разбере това и да намери щастieto, което той бе намерил с Изабел.

Изабел.

Керн затвори очи, но дори и тогава продължи да вижда образа ѝ до своя пред олтара — тъмнокоса красавица в прекрасна сватбена рокля. Тя щеше да сплете малките си, изящни пръстчета с неговите.

Усмивката ѝ щеше да бъде лъчезарна, гласът ѝ щеше да бъде уверен, докато изричаше думите на клетвата.

„Аз, Венера Изабел Дарлинг, вземам теб, Джъстин Кълвър, граф Керн, за свой съпруг, за вечни времена, в добро и в лошо, в богатство и бедност, в болест и здраве, докато смъртта ни раздели.“

Докато гледаше надолу към мраморните стъпала, той почувства с кристална яснота, че нямаше нищо по-важно — нито дълг, нито общество, нито чувство за вина — от това да се отдаде на жената, която обичаше. Щом свършеше работата си тук, щеше да отиде при Изабел и да поиска ръката ѝ. Щеше да се ожени за нея пред очите на елита...

— За прошка ли молиш? — попита един рязък глас.

Керн вдигна рязко глава. В полумрака встрани от олтара беше застанал преподобният лорд Реймънд.

Той се приближи, като се подпираше на бастуна си, на лицето му беше изписано презрение.

— Е? — каза хладно. — Предполагам, че си дошъл да помолиш бога за милост, задето разби сърцето на младата ми племенница.

Керн се изправи.

— Как е Хелън?

— С Хатауей се подготвят да заминат за континента. Тя не може да понесе мисълта, че беше отхвърлена заради една уличница.

Керн сви юмруци.

— Госпожица Дарлинг не е уличница. Ако си позволиш да я обидиш още веднъж, ще бъда принуден да ти затворя устата.

Лорд Реймънд се спря на няколко крачки от него.

— Докъде си паднал? Да заплашваш божи служител пред олтара. — Той поклати глава — Не мога да повярвам, че ги си същият онзи мъж, който се беше заклел да не бъде като Линууд.

Керн му хвърли един саркастичен поглед.

— Всички имаме някакви скрити пороци. Аз поне признавам своите открито.

Свещеникът го изгледа свирепо.

— Аз съм се покаял за греховете си, въпреки че това не е твоя работа.

Керн се загледа в мъжа, когото Аврора бе нарекла Икар.

Дали свещеникът беше убил Аврора? Дали Хатауей беше помогнал на брат си да скрие истината? Лорд Реймънд ли беше проникнал в бордеа и опустошил стаята на Аврора?

— Трябва да знаеш — каза Керн, — че мемоарите вече не са у Изабел.

Лорд Реймънд пребледня като платно.

— Какво? — Той се олюля и кокалчетата на пръстите му побеляха, докато стискаха дръжката на бастуна. — Тя не е дала книгата за публикуване, нали? Трябва да я спреш! Никога няма да стана епископ, ако тази помия види бял свят.

— Може би човек, който се ръководи от лични амбиции, не трябва да бъде водач на вярващите. — Керн замълча нарочно, за да усилва страховете на свещеника. — Но ти грешиш. Мемоарите са у мен.

— У теб? Господ е милостив! Къде е книгата?

— На сигурно място. Там, където никой, освен мен, не може да я докосне.

— В такъв случай трябва да унищожиш страниците, които се отнасят до мен. — Лорд Реймънд се приближи, накуцвайки, и сграбчи Керн за ръкава. — Умолявам те, Джъстин, в името на отдавнашното ни познанство, трябва да направиш това за мен.

— Ще го направя, но едва след като се уверя, че ти не си отровил Аврора Дарлинг.

Пасторът се вцепени.

— Така значи. Изабел те е накарала да се усъмниш дори в мен. Имаше време, когато щеше да повярваш на честната ми дума.

Това беше истина и сърцето на Керн се сви, но той не можеше да си позволи да изпитва съжаление, когато някой искаше мемоарите толкова силно, че беше убил Аврора и нападнал Мини. А сега същият човек беше отровил и сър Джон Тримбъл.

Аполон беше ключът към разгадаването на загадката. Когато Керн откриеше бащата на Изабел, щеше да има възможност да разкрие тайните на миналото.

— Искам да видя брачните регистри на тази църква — каза графът.

— Защо?

— Това няма значение. Само се моли онова, което открива в тях, да очисти опетненото ти име.

Преподобният лорд Реймънд го изглежда подозрително, но въпреки това го отведе в една малка стаичка. На лавиците в помещението бяха наредени редици дебели книги с кожени подвързии, в които бяха записани браковете, смъртните случаи и ражданията.

Керн освободи свещеника и затвори дъбовата врата. След това започна да разглежда датите, отбелязани със златни букви върху подвързията на регистрите, докато не намери годината, която търсеше.

Ключът към загадката през цялото време се беше намирал в мемоарите.

„През цялото лято аз се посветих на Аполон и му останах вярна до последната ни нощ, нощта преди сватбата му. Нощта, в която заченах детето на нашата любов.“

Керн отиде до една маса под прозореца и отвори книгата. Пулсът му се ускори, когато намери месеца, който търсеше. Септември 1803 година.

Изабел беше родена на дванайсети юни 1804 година, което означаваше, че майка ѝ беше забременяла предишния септември, в нощта преди сватбата на Аполон. Сватбата се беше състояла в Лондон, а по-голямата част от благородниците посещаваха точно тази църква, така че имаше голяма вероятност Керн да разкрие самоличността на бащата на Изабел.

За щастие септември не беше особено популярен месец сред младоженците и бракосъчетанията бяха не повече от четирийсет или петдесет.

Керн плъзна бавно пръста си по списъка от имена, като се стараеше да запомни всяко. Няколко му бяха познати, все на уважавани благородници на средна възраст.

В най-добрия случай можеше да състави списък на заподозрените и след това да накара жените в бордея да му помогнат да установи кои от мъжете в списъка бяха посещавали Аврора.

Внезапно пръстът му се закова на едно име.

Керн остана загледан, като прочита и препрочита написаното, сякаш не можеше да повярва на очите си. Това беше невъзможно.

Но той беше абсолютно сигурен, че търсенето беше приключило.

Беше намерил Аполон.

ГЛАВА 20

Изабел се събуди от жужене на пчели.

Не, това бяха гласове. Тя премигна в полумрака и се зачуди какво се бе случило този следобед. Съзнанието ѝ сякаш беше замъглено. Крайниците ѝ лежаха тежко отпуснати от двете ѝ страни. Тялото ѝ пулсираше от ленива топлина.

Тя огледа бавно помещението, в което се намираше. Защо лежеше в леглото на майка си?

Преди да си даде отговор на този въпрос, тя отново дочу шепот. Идваше откъм будоара.

Керн?

Тя събра цялата си сила и се опита да се надигне, но ѝ се зави свят. Вратата ѝ се видя двойна, след това тройна. Изабел се строполи обратно върху възглавниците. Едва след няколко минути стаята престана да се върти.

Не беше Керн. Това беше в някакво друго време. Времето, когато той я беше любил в това легло. Дори сега слабините ѝ изгаряха от желание само при мисълта за това и тя се остави на спомена...

Нещо обаче я накара да се съпротивлява. Тя се улови за мисълта, преди да беше изчезнала.

Керн я беше напуснал. Завинаги, защото тя беше отказала да му стане любовница.

Но тя искаше да му бъде любовница. Беше имала намерение да отиде да го потърси.

Нали?

Изабел се намръщи и слепоочията я заболяха. Последното нещо, което си спомняше, беше как се къпе в гореща вана. Леля Кали ѝ беше донесла гореща вода. Леля Мини я беше накарала да изпие чаша чай. Тя си спомняше, че беше излязла от ваната и се беше почувствала ужасно изморена.

Светът беше потънал в мрак и бяха останали само гласовете. Порезкият беше на леля Кали...

Шепотът, който чуваше сега, не приличаше на онзи глас. От будоара се процеждаше слаба светлина. Кой беше тук? Изабел се опита да извика, но от гърлото ѝ излезе само слабо грачене.

Не беше сънувала ваната. Разпуснатата ѝ коса беше влажна. Беше се приготвяла за Керн. Беше възнамерявала да отиде при него и да му каже, че е променила решението си.

Но защо сега беше облечена само в някаква тънка нощница? Да не би да се беше разболяла?

Откъм будоара се чуха стъпки. Тежки мъжки стъпки.

На устните на Изабел се разля лека усмивка. Може би Керн все пак се беше върнал при нея. Може би искаше да се ожени за нея. Той щеше да я вземе в силните си ръце и да я люби...

В спалнята влезе един мъж. Висок и слаб, той носеше запалена свещ.

Терънс Дикенсън.

Замъгленият ѝ мозък не можеше да разбере какво търсеше той тук. Тя се опита да каже нещо.

— Каааакво...?

Гласът ѝ прозвуча провлачено. Езикът ѝ беше надебелял, а устата ѝ беше суха.

Дикенсън сложи свещта на масата до леглото. След това седна и пухеният дюшек се огъна под тежестта на тялото му.

Той се наведе към Изабел.

— Будна си. Толкова по-добре. Предпочитам да знаеш, че съм бил аз.

В замъгленото ѝ съзнание се промъкна тревога. Какво смяташе да прави той?

— Въърви... си — прошепна дрезгаво тя.

Зловещият му смях накара кожата ѝ да настръхне.

— О, госпожице Дарлинг, за мен е невероятно удоволствие да ви гледам оставена на милостта ми. Вярвам, че нашата среща ще ми хареса повече, отколкото предполагах.

Той говореше, сякаш срещата им беше уредена. Но откъде беше разбрал, че е тук?

Той се изправи, развърза вратовръзката си и я остави на един стол. След това бавно свали скъпото си сако и жилетката. Докато събличаше ризата, той се оглеждаше в огледалото на леглото.

Изабел бе обзета от страх. Въпреки объркването си, тя осъзна ужасното му намерение. Той щеше да я изнасили.

Тя извъртя глава към будоара. Трябваше да избяга. Да намери някоя от лелите си. Те щяха да я спасят.

Изабел напрегна отпуснатите си мускули. Ръцете и краката ѝ тежаха, сякаш бяха натъпкани с олово. Тя събра всичките си сили и се хвърли към другата страна на леглото.

Някаква тежест се стовари върху нея. От сблъсъка тя остана без дъх. Дикенсън я прикова към чаршафите.

— Не толкова бързо, красавице. Още не сме се забавлявали.

Той отърка слабините си в бедрата ѝ и тя усети възбудата му. Тялото му беше долепено до нейното. Тя се опита да вдигне коляно.

Дикенсън се изсмя на безуспешния ѝ опит.

— Да не мислиш, че ще се хвана пак на този номер. Този път ще правиш каквото ти казвам.

Той хвана ръката ѝ, дръпна я към панталоните си и започна да търка пръстите ѝ срещу себе си. Погледът му се изпълни с доволство и той изстена.

— Неее! — изкрещя Изабел и оципа члена му през панталоните, като вложи цялата си сила.

Дикенсън изкрещя. Хватката му се отпусна. Изабел се опита да се освободи, но нощницата се беше оплела в краката ѝ.

Той я зашлеви.

— Кучка!

Изабел извика от болка. Тя падна задъхана по гръб и затвори очи.

Чуха се други стъпки и някой избута Дикенсън встрани. Някаква мека и успокояваща фигура вдигна Изабел и я притисна към себе си.

— Хайде, дете. Успокой се. Леля ти е тук. Леля Мини. Беше спасена!

Изабел се вкопчи трепереща във възрастната жена.

— Поооооогни... ми.

— Разбира се, че ще ти помогна, миличка. Не се съмнявай в това.

Мини започна да гали нежно косата на Изабел и тя се почувства ужасно изморена и в безопасност, въпреки че Дикенсън все още седеше пред леглото.

Леля Мини сякаш имаше някаква магическа власт над него. Той не направи нищо, за да ѝ се противопостави, а само седеше, гледаше

двете жени злобно и търкаше наранения си член.

— Тя трябва да бъде наказана — каза мрачно той.

— Непохватно копеле — скастри го Мини — Не тя, а ти заслужаваш наказание.

— Тя не искаше да се съгласи.

— Разбира се, че не е искала. Ти ѝ се нахвърли като разгонен бик.

— Другите жени оценяват уменията ми в спалнята.

— Умения, друг път. Нали бях там и чух всичко.

Изабел чуваше разговора им в просъница. Сигурно сънуваше. Това беше невъзможно. Леля Мини не можеше да познава Дикенсън, не можеше да го е оставила да се нахвърли върху нея.

— Може и да съм подплашил малко момичето — каза намусено Дикенсън. — Но мислех, че си ѝ дала опиум, за да я накараш да не се съпротивлява.

— Така е. Но това не ти дава правото да се държиш като обикновен мръсник.

Упоена? Беше упоена? От леля Мини?

Тази мисъл подсказа на Изабел, че беше предадена. Тя се опита да осъзнае смисъла на тази лудост, въпреки че главата ѝ беше замаяна. Чаят. Той ѝ се беше сторил по-сладък от обикновено...

— Зааащо? — „Защо си направила това с мен?“

— Тихо, бъди добро момиче — каза Мини и я потупа по бузата. — Само лежи и остави тревогите на леля си. Няма да му позволя да те нарани. Ще изпиташ само удоволствие, най-прекрасното удоволствие, което някога си познавала.

— Този път ще се погрижа да ѝ бъде приятно. — Дикенсън се ухили и сложи ръце на копчетата на панталона си. — Давай да свършваме с тази работа. Нали искаше да го направим тази вечер?

Изабел отново усети как я обзема паника. Тя се вкопчи в ръката на Мини и се опита да се издърпа нагоре. Стаята се завъртя около нея. Пред очите ѝ причерня.

— Сприии го... Моляяя теее. — Тя изричаше думите бавно и провлачено, сякаш полагаше нечовешки усилия да не падне в някаква пропаст.

Мини се наведе към нея и започна да масажира врата ѝ.

— Недей, миличка, няма за какво да се тревожиш. Отпусни се и лежи спокойно. Аз ще бъда до теб и ще му попреча да ти навреди. При мен си в безопасност. — Гласът ѝ беше тих, сладък, убедителен. — Отърси се от страховете си, моето момиче. Просто твоят Джъстин ще се люби със своята Венера и толкова. Няма нищо страшно. Той ще те гали... ще те докосва нежно... и удоволствието ще дойде, ако не се опитваш да му попречиш. Просто се остави в ръцете на Джъстин, позволи си да си спомниш колко прекрасно е да го усещаш...

Въпреки съпротивата на Изабел, тихият глас на Мини сякаш я омагьосваше с хипнотична сила и я правеше напълно безпомощна. Клепачите ѝ станаха невъзможно тежки. Джъстин. Тя почувства заслепяваща болка. Да, Джъстин щеше да дойде тук. Копнееше да бъде докосвана от него, да усеща опитните му ръце върху тялото си.

— След малко той ще те докосне, ще те възбуди. Няма по-прекрасно усещане от това. Остави го да те гали, да се слее с теб. Остави се удоволствието да те отнася все по-високо и по-високо. Прекрасното удоволствие...

Съзнанието ѝ се замъгли съвсем, удавено в лепкавото вълнение, което пулсираше във вените ѝ. Слабините ѝ изгаряха от възбуда. Изабел се чувстваше омекнала и влажна от желание, копнееща за облекчение на болката в себе си. Някой повдигна края на нощницата ѝ и тя се чу да изстенва тихо, когато хладният нощен въздух погали голите ѝ крака.

Джъстин. Тя се размърда неспокойно върху хладния чаршаф. Кожата ѝ беше станала невероятно чувствителна. Сега той щеше да я докосне. Щеше да легне върху нея и да я отнесе в рая. Изабел го желаше толкова силно.

Топлата му ръка се спусна върху бедрото ѝ.

— Крайно време беше, по дяволите! — тросна се Керн. — Вече два пъти идвам да те търся тук днес. Къде беше?

Лорд Хатауей току-що беше влязъл в библиотеката. Той се втренчи в графа.

— И ти имаш наглостта да идваш в дома ми? — Той посочи към отворената врата. — Махай се оттук!

Керн отиде до вратата и я затвори.

— Не и преди да съм казал каквото имам да ти казвам.

— Вече каза достатъчно. Заради теб Хелън страда много. Заради теб тя се отдръпна от обществото, за да не бъде унижена пред очите на всички.

— Ще се погрижа всички да разберат, че вината за развалянето на годежа е само моя.

— Но няма да отнемеш мъката, която ѝ причини! — Хатауей размаха юмрук. — Моли се тя бързо да осъзнае, че ще ѝ бъде по-добре без теб.

— Да не би да намекваш за връзката ми с Изабел Дарлинг? — попита гневно графът.

— Много добре знаеш, че точно това имам предвид. Как си посмял да прелъстиш момиче, което се намираше под моята опека? Ти нямаш скрупули и чест.

Керн реши да го предизвика нарочно.

— Кажи ми защо толкова много те е грижа какво ще се случи с незаконната дъщеря на една курва?

Маркизът му обърна гръб и отиде да си налее чаша бренди.

— Аз бях отговорен за нея — подхвърли той през рамо. — Докато Изабел живееше тук, тя се държеше като дама...

Керн направи четири бързи крачки, изби чашата от ръката на маркиза и тя падна с трясък на пода.

— Изабел Дарлинг влезе в този дом с изнудване — каза хладно Керн. — Тя излъга Хелън и я накара да повярва, че е нейна братовчедка. И след всичко това ти ѝ предлагаш пет хиляди фунта в случай, че се омъжи за джентълмен. Искам да знам защо.

Хатауей отвърна поглед.

— Нямам какво да ти кажа. Вече сме обсъждали това.

Керн сграбчи маркиза за реверите и го блъсна в една полица за книги. Няколко тома паднаха на пода.

— Дяволите да те вземат, ти си страхливец и лъжец. Ти ще я признаеш. Ще ми кажеш коя е тя в действителност. Веднага!

Гърдите на Хатауей се повдигнаха, но той не направи опит да се освободи. Погледът му беше втрепенено шокирано в Керн.

— Досетил си се — каза той с дрезгав глас. — Как?

— Това няма значение. Просто го кажи. Поне веднъж в двучлния си живот кажи истината.

— Добре тогава! Изабел... е моя дъщеря.

Признанието отекна в съзнанието на графа. Той бе знаел истината, когато бе дошъл тук, но отново се почувства отвратен от подлостта на Хатауей. Това беше човекът, на когото Керн се беше възхищавал през целия си живот.

Графът пусна Хатауей и се отдалечи.

— Ти си Аполон. Изабел е родена от връзката ти с Аврора Дарлинг. Връзка, която е била прекратена в нощта преди сватбата ти.

Хатауей се отпусна в един стол и сведе глава.

— Да.

— Когато ти се ожени, аз бях само на девет години — каза Керн — Въпреки това си спомням церемонията в църквата. Спомням си как си мислех, че някой ден искам да бъда джентълмен като теб. Само че мъжът, на когото се възхищавах, само няколко часа по-рано бил станал от леглото на любовницата си.

— Направих онова, което смятах за правилно.

— Правилно? Ти ме накара да мисля, че си по-добър от Линууд. Че си човек с морал и съвест. Докато през цялото време ти си продължавал връзката си с куртизанка.

— Аз обичах Аврора. Да я оставя, беше най-трудното решение, което съм вземал в живота си.

— А какво ще кажеш за това, че си изоставил Изабел?

— Тогава още не знаех, че Аврора е бременна. Пък и тя беше проститутка. Бракът с нея беше немислим. Нямах избор.

Колкото и да му беше неприятно това, Керн разбираше пред каква дилема е бил изправен Хатауей. Той самият беше развалил годежа си с Хелън, за да предложи на Изабел да стане негова любовница. С какво това го правеше по-различен от маркиза?

— Когато разбрах, че Аврора е бременна — продължи маркизът, — беше твърде късно да направя каквото и да било. Съпругата ми също беше забременяла. Трябваше да запазя раждането на Изабел в тайна.

— Можел си поне да посетиш Изабел тайно.

— Плащах за къщата ѝ, за дрехите ѝ, за гувернантката ѝ. Погрижих се тя да бъде отгледана далеч от бордея.

— Тя е имала нужда от баща, а не от банкова сметка, по дяволите.

— Да не мислиш, че през всичките тези години не съм бил загрижен какво ще стане с нея? Защо според теб ѝ позволих да стане част от семейството ми? Това нямаше нищо общо с проклетите мемоари, а представляваше само едно извинение да опозная собствената си дъщеря. — Той млъкна и зарови лице в ръцете си.

— Значи с брат ти сте имали връзка с една и съща жена.

— Когато той тръгна с нея, аз го презирах, въпреки че, не я бях виждал от много години. Но не можех да го виня, че е бил пленен от красотата ѝ.

— Когато разбра, че Изабел търси убиеца на майка си, ти поиска от мен да ѝ попреча. Защо? — попита графът. — Само от разкриването на своята тайна ли се страхуваше?

Хатауей се намръщи.

— Ако мислиш, че Реймънд е убиецът, грешиш. Брат ми не е отровил Аврора.

— Аха — каза тихо Керн, вперил поглед в маркиза. — Но дали не си го направил ти?

Хатауей пребледня.

— Ти наистина ли ме подозираш в такова чудовищно нещо?

Керн се мразеше за тези подозрения, но искаше единствено да предпази Изабел и нямаше друг избор.

— Имал си мотив да желает смъртта ѝ. Тя е знаела тайната ти. Тя и единственият човек, на когото се е доверявала. Сър Джон Тримбъл.

— Той ли се свърза с теб?

— Не. Тази сутрин отидох при него. Бил е отровен.

— Господи! Сигурен ли си?

— Така каза лекарят. Освен това каза, че снощи Тримбъл е споменал името Аполон.

— Тримбъл дойде при мен вчера сутринта. Задаваше ми въпроси за нощта, в която Аврора се разболяла. Признавам, че ме ядоса много. — Маркизът погледна Керн и добави: — Когато си тръгна, Тримбъл спомена, че му се виел свят. Все ми е едно дали ми вярваш или не. Нямам намерение да се защитавам от такова долно обвинение.

Керн му вярваше. Хатауей не беше отровил Тримбъл и не беше убил и Аврора. Тогава кой беше убиецът?

— Когато е бил тук, Тримбъл случайно да е посещавал Кали, прислужницата на Изабел?

Хатауей поклати глава.

— Не, поне доколкото знам. Той се появи малко след като вие с Изабел си тръгнахте. Говорих с него и той си замина.

Странно. Мини бе заявила, че Тримбъл искал да разпита Кали. Дали го беше направил без знанието на Хатауей? Дали тогава Кали беше отровила Тримбъл? Нещо тук не се връзваше...

Хатауей се изправи и втренчи стоманения си поглед в графа.

— Като стана дума за Изабел, искам да знам какви са намеренията ти спрямо нея.

— Намеренията ми... — повтори отнесено Керн.

— Да, за бога. Не ми харесва мисълта, че Изабел ще ти бъде любовница. — Хатауей задиша тежко и стисна юмруци. — Въпреки че никога няма да може да се омъжи за благородник, аз се надявах, че ще успее да си намери съпруг с добър доход и да живее почтен живот. Ти обаче успя да я съсипеш. — Не съм свършил. Ти ограби бъдещето на Изабел. Въпреки, че стореното не може да се поправи и по всичко личи, че ще трябва да търпя тази връзка, настоявам да се държиш добре с нея. В противен случай ще отговаряш пред мен. — Бащинският гняв на маркиза подежда по странен начин на Керн. Той усети как яростта му се изпарява.

— Изабел няма да бъде моя любовница. Тя ще бъде моя съпруга.

— Съпруга?

— Аз я обичам. Тя ме научи да следвам сърцето си, а не правилата на приличието.

Изненаданото изражение на Хатауей отстъпи пред предпазливо облекчение.

— Брак. Никога не си бях представял... Но, да, може да се получи. Двамата можете да заминете за провинцията за известно време. Скандалът ще отшуми все някога. А и Хелън ще свикне. Струва ми се, че приятелството ѝ с Изабел ѝ липсва. — Той отиде до стария портрет на красивата дама с перуката и се загледа в него. — Знаеш ли, че Хелън първа забеляза приликата? А аз не можех да ѝ кажа, че Изабел ѝ е сестра. Затова Изабел прилича толкова много на майка ми.

Керн отиде до маркиза и също се загледа в картината. Едва сега той забеляза невероятната прилика в скулите и очите, в усмихнатата

уста. Изабел притежаваше същата воля и гордост. Защо му беше отнело толкова дълго време да осъзнае това?

— Някой ден Изабел ще бъде херцогиня — каза Хатауей.

— Нейна светлост Линууд. Никой няма да смее да ѝ се подиграва. А ако някой все пак посмее, аз ще се погрижа за него.

— Не — заяви твърдо Керн. — Аз ще се погрижа за него.

Хатауей го погледна със съжаление.

— Да. Ти заслужи това право. — Той отиде до прозореца и се загледа в спускащия се здрач. — Тя все още не знае кой съм аз.

„Аз нямам баща. И ако се опиташ да ми докажеш противното, никога няма да ти го простя.“

Керн си спомни сълзите в очите ѝ. Едва сега разбираше защо Изабел бе искала да му попречи да научи всичко за миналото ѝ. Тя се срамуваше, защото мислеше, че той ще разбере, че собственият ѝ баща я смяташе за неудобство, което трябва да бъде скрито някъде надалеч.

— И няма да узнае — каза графът. — Поне засега. Може би с времето, когато нещата се поуталожат, тя ще бъде готова да приеме истината.

Маркизът кимна, без да се обръща.

— Доверявам се на преценката ти по този въпрос. Да се надяваме, че Минерва също ще прояви достатъчно разум и ще си държи езика зад зъбите.

Тези думи стреснаха Керн.

— Мини знае кой си?

— Да, тя и Тримбъл бяха единствените, които знаеха. След смъртта на Аврора трябваше да намеря начин да изпращам пари на Изабел. Затова се свързах с Минерва.

— Пари? — Озадачен и разгневен, графът се втренчи в гърба на Хатауей. — Ти не си давал никакви пари на Изабел през изминалата година.

Маркизът се обърна с лице към събеседника си.

— Грешиш. На всяко тримесечие депозирах по хиляда фунта в сметка на името на Минерва. Тя трябваше да използва средствата за нуждите на Изабел.

Четири хиляди годишно — това беше почти богатство. Но къщата беше порутена, жените се хранеха лошо, а Изабел беше принудена да носи стари дрехи.

— Мини не е давала парите на Изабел. Мини се е преструвала, че са напълно разорени — изговори на висок глас подозренията си Керн. — Освен това Мини е последният човек, който е видял сър Джон Тримбъл преди посещението му при теб.

— Какво искаш да кажеш? — попита Хатауей. — Че Минерва е отровила Тримбъл? Но защо?

— Може би той е започнал да ѝ задава твърде много въпроси за смъртта на Аврора — каза мрачно Керн. — Може би Мини знае повече, отколкото казва. Много повече.

Погледът на Хатауей се изпълни с див страх.

— Изабел не може да остане там — каза той и тръгна към вратата на библиотеката. — Ще я доведа тук.

Керн го хвана за ръката.

— Но тогава тя ще разбере, че си ѝ баща. По-добре ще бъде аз да отида сам.

— Не — каза маркизът с тон, който показваше, че няма намерение да спори по въпроса. — Аз не бях до Изабел, когато тя растеше. Нямам намерение да я изоставям и сега.

ГЛАВА 21

Изабел усети ръката му да се плъзга по бедрото ѝ. Дланта му оставяше влажна следа върху кожата ѝ. Пръстите му я стискаха силно, почти я щипеха.

Джъстин?

Тя се размърда, опитвайки се да се отърси от безпокойството и да се потопи в горещия кладенец на възбудата. Тялото ѝ обаче отказваше да ѝ се подчини. Кожата ѝ настръхна. Допирът му беше някак чужд, отвратителен. Тя инстинктивно стисна крака и му попречи да стигне до целта си.

— Дяволски студена риба — измърмори мъжът.

Не беше Джъстин.

Изабел усети тревога и се насили да отвори клепачите си. Когато най-накрая успя, видя срещу себе си лисичата физиономия на Терънс Дикенсън.

Спокойствието ѝ се изпари мигновено и бе заменено от ужас. Нощницата ѝ беше вдигната до кръста.

Леля Мини притискаше Изабел към себе си, галеше косата ѝ и шепнеше тихо в ухото ѝ.

— Не се плаши, моя малка Венера. Сега и ти си нощна пеперудка, като лелите си. Ще останеш тук с нас, ще се радваш на много мъже...

Леля Мини възнамеряваше да я превърне в проститутка. Когато Керн разбереше затова, повече нямаше да я иска... Нямаше да я отведе от този бордей. Ужасът накара Изабел да извика задавено.

Тя се хвърли към ръба на леглото. Вдигнатата нощница ѝ позволяваше да се движи сравнително бързо. Стаята се завъртя около нея. Тя падна от леглото и си удари силно рамото. Твърде зашеметена, за да може да се изправи, запълзя към будоара.

„Побързай. Измъкни се. Намери някой да ти помогне.“

Дикенсън сграбчи краката ѝ. Тя се опита да се измъкне, като риташе и дращеше. Ноктите ѝ се забиха в плътта му и той падна назад

с вик на болка.

Изабел продължи да пълзи към вратата на будоара, но леля Мини ѝ препречи пътя.

— Не можеш да избягаш, дете — каза тя. — Няма къде да отидеш.

Изабел се опита да концентрира мислите си.

— Лееееля... Кааали. — „Леля Ди. Леля Пърси.“

Мини се усмихна леко.

— Другите курви не могат да ти помогнат. Те спят дълбоко. Лично се погрижих за това.

Изабел усети как надеждата я напуска. Тя се надигна и дръпна нощницата до глезените си. Това беше единственото нещо, което можеше да направи, за да се защити.

„Джъстин! О, Джъстин!“

Но тя знаеше, че той нямаше да дойде да я спаси. Нали го беше отхвърлила. Завинаги. Изабел притисна ръце към главата си и се опита да успокои сетивата си. Господи. Тя едва успяваше да мисли ясно.

— Ти трябваше да се погрижиш тя да не ми създава неприятности — оплака се Дикенсън, докато бършеше кръвта от издрасканото си лице. — Казвам ти, тя е толкова зла, че на човек може да му се сбръчка членът.

— Тя е по-красива, отколкото заслужаваш — отговори му Мини. — Но не се притеснявай. Скоро ще стане много послушна.

Мини бръкна в джоба на престилката си и извади една лъжица и малко флаконче. Отвори флакончето и се приближи бавно към Изабел.

Изабел изчака Мини да се отпусне внимателно на колене. Докато възрастната жена отмерваше една лъжица от течността, Изабел замахна с ръка и я удари в превързаната ръка. Флакончето и лъжицата полетяха встрани. Мини изпищя.

Изабел се опита да стигне до будоара.

Тя тъкмо протягаше ръка към бравата, когато някой сграбчи косата ѝ. От болката ѝ притъмня. Тя падна назад и се озова върху Мини.

Като държеше ранената си ръка встрани, Мини извика на Дикенсън:

— Помогни ми, идиот такъв! Дръж я!

Дикенсън прикова Изабел към пода. Тя продължи да се извива, но опитът за бягство я беше изтощил. Когато Мини се опита да напъха лъжицата с течността в устата ѝ, тя стисна здраво устни.

Мини стисна носа на Изабел.

— Правиш всичко това доста трудно — измърмори тя. — Искам само да останеш тук, за да мога да се грижа за теб, да ти бъда майка. Винаги съм искала само това. Но ти ми отказваш също като Аврора. Тя искаше да се премести заедно с теб и да ме остави тук.

„Мама?“

Изабел се опита да задържи мисълта, която отлиташе. Пред очите ѝ притъмня. От липсата на въздух гърдите ѝ буквално горяха. Когато вече не можеше да издържи, тя разтвори леко устни, за да си поеме дъх.

Мини натика лъжицата в устата ѝ. Изабел се задави, когато сладникавата течност я изпълни.

Къщата беше построена от същите светли камъни, както и околните. Високи колони обграждаха верандата от двете страни. Три гранитни стъпала водеха към дискретна бяла врата. Прозорците бяха тъмни, с изключение на мъждукащата светлинка в една от стаите на втория етаж.

Спалнята на Аврора.

Кой беше там?

Керн посегна да почука на вратата, но размисли и вместо това натисна бравата. Беше заключено.

— Ще влезем през задната врата — каза той.

Хатауей кимна мрачно и тръгна след него. Той сигурно също беше изпитал лошо предчувствие, когато бе забелязал мъждукащата светлинка в прозореца. Дали Мини беше влязла там.

Опустошението в спалнята на Аврора сигурно беше причинено от Мини. Тя се беше престорила, че е била нападната. Но защо? В мемоарите нямаше нищо против нея.

Освен ако тя не беше търсила мемоарите. Освен ако сама не се беше наранила с ножа, за да накара Изабел да се прибере в бордея.

Въпреки че вечерта не беше студена, Керн усети хлад. Не бе трябвало да позволява на Изабел да се връща тук. Нямаше да намери

покой, докато не я откриеше и тя отново не се озовеше в безопасност в прегръдките му.

Край конюшните цареше мрак. Наблизо изпръхтя кон. Миризмата на разлагащи се боклуци беше станала по-силна след дъжда от предишния ден. Стъпките им отекваха по паважа.

Керн стигна до входа за прислугата и отвори вратата. Хатауей влезе след него. Необходими им бяха няколко секунди, за да свикнат с тъмнината в неосветения коридор. На графа му се стори странно, че от кухнята не се носи миризмата на приготвяна вечеря.

Къде бяха изчезнали всички?

Керн тръгна по тясното задно стълбище. Двамата вървяха бавно в тъмнината. Сигурно щеше да намери Изабел в спалнята ѝ. Тя може би беше решила да подремне малко. Това обясняваше защо прозорецът ѝ не беше осветен.

А може би тя и лелите ѝ се бяха събрали в стаята на Аврора и си говореха за доброто старо време. Или пък се опитваха да успокоят разбитото сърце на Изабел.

Графът обаче не можеше да се отърси от тревогата, която го беше обзела. Отсега нататък той възнамеряваше да държи Изабел колкото се можеше по-близо до себе си. Щеше да се ожени за нея и нямаше да ѝ позволи да наруши брачната си клетва да го почита и да му се подчинява.

Коридорът на втория етаж също не беше осветен. Хатауей посочи към затворената врата на будоара на Изабел. Керн отиде там и долепи ухо до вратата. Отвътре се чуваха някакви гласове. Той натисна бравата, но тя се оказа заключена.

Изабел изплю течността право в лицето на Мини.

Възрастната жена изруга, отскочи назад и вдигна престилката си, за да избърше лицето си.

— Неблагодарно момиче. Аз правя само това, което е най-добро за теб. Винаги съм постъпвала така.

Изабел се сви на кълбо на пода. Въпреки всичко малка част от течността мина през гърлото ѝ. Тя знаеше, че когато действието ѝ се проявеше, вече нищо нямаше да може да ѝ помогне.

Дикенсън щеше да я използва, както си поискаше. Леля Мини щеше да му помогне. А Изабел не можеше да направи нищо, за да им

попречи.

Оръжие. Трябваше да намери оръжие.

Докато оглеждаше стаята, всичко плуваше пред очите ѝ. Но наоколо нямаше нищо, с което да се защити. Леля Мини се беше погрижила за това.

Изабел бавно осъзна истината. Леля Мини беше унищожила вещите на майка ѝ. Тя беше нарязала роклите, тя беше разляла парфюмите, тя беше преобърнала мастилницата. Тя беше мразила майка ѝ.

Леля Мини беше убила майка ѝ.

Тази ужасяваща мисъл не излизаше от ума на Изабел. Леля Мини искаше Изабел да остане тук. Тя неведнъж бе повтаряла това. В мемоарите си Аврора пишеше, че искала да остави жените и да се премести в провинцията, където да живее само с Изабел.

„Ако е рекъл господ, средствата от публикуването на книгата ми ще ми позволят да напусна този дом на порока завинаги и да отида при дъщеря си в Оксфордшир. Там двете най-сетне ще бъдем заедно.“

Майка ѝ се беше страхувала, че е била отровена от някой от бившите си любовници, желаещ да ѝ попречи да публикува мемоарите си. Само че убийството ѝ нямаше нищо общо с книгата ѝ.

То се дължеше само на егоизма на леля Мини да задържи Изабел в бордея.

Над съзнанието на Изабел се спусна мъгла. Опиумът. Тя се опита да мисли, да запази разума си, но умът ѝ бе обвит от топла мъгла и тя престана да усеща каквото и да било, освен смътно чувство за опасност. Повече от всичко ѝ се искаше да се сгуши и да затвори очи. Крайниците ѝ сякаш тежаха по сто килограма. Изабел смътно усети как в стомаха ѝ се разлива топлина. Джъстин. Колко много ѝ се искаше той да я прегърне. Тя се раздвижи неспокойно по коравия килим.

Изабел чу гласа на Мини, който идваше някъде много отдалеч.

— Така, детето ми. Виждам, че си глътнала достатъчно от лекарството, за да се почувстваш по-добре. Скоро ще осъзнаеш, че всичко това е в твой интерес.

— Отдръпни се. Тя е готова за мен.

Той се извисяваше над нея. Изабел се опита да фокусира замъгления си поглед, но образът му се разцепи на две. Не трябваше да

му позволява да я докосне...

— Вдигни я и я сложи на леглото — нареди му леля Мини.

— Ти за какъв ме мислиш, за слуга ли?

— Направи каквото ти казвам. Няма да позволя момичето ми да бъде използвано на пода, сякаш е някаква улична кучка.

Дикенсън измърмори нещо и се приближи предпазливо до Изабел, сякаш всеки момент очакваше тя да избухне отново. На нея обаче не ѝ бяха останали сили. Опиумът беше проникнал във вените ѝ и я караше да се чувства слаба и отпусната.

Дикенсън приклепна до нея и сложи ръце под тялото ѝ. Студените му ръце я изтръгнаха от вцепенението ѝ. Тя потръпна и извика тихо:

— Неее!

Керн и Хатауей тъкмо се чудеха дали да почукат или не, когато дочуха приглушения вик.

Звукът прониза Керн като стрела. Изабел.

— Отдръпни се! — нареди той.

Маркизът едва успя да отскочи встрани, когато Керн се хвърли с рамо към вратата. Дървото изскърца. Той повтори опита си и този път ключалката поддаде и вратата отлетя встрани.

Графът нахълта в будоара, следван от Хатауей. В стаята беше тъмно и нямаше никого. Слаба светлинка се процеждаше изпод вратата на спалнята.

Керн се втурна натам, обзет от страх. Един бърз поглед му беше достатъчен да огледа всичко.

Терънс Дикенсън стоеше гол до кръста до огромното легло. Мини беше коленичила в горната част на леглото. Тя държеше главата на Изабел, галеше косата ѝ и я успокояваше.

Изабел лежеше сякаш подготвена за жертвоприношение, съвсем неподвижна, облечена само в тънка бяла нощница.

— Господи! — избухна Хатауей.

На Керн му причерня пред очите. Той изръмжа диво и се нахвърли върху Дикенсън. Възрастният мъж отстъпи бързо назад, спъна се в някакъв стол и падна на килима.

Той се сви уплашен и вдигна ръка, за да се предпази от гнева на графа.

— Аз... мога да обясня. Мини ме накара. Н-но... н-ни-що не се получи. В-всичко беше г-грешка.

— Много голяма грешка.

Керн вдигна Дикенсън от пода и стовари юмрук в челюстта му. Чу се силно изпращяване и главата на Дикенсън се отметна назад. Той се удари в стената и се строполи на пода, където остана да лежи неподвижно, със затворени очи.

Керн отиде до леглото. Мини се опита да покрие Изабел с тялото си, но маркизът я издърпа безцеремонно и изви ръцете ѝ зад гърба.

— Ау! — извика тя. — Внимавайте с ръката ми.

— Ще си получиш заслуженото лечение. В затвора „Нюгейт“.

— „Нюгейт“! По какво обвинение?

Хатауей я гледаше безмилостно.

— По обвинение в убийството на Аврора Дарлинг.

Керн седна на леглото. Изабел мятеше глава върху възглавницата, като мърмореше нещо неразбираемо. Връхчетата на гърдите ѝ бяха ясно очертани под плата на нощницата, която се увиваше по стройното ѝ тяло. Господи, Мини беше повикала Дикенсън тук, за да изнасили Изабел.

Керн усети как отново го обзема ярост, примесена с нежност. Той докосна бузата на Изабел.

— Изабел.

Клепачите ѝ потрепнаха. Тя се размърда неспокойно и ръцете ѝ се вкопчиха в него.

— Джъбъстин?

— Тук съм, скъпа. — Той отметна една къдрица и я целуна по челото. — Тук съм.

Тя отвори очи. Замъгленият ѝ поглед го огледа и на устните ѝ бавно се разля щастлива усмивка.

— Неее... сънуувам ли?

Тя заваляше думите. Керн почувства паника и се обърна към Мини.

— Какво си ѝ дала, по дяволите? Отрова ли?

— Разбира се, че не — отвърна нацупено тя. — Само малко опиум. Обичам я повече, отколкото ти някога би могъл.

— Да я обичаш? Ти не знаеш какво е обич, но познаваш егоизма и злобата. — Той вдигна Изабел на ръце и я притисна към гърдите си.

— Не сънуваш — прошепна графът. — Аз наистина съм тук. И никога вече няма да те напусна.

— Не! — извика Мини. — Не можеш да ми я вземеш.

— Може, госпожо, може — обади се мрачно Хатауей. — И ако стане онова, което съм намислил, никога повече няма да видите Изабел.

Той дръпна Мини към вратата. Тя заби пети в килима и се опита да се измъкне от хватката му.

— Как смееете! Нямате право да ми я отнемате! Не точно вие.

— Имам пълното право да го направя и вие прекрасно знаете това.

— Ха. Подхвърляхте на горкото момиче по някоя друга монета от време на време. Аз се погрижих тя никога да не получи мизерните ви подаяния. Не исках да обърка парите с обичта.

Хатауей стисна още по-силно ръцете ѝ и изсъска в ухото ѝ:

— Кражба. Още едно престъпление, за което ще трябва да отговаряш пред магистрата.

— Няма да посмеете. Ще се наложи да признаете пред света за връзката си с Аврора. Ще се наложи да признаете, че сте баща на Изабел.

Изабел премигна объркано.

— Тааатко?

Хатауей я погледна, без да пуска Мини, която все още се опитваше да се измъкне. Чертите на лицето му се смекчиха.

— Да — каза той с глас, който показваше, че думите излизаха от сърцето му. — Да, вярно е. Аз съм баща ти.

Изабел поклати бавно глава и разпуснатата ѝ коса погали Керн.

— Тиий... и мааама...

— Аз я обичах. С цялото си сърце. Ако притежавах половината от смелостта на твоя Джъстин... — Маркизът не можа да довърши.

Очите му заблестяха и той отвърна глава встрани.

Мини бе обзета от внезапна ярост и успя да се измъкне от хватката му. Тя се втурна към вратата, но Хатауей се метна след нея и успя да я повали на пода. Този път той взе един шал и върза ръцете ѝ зад гърба. Мини го засипа с порой от цветисти ругатни.

Изабел потръпна и Керн притисна лицето ѝ към рамото си. Ръцете ѝ се вкопчиха с всичка сила във врата му. Единственото нещо,

за което графът беше способен да мисли, беше да я отведе от тук и да ѝ помогне да забрави предателството, което бе преживяла тази нощ. Хатауей изправи Мини на крака.

— Ще изпратя кочияша обратно да отведе онзи там — каза маркизът и кимна към Дикенсън, който все още лежеше в безсъзнание на пода.

— Ще ги закарам при магистрата — каза Керн. — Ти не трябва да се забъркваш във всичко това.

— Не. Крайно време е да постъпя правилно. — Хатауей погледна към Изабел и изражението му се смекчи. — Пък и, струва ми се, ти си доста зает.

Изабел се раздвижи в ръцете на графа. Гърдите ѝ се притиснаха към него с влудяваща чувственост. Наркотикът очевидно беше премахнал всички задръжки. Меките ѝ устни се плъзнаха по гърлото му и той усети възбуждащата влага на езика ѝ. Тялото му не закъсня да реагира.

Хатауей се втренчи с леден поглед в графа.

— Младежо, предлагам ти незабавно да се погрижиш да узакониш връзката си с дъщеря ми.

Керн не можа да се въздържи и се ухили широко.

— Както желаете, милорд.

Два часа по-късно каретата на Линууд се отправи на север.

Вътре Керн беше притиснал Изабел към себе си. Стройното ѝ тяло беше увито в топла мантия, която я покриваше от главата до петите. Под нея тя беше облечена само в нощницата си, тъй като Керн бе решил, че не иска да я буди, когато тя бе заспала по пътя към дома му.

Слугите в къщата му се бяха разтичали да изпълнят заповедите му — личният му прислужник беше наредил куфарите на господаря си, готвачката бе напълнила една кошница с деликатеси, а конярите бяха впрегнали конете. Всички бяха гледали с любопитство графа, но никой не се беше осмелил да го попита защо тръгваше на дълъг път през нощта, при това в компанията на млада дама без придружител. Той не им бе дал никакви обяснения. И без това сами щяха да разберат всичко след няколко дни.

Елитът също щеше да научи. Керн се усмихна в тъмнината, когато се сети за клюките, които щяха да бъдат разпространени. Всичко, от което той се нуждаеше, се намираше до него.

Изабел се размърда, протегна се и въздъхна. Клепачите ѝ се повдигнаха и тя премигна към него. Ръката ѝ се плъзна по палтото му, сякаш искаше да се увери, че той наистина беше до нея.

— Джъстин?

Той я целуна по челото.

— Как се чувстваш?

— Малко по-добре... не толкова замаяна. — Тя се огледа, сякаш едва сега осъзнаваше къде се намираше. — Къде ме водиш? В дома на Линууд ли?

— Не, скъпа. Отвличам те.

Изабел се намръщи.

— Отвличаш ме? Но... аз бих дошла доброволно с теб навсякъде. Тъкмо исках да дойда при теб и да ти кажа това, когато леля Мини... — Тя замълча и прехапа долната си устна със снежнобелите си зъби. — Още не мога да повярвам, че всичко това наистина се случи. През всичките тези години... тя ми беше като втора майка...

Керн долови тревогата ѝ и прокара ръка през копринените ѝ къдрици.

— Не се измъчвай, любов моя. Ти не си знаела, че тя е толкова зла. Никой от нас не знаеше.

Изабел си пое дълбоко дъх.

— Помниш ли, когато леля Пърси се разболя? Леля Мини сигурно я е отровила, за да се опита да ме убеди да напусна дома на Хатауей и да се върна в бордея. — Внезапно Изабел изтръпна. — Останалите ми лели...

— Спят спокойно — довърши графът. — Лично се уверих в това. Оставих нареждания на доктор Садлър да отиде при тях утре сутринта и да се погрижи никоя от тях да не пострада. Той ще отиде да види и Тримбъл.

— Значи сър Джон... не ми е баща.

— Не, не е.

Изабел остана да го гледа съвсем неподвижно.

— Лорд Хатауей... той наистина ли е...

*„Аз нямам баща. И ако се опитате да ми докажете
противното, никога няма да ви простя.“*

Керн си наложи да не мисли за това.

— Да, скъпа, Хатауей е твойт баща. Открих истината малко преди да дойда при теб. — Той обхвана лицето ѝ в ръцете си. — Изабел, съжалявам, ако тази новина ти причинява болка, но според мен, ако му дадеш малко време, той ще ти покаже, че наистина те обича и винаги те е обичал. Той преживя доста тревоги заради теб.

Тя обърна глава към прозореца на каретата и се загледа навън в нощта.

— Странно е. Усещам, че... в крайна сметка не мога да го мразя. Той ми е дал сестрата, която винаги съм искала да имам. — Гласът ѝ стана дрезгав. — Сестрата, която нараних толкова силно.

Керн я прегърна.

— На Хелън ѝ трябва време, за да осъзнае, че двамата с нея не сме създадени един за друг. Тя ще го разбере, когато открие голямата си любов.

Изабел въздъхна леко. Обърна се изцяло към графа и притисна плътно тялото си към неговото. Ръката ѝ се зарови под палтото му и започна да гали леко гърдите му. Тя се настани по-удобно до него. Двамата бяха сами в полумрака на каретата и пътуването им щеше да продължи с часове. Керн си спомни за нощницата, с която тя беше облечена под мантията и как платът подчертаваше гърдите и бедрата ѝ. Трябваше само да разтвори мантията и...

Но тази нощ Изабел беше преживяла нещо ужасно и той трябваше да прояви уважение към нея и да не се възползва от уязвимостта ѝ.

Тя погали бузата му.

— Джъстин, аз избързах, като отхвърлих предложението ти. Искам да бъда твоя любовница. Искам това с цялото си сърце.

Той усети силна възбуда при тези нейни думи. Тя все още не знаеше накъде пътуваха.

— Има нещо, което трябва да ти кажа...

Гласът му заглъхна, когато пръстите ѝ го погалиха интимно.

— Но ако наистина ме искаш, има няколко правила, които ще трябва да спазваш — каза Изабел.

Той не беше в състояние да мисли.

— Правила.

— Да. Ще посветиш живота си само на мен и на децата, които може да ни се родят. Ще забравиш за всички останали жени. Никоя друга няма да те докосва така.

Когато божествените ѝ пръсти се увиха около него, графът сподави стона си и се опита да запази разума си.

— Изабел, любов моя... изслушай ме. За това да бъдеш моя любовница...

— Мм. И ако направите това, което искам от вас, аз също ще ви посветя своя живот, милорд. — Внезапно тя коленичи пред него. Керн загуби ума и дума, когато ръцете ѝ започнаха да го докосват бавно. — Мой си — прошепна тя — Само мой.

В слабините му гореше истински пожар. Той усещаше топлия ѝ дъх. Толкова близо.

— Знаеш ли, че понякога подслушвах лелите си, докато си говореха какво правят с мъжете? — продължи тихо Изабел. — Разкажете им ми се струваха шокиращи и същевременно възбуждащи. И никога не съм предполагала, че и аз ще мога да правя такива неща с някой мъж... докато не срещнах теб.

Тя потърка бузата си в твърдата му мъжественост. След това обърна глава и го целуна с най-интимна целувка.

Керн се почувства, сякаш щеше да експлодира.

Той заби пръсти във възглавниците на седалката и се опита да се овладее. Сърцето му биеше толкова силно, че сякаш щеше да изскочи от гърдите му. Огън кипеше във вените му, докато Изабел го галеше с ръце и устни. Когато това възбуждащо мъчение стана непоносимо, графът я взе в скута си и трескаво вдигна мантията и нощната ѝ до кръста. Ръцете му се плъзнаха по гладкия ѝ задник. Задъхана, Изабел го възседна и се вкопчи в раменете му.

Той я докосна между краката и усети, че тя беше влажна и готова за него. Изабел се спусна надолу, докато топлината на тялото ѝ не го обгърна изцяло. Той пхна ръка между телата им, за да я гали, и тя изстена от удоволствие, докато движеше бедрата си. Само след няколко минути извика името му и вътрешните ѝ мускули се стегнаха конвулсивно около него. Керн сподели удоволствието с нея и изля семето си в тялото ѝ.

Двамата се отпуснаха доволни. След известно време графът долови лекото поклатане на каретата и уханието от косата на Изабел. С пресипнал глас той каза:

— Обичам те, Венера Изабел Дарлинг.

— И аз те обичам. — Тя се сгуши до него. — Мм. Струва ми се, че никога не бих могла да бъда по-щастлива.

— Когато разбереш къде отиваме, може би ще промениш мнението си.

Пръстите ѝ се плъзнаха по лицето му, сякаш тя все още не можеше да повярва, че не сънува.

— В имението ти в Дербишър, разбира се. Ще живея в дома на вдовицата.

Той поклати глава.

— Опитай отново.

Изабел се изправи бавно. Тя надникна през прозореца в тъмнината на нощта.

— Не мога да си представя. Къде отиваме?

— В едно малко градче на границата с Шотландия.

— Шотландия! — възкликна тя. — Но защо? — Гласът ѝ заглъхна и Керн долови внезапна тревога у нея.

Вече не можеше да не ѝ каже.

— Отиваме в Гретна Грийн, любов моя. Това е най-близкото място, където можем да се оженим, без да чакаме разрешително. — Когато тя остана да седи неподвижна и безмълвна, Керн продължи: — Не съм поискал ръката ти официално. Ще се омъжиш ли за мен?

Отначало Изабел не каза нищо. След това се хвърли в обятията му с радостен вик.

— О, Джъстин! Не съм предполагала, че... Разбира се, че ще се омъжа за теб.

Той прокара доволно пръсти през разрошената ѝ коса.

— Аз също имам няколко правила, които искам да спазваш. Първото и най-важното е да ми обещаеш, че винаги ще стоиш близо до мен и няма да се забъркваш в неприятности.

— Съгласна. Та аз не искам да се отделям от теб. — Тя се усмихна нежно. — Невероятно е, че се чувствам толкова щастлива. Невероятно и прекрасно.

— Няма да ти бъде за последно. — Той придърпа лицето ѝ и я целуна страстно. — Аз възнамерявам да прекарам остатъка от живота си, като те правя щастлива.

Изабел положи глава върху рамото му и въздъхна доволно. Чувстваше се толкова добре, освободена от тайните на миналото си. Керн ѝ беше дал толкова много — тя се гордееше от себе си и се чувстваше силна от вечната си любов. И я беше накарал да повярва, че мечтите се сбъдват.

Издание:

Барбара Смит. Грешница на любовта
ИК „Торнадо“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.